

చంద్రమామ

ఫిబ్రవరి 1985

“అటల్ అటగా నవ్వులో నవ్వుగా, సరిగ్గా చూసే,
ఆలోచించి, టక్కున అంటించాల్ యింక,
సరదాగా యిది చెయ్యాలింక”

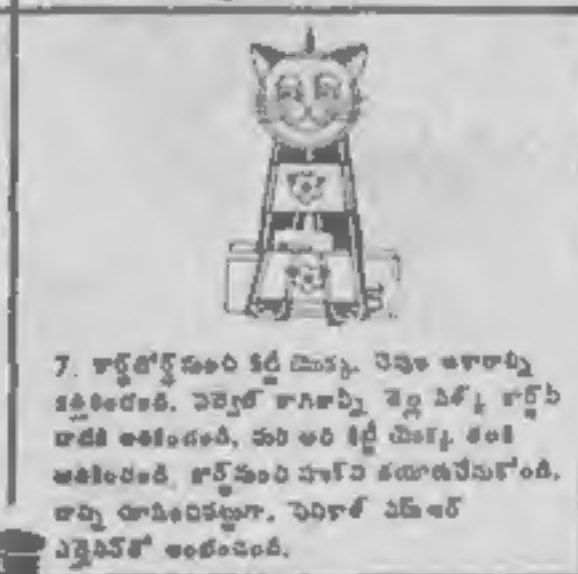
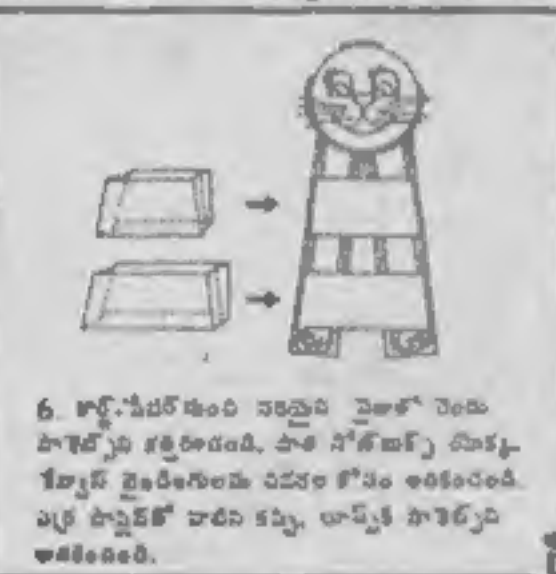
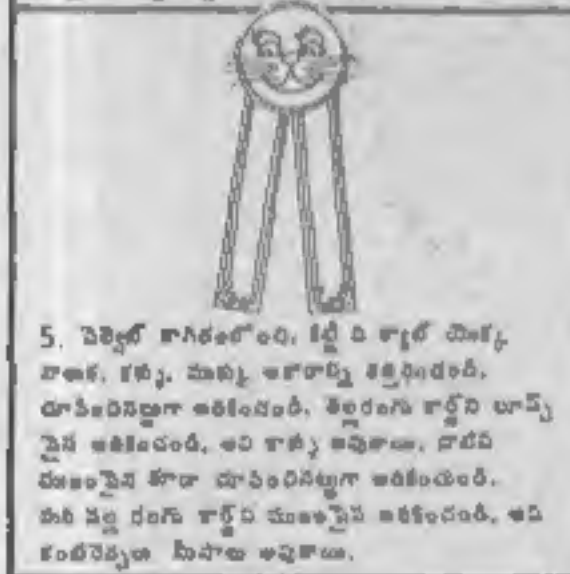
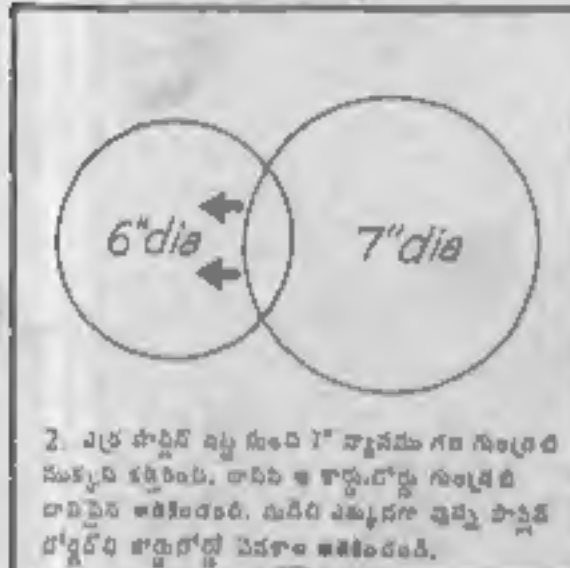
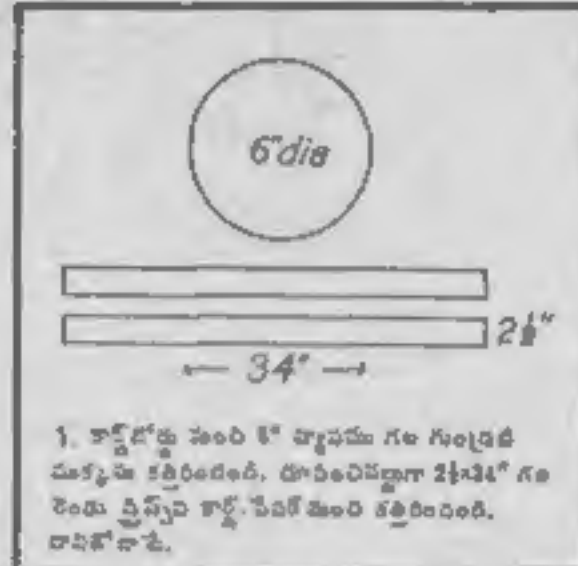
— థేవీ థేయిర్

“ఇంద్రజాలం కావే కాదిది
చేర్చాచేసే రమాపా యిది
రఘూతోనూ వినియో లేదు
కీదికి మరి యింక ఏడుగేలేదు.”
“ఏమిటికంటా యిదొద్ది చెప్పు
ఏం చెయ్యారో రఘున చెప్పు.”
“రంద్రా యిటు రంద్రా
చెప్పేదేరో వినిపొంద్రా
అదోదింది అంటించింక
పెరికాక ఎమ్మ అర్ శేవారింక
ఏ దొమ్మయినా, ఏ బుట్టయినా
ఏ వర్సయినా చేసెయ్యచ్చు
వట్టుకోనే వట్టుకునేదిది
మరికి కాదిది ముచ్చటైనది
వరదా వరదా రమాపా యింక
దొమ్మెద్రా చేసెయ్యింక”

మీకు కావలసినవి :

- కార్డుబోర్డు
- కార్డు-షేవర్
- పాప్లీన్ టెప్ట, ఎరుపు, ముదురు జేగురు రంగు
- వెల్వెట్ కాగితం
- నల్ల లాపు దారం (కార్డ్)
- చదరపు తెల్లని సిల్క్ లాపు దారం (కార్డ్)
- పాతపుస్తకాలపైనుంచి తీసిన శిల్పాలు లేనివిగా
- పెవికాల్ ఎమ్ ఆర్ ఎడ్వైసివ్

ఫెవికాల్
సింథెటిక్ ఎడ్వైసివ్

బాగా పనిచేసేది, మరెంతో వేరున్నది
ఫెవికాల్ ఎమ్ ఆర్ అంటేనే అది

© ౨౦౦౨ మరియు ఫెవికాల్ బ్రాండ్ రెండూ పేటెండ్డ్ ఇంటెలెక్చువల్ ప్రాపర్టీస్ లిమిటెడ్,
హైదరాబాద్ 400 021 వారి రిజిస్టర్డ్ ట్రేడ్ మార్క్ గలవి.

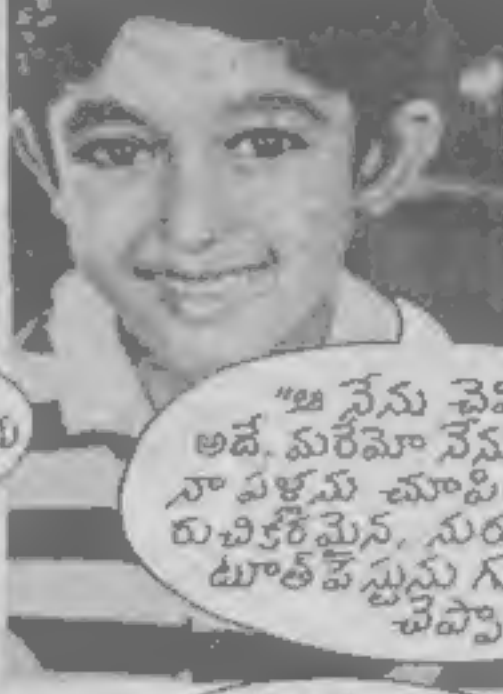
OBM/4442 TL

పుప్పి పళ్లను కనుగొన్నాడు మా బాబు ఒకనాడు!

"అమ్మా
అనిల్ పళ్లలో
రంధ్రాలున్నాయమ్మా!"

"వాటిని
పుప్పిపళ్లు అంటారు
బాబూ!"

"అది
ఫోర్ హెన్స్ ఫ్లోరైడ్
బాబూ!"

"జీ నేను చెప్పింది
అబ్బే. మరేమో నేను తనకి
నా పళ్లను చూపించా. నా
రుచికరమైన, నురుగునిచ్చే
టూత్ పేస్టును గురించి
చెప్పా!"

అవునుమ్మా.
అబ్బే. నీవు ఎప్పుడూ
చెప్తాం టూత్ పుగా
మంచిదని. నాకూ
ఇవ్వమే."

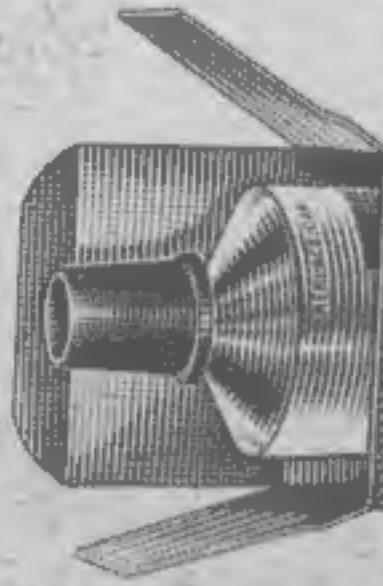
"ఎందుకు
మంచిదో తెలుసా?
నీ చిగుళ్లను గట్టి పరుస్తుంది.
పళ్లకు బిర్రు బియ్యం
ఇస్తుంది!"

అవును అమ్మా!
మరి నేను ఈ
వాకరేట్ కరీ తిననా
అమ్మా? తర్వాత బ్రష్
చేసుకోంటా..."

ఫోర్ హెన్స్ ఫ్లోరైడ్

రుచికరమైన మరియు నురుగునిచ్చే టూత్ పేస్టు
మీ పళ్లను మరియు చిగుళ్లను రెండింటినీ రక్షిస్తుంది.

FOR THE GUMS
Forhan's

with active FLUORIDE to check tooth decay

331 F 183 TEL

చందమామ

సంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'

సంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

ఈ నెల జేతాళకథ ["పరివర్తన"] కు ఆధారం, "శివ" రచన. ధనలోభం కొద్దీ దొంగతనాలూ, హత్యలూ చేసేవాడు, తాత్కాలికంగా దండనకు గురికాకుండా తప్పించుకోగలడు కాని, అలాంటి దుష్టుడు ఏదో ఒక సందర్భంలో, అనలోచితంగా తన నిజరూపాన్ని బయట పెట్టుకుంటాడు. ఇది "కముజుపిట్టసాక్ష్యం" అన్న కథలో తెలుసుకుంటాం.

అమరవాణి

యది రాతుః సభా లుప్తాః, రావం తక్ర హి దుర్లభమ్,
స దృశ్యతే కల్పకరో, ఝరే కంఠకకుంజవత్.

[దానగుణం వున్న వానికి, లోభి అయిన మిత్రుడుండడం జరిగితే, దానం దొరకడం దుర్లభం, ఆ లోభి కల్పవృక్షం కింద ముళ్ళ పొదలాగా కనబడతాడు.]

సంపుటి 76

ఫిబ్రవరి '85

సంచిక 2

విడి ప్రతి : 2-00

::

సంవత్సర చందా : 24-00

చందమామ కబుర్లు

ఆసియాలో కెల్లా పెద్ద టెలిస్కోప్

ఆసియా ఖండంలో కెల్లా పెద్ద టెలిస్కోప్ మన దేశంలోని వాల్తేపల్లి నగర్ లో రూపొందించబడింది. 16.7 మీటర్ల పొడవు, 8.7 మీటర్ల వెడల్పు, 11.7 మీటర్ల ఎత్తు వున్న ఈ 230 సెం. మీ. టెలిస్కోప్ ను సివిల్ ఏవియేషన్ విభాగంలోని తారకీయ ఖగోళ విజ్ఞానసంస్థ ఉపయోగిస్తున్నది.

నూదేశ్ లు జీవించడం ఎలా?

దక్షిణ మలేషియాలోని మువార్ కు చెందిన ఓమర్ బేదాన్ అనే 108 సంవత్సరాల వృద్ధుడు—మనిషి నూరేళ్ళు, అంతకన్నా ఎక్కువ కాలం జీవించడం ఏమంత కష్టం కాదంటాడు. అయితే అలా జీవించాల్సివున్నవాళ్ళు—ఓర్పును ఏ మాత్రం కోర్కోకూడదనీ, ఇచ్చిన మాట తప్పరాదనీ, అబద్ధాలు చెప్పకూడదనీ, అరుపు తెచ్చుకోకూడదనీ ఆయన చెబుతున్నాడు.

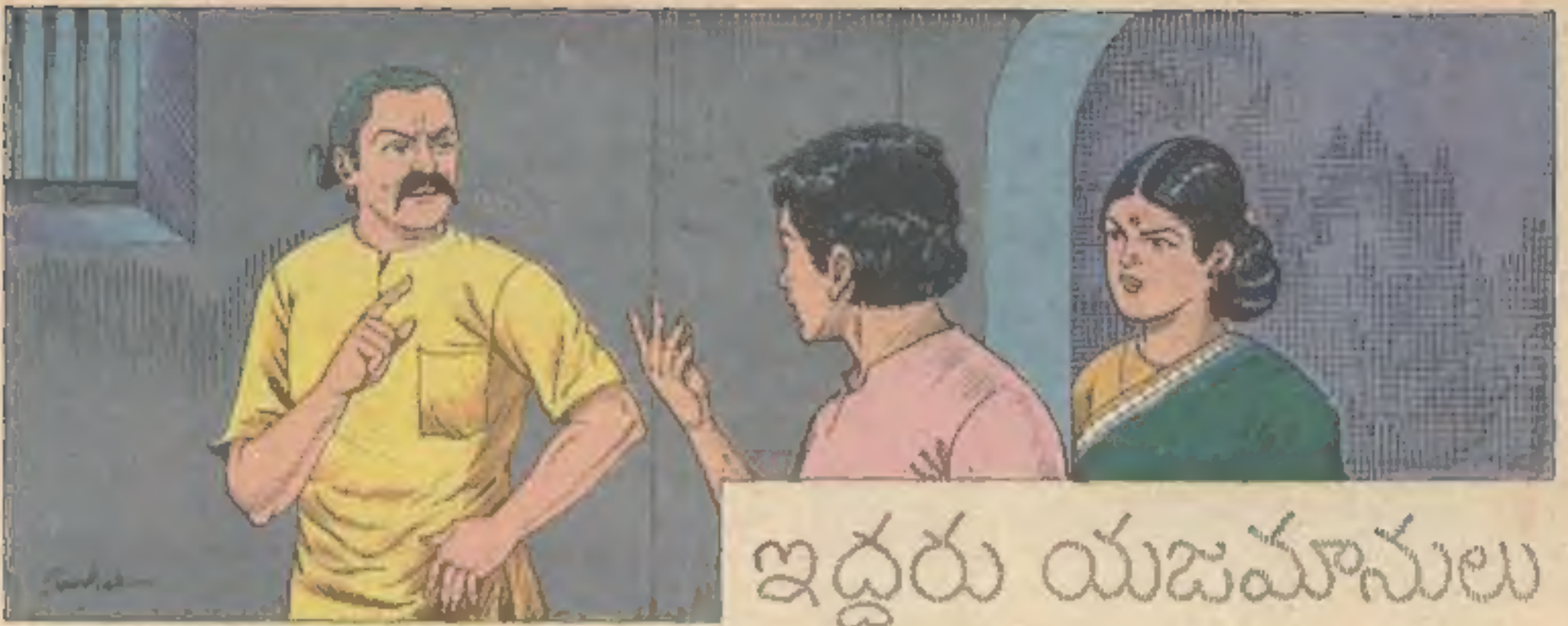

అనాధ యువకుడి నిజాయితీ!

హరీపుర కు చెందిన పదిహేడు సంవత్సరాల ఎరిక్ డి వైర్ట్ అనే అనాధ యువకుడికి నిర్జన ప్రదేశంలో తిరగడం అంటే ఎంతో ఇష్టం. ఒకసారి పొదమాటున ఒక సంచి అతడి కంటపడింది. అందులో నగలున్నాయి. అతడు దాన్ని పోలీసులకు అప్పగించాడు. అది తమ దంటూ 1,400 మంది వచ్చారుగానీ, ఎవరూ తమదని నిరూపించుకోలేకపోయారు. ఫ్లోరిడా చట్టప్రకారం ఆ సంచినీ ఎరిక్ కే అప్పగించారు. అందులోని నగలవిలువ 35 కోట్ల రూపాయలకు సమానం.

మీకు తెలుసా?

1. ఆసియా ఖండంలో కెల్లా పెద్ద ద్వీపం ఏది?
2. ప్రస్తుతం స్పెయిన్, పోర్చుగల్ ప్రాంతాల ప్రారంభ నామం ఏదో మీకు తెలుసా?
3. ఇజ్రాయేల్ ప్రధాన రేవు వట్టణం ఏది?
4. సూయెజ్ కాలువకు మొదట, చివర వున్న రేవు వట్టణాలు ఏవో మీకు తెలుసా?
5. సోవియట్ రష్యా, అఫ్ఘనిస్తాన్ సరిహద్దుల్లో ప్రవహిస్తున్న నది ఏదో మీకు తెలుసా?

ఇద్దరు యజమానులు

సీతయ్య, సోమయ్య యిరుగుపొరుగున వుంటున్నారు. ప్రతి చిన్న విషయానికి హడావిడి చేయడం సీతయ్యకు మామూలైతే, మిన్నువిరిగి మీదపడుతున్నా చలిం చకపోవడం సోమయ్య పద్ధతి.

ఒక రోజున సీతయ్య ఇంట్లో నాలుగు వెండికాసులు పోయినై. అతను ఇల్లంతా వెతికిచూసి, భార్యతో సంగతి చెప్పి, "నువ్వేమైనా తీశావా?" అని అడిగాడు.

"నీకు చెప్పకుండా ఎప్పుడైనా తీశానా," అన్నది భార్య.

అప్పుడు సీతయ్య కొడుకును పిలిచి అడిగాడు. వాడు కూడా అ డబ్బు సంగతి తెలియదన్నాడు.

"అయితే, డబ్బు ఏమైందంటారు?" అన్నాడు సీతయ్య కొపంగా.

సీతయ్య భార్య, కొడుకూ కూడా ఇల్లంతా వెతికి చూశారు. పోయిన డబ్బు

దొరకలేదు. అప్పుడు సీతయ్య భార్య భర్తతో, "నువ్వు అ డబ్బు గూట్లో పెట్టడం మంచిది కాదు. మన పనిమనిషికి యీ మధ్య చేతివాటుతనం అలవాటైంది. అది ఇంట్లో పనులు చేసేటప్పుడు యింత చింతపండో, పప్పులో, బియ్యమో మూట గట్టుకు పోతున్నది," అన్నది.

"అది నిజమే, నాన్నా! మొన్న దాని దొంగతనం నేను స్వయంగా చూశాను. ఆ సంగతి అమ్మతో చెప్పాను కూడా," అన్నాడు కొడుకు.

"అప్పుడు నువ్వేం చేశావు?" అని సీతయ్య భార్యను అడిగాడు.

"అది చాలా మొండిది. ఎందుకే బియ్యం మూటకడుతున్నావని అడిగితే; నువ్వేకదమ్మా తీసుకుపోమ్మన్నది. అంత లోనే మతిమరుపా! వద్దంటే బస్తాలో పోసేస్తాను, అన్నది. అంత బరిగాక

బావుండదని తీసుకుపోమ్మన్నాను," అన్నది సీతయ్య భార్య.

"అయితే యింకేం, నువ్విచ్చిన అలుసుపల్లనే, అది అట్లా తయారయింది. ఈ రోజున డబ్బు పోయింది! దాని సంగతి నాకు ముందే ఎందుకు చెప్ప లేదు?" అంటూ సీతయ్య భార్య మీద పెద్దగా రంకెలు వేయసాగాడు.

అప్పుడు కొడుకు కలగజేసుకుని, "ఊరుకో, నాన్నా! మన జాగ్రత్తలో మనం వుండాలి, అంతే," అన్నాడు.

కొడుకు యిలా అనగానే సీతయ్యకు మరింతగా కోపం వచ్చింది. తన కొడుక్కూ, భార్యకూ డబ్బు విలువ

బొత్తిగా తెలియదంటూ కేకలు వేయ సాగాడు. ఈ గొడవకు యిరుగుపొరుగు అంతా పోగయ్యారు. జరిగినది విని కొందరు సీతయ్యను తప్పుపట్టారు. మరి కొందరు సీతయ్య భార్యదీ, కొడుకుదీ తప్పున్నారు.

ఇది జరిగాక సీతయ్య రెండు రోజులు ఇంట్లో భోజనం చెయ్యలేదు. ఈ సంగతి నలుగురికీ చెప్పుకుని సీతయ్య భార్య చాలా విచారపడింది. క్రమంగా జరిగింది మరుగునపడిపోయి, సీతయ్య మామూలు వాడయ్యాడు.

ఈ గొడవంతా జరిగినప్పుడు సోమయ్య ఊళ్లో లేడు. ఆయన భార్య మాత్రం వున్నది. సోమయ్య పట్నం వెళ్ళి, వారం రోజులుండి వచ్చాడు.

అయితే, సోమయ్య తిరిగి వచ్చిన మర్నాడే, అతడి ఇంట్లో పది వెండి కాసులు దోయినై. సోమయ్య భార్యకు డబ్బు విషయం తెప్పి. "నువ్వుగాని తీశావా?" అని అడిగాడు.

ఆమె తనకు తెలియదన్నది. కొడుకు నడిగితే, వాడూ అలాంటి జవాబే యిచ్చాడు. సీతయ్య పనిమనిషే సోమయ్య ఇంట్లోనూ పని చేస్తున్నది.

"దానిది దొంగబుద్ధి అని సీతయ్య భార్య నాతో చెప్పింది. తప్పుకుండా దానిదే

యా పని అయివుండాలి!" అన్నది
సోమయ్య భార్య.

"మనింట్లో అది దొంగతనం చేస్తూం
డగా ఎప్పుడైనా చూశావా?" అని అడి
గాడు సోమయ్య.

"లేదు," అన్నది సోమయ్య భార్య.

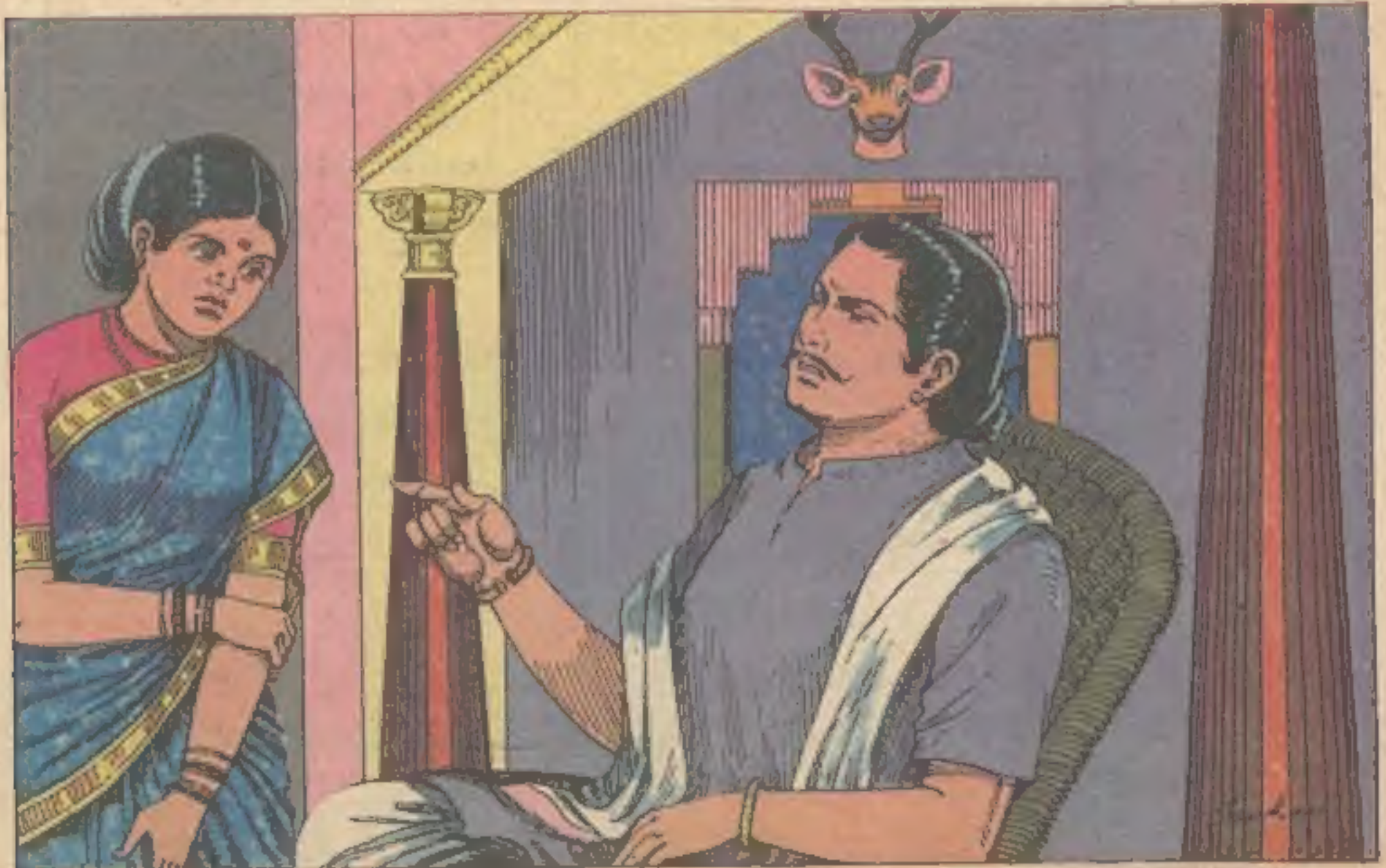
"పనిమనుమల్ని దయగా చూసు
కుంటూ, అవసరసమయాల్లో వాళ్ళను
అదుకునే యజమానుల ఇళ్ళల్లో దొంగ
తనాలు జరగవు. అయితే ఎక్కువ పని
చేయించుకుని, తక్కువ డబ్బిచ్చేవాళ్ళ
యిళ్ళల్లో, పనిమనుమలు మొండిగా
వుంటారు. ఒక సమయం డబ్బు నేనే
తప్పలేక పెట్టుకుని వుంటాను,"
అన్నాడు సోమయ్య.

"అలాగని ఊరుకుంటామా? పని
మనిషిని నిలదీసి అడగాల్సిందే!" అన్నది
సోమయ్య భార్య.

సోమయ్య కాస్త విసుగ్గా, "ఇంతవరకూ
మనింట్లో దొంగతనం జరగలేదు. ఇప్పుడూ
జరిగివుండదు. ఒకవేళ జరిగినా, అది
నా అశ్రద్ధవల్లనే జరిగింది. ఇకముందు,
నా జాగ్రత్తలో నేనుంటాలే," అన్నాడు.

"అయినా, ఒకసారిదాన్ని అడగడంలో
తప్పేమిటి?" అన్నది సోమయ్య భార్య.

"ఒకవేళ అది దొంగతనం చేసి
వుండకపోతే, దానికి కోపం వస్తుంది.
ఎంత నమ్మకంగా వున్నా యజమానులు
నమ్మరనుకుని, నిజంగానే దొంగతనాలు
ప్రారంభిస్తుంది. మన జాగ్రత్తలో మనం

వుంతు సరిపోతుంది." అన్నాడు సోమయ్య.

భర్త యిలా మాట్లాడడం సోమయ్య భార్యకు నచ్చలేదు. ఆమె సాధిస్తున్నట్టు, "నువ్వెప్పుడూ యింతే! పది కాసులు పోయినా, నీకు తేలు కుట్టినపాటి బాధ కూడా లేదు. నాలుగు కాసులకే, మన పక్కింటి సీతయ్య నానా హడావిడి చేశాడు;" అన్నది.

"అలాగా! అయితే పద, సీతయ్య ఇంటికి వెళ్ళదాం," అని భార్యను వెంట బెట్టుకుని సీతయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు సోమయ్య.

ఆ సమయంలో సీతయ్య ఇంట్లోనే వున్నాడు. అతను, "రా, సోమయ్యా! ఏమిటి విశేషం?" అంటూ సాదరంగా సోమయ్యను ఆహ్వానించాడు.

"ఏమీలేదు. మొన్నా మధ్య నీ ఇంట్లో నాలుగు వెండికాసులు పోతే, ఏదో చేశావట గదా—ఆదేమిటో చెప్పు? అప్పుడు నేనూళ్లో లేను," అన్నాడు సోమయ్య.

సీతయ్య గర్వంగా నవ్వి, "అదా! నా పెళ్ళాన్నీ, కొడుకునూ నానా తిట్లూ తిట్టాను. ఊరంతా అదిరిపోయేంత గొడవ చేశాననుకో," అన్నాడు.

"మరి డబ్బు దొరికిందా?" అన్నాడు సోమయ్య తాపిగా.

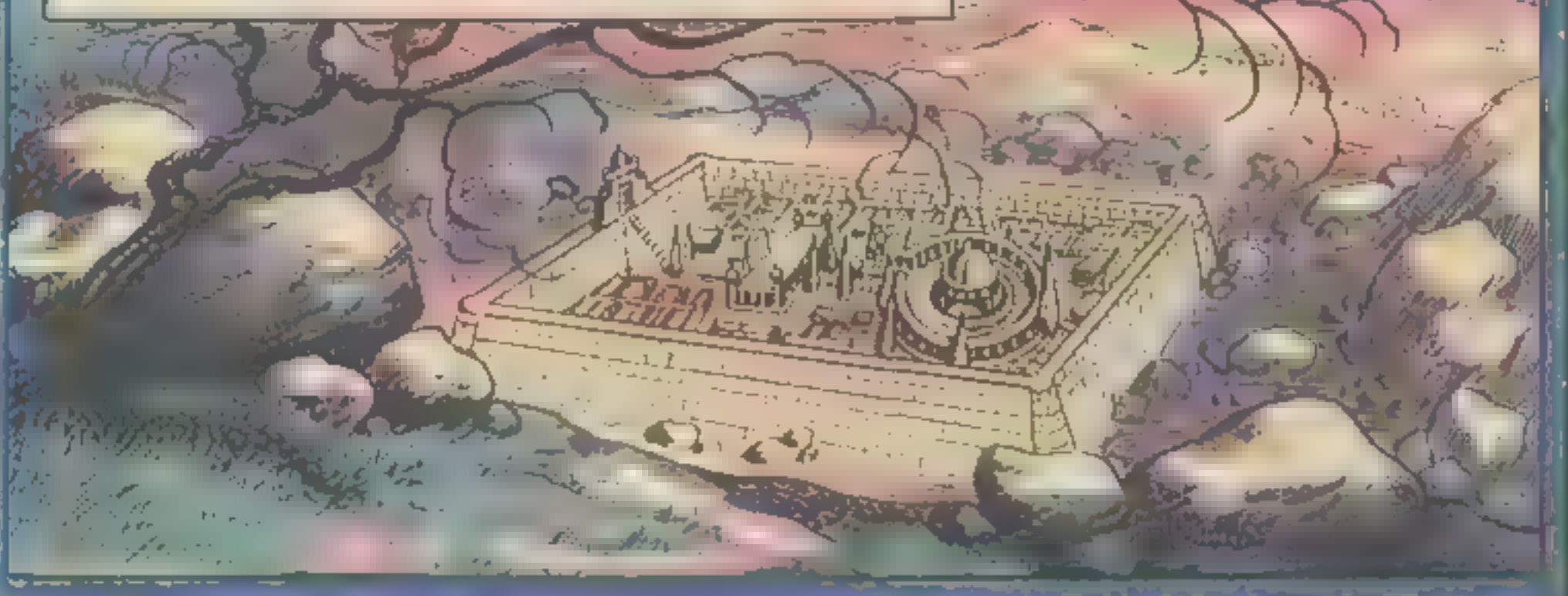
"లేదు. ఏం, అలా అడుగుతున్నావు?" అన్నాడు సీతయ్య ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమీలేదు. డబ్బు దొరికితే, నాకు చెప్పు. అప్పుడు నేనూ ఊరంతా అదిరి పోయేంత గొడవ చేస్తాను. నా డబ్బా పోయింది మరి!" అని భార్యను తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు సోమయ్య.

ఈ సంభాషణ విన్న సోమయ్య భార్యకు ఒక సత్యం అర్థమైంది. ఏసమస్య అయినా హడావిడివల్లా, కోపతాపాలవల్లా పరిష్కారంకాదనీ, అందుకు వేరే ఉపాయం చూసుకోవాలనీ తెలిసి వచ్చింది. అటు పైన ఆమె ఇంట్లో దొంగతనాలు జరగ లేదు. సీతయ్య ఇంట్లో మాత్రం అడపా దడపా ఏవో జరుగుతూనే వున్నవి.

కంచుకోట

4

[సుబాహుడు చిచ్చగాడులా నటించి సర్పకేతుడి సైనికుల బారిపడకుండా తప్పించు కున్నాడు. సర్పకేతుడి సైనికులు మాయోపాయం ప్రయోగించి విరపుర పట్టణ ద్వారాలు తెరుచుకుని, పట్టణంలో ప్రవేశించారు. రానున్న ప్రమాదాన్ని గురించి, తన యజమాని చంద్రవర్మతో చెప్పింది, సుబాహుడు రాజప్రాసాదం కేసి పరిగెత్తసాగాడు. తరువాత—]

సుబాహుడు తను తాత్కాలికంగా ప్రమాదాన్నించి బయటపడినా, తనను వెన్నాడి కొందరు సైనికులు వస్తున్నట్టు. వాళ్ళ అడుగుల చప్పుడును బట్టి గుర్తించాడు. అగి వెనుదిరిగి చూసేందు క్కూడా అవకాశం లేదు. తను, ఎంత త్వరగా పరిగెత్తి రాజప్రాసాదంలో జొరబడ గలుగుతానో అన్నదాని మీదే ఆతడి మనస్సు కేంద్రీకరింపబడి వున్నది.

వెనుక కేకలూ, చప్పట్లూ మరింత దగ్గర అవుతున్నవి. అంతలో సుబాహుడు రాజప్రాసాదం ముందున్న జలయంత్రం చాటుగా ముందుకు పరిగెత్తి, ప్రాసాద ద్వారంముందు కాపలా వున్న భటులను వుద్దేశించి, "నేను సుబాహుణ్ణి, దారి యివ్వండి! నన్ను తరుముకు వస్తున్న వాళ్ళు సర్పకేతుడి సైనికులు. వాళ్ళను అడ్డగించండి. మన భటుల కందరికీ

హెచ్చరిక యివ్వండి." అంటూ కాపలా భటులు దారి యివ్వగా ఛెంగున ప్రాసాదంలో ప్రవేశించాడు.

ఈలోపల కాపలా భటులు కత్తులు దూసి, తమను నమివిస్తున్న సర్పకేతుడి సైనికులను ఎదుర్కొన్నారు.

సుబాహుడు, చంద్రవర్మ వుండే మేడ పై భాగానికి మెట్లమీదుగా పరిగెత్తుతూ ఎలుగెత్తి, "యువరాజా, ఘోర ప్రమాదం! సర్పకేతుడి సైనికులు పట్టణంలో జొరబడ్డారు." అంటూ అరప సాగాడు.

సుబాహుడి కేకలకు, నిదురిస్తున్న చంద్రవర్మ వులిక్కిపడి లేచి హడావిడిగా

పడకగది నుంచి బయటికి వచ్చాడు. అతనికి ప్రాసాదం ముందుగల రాజ మార్గం మీద పెద్ద కలకలం వినబడింది. అతడు ఆశ్చర్యపడుతూ మిద్దెమీదికి పరిగెత్తి పట్టగోడ నానుకుని ఆ కలకలం వచ్చిన వైపుకు చూసేంతలో, సుబాహుడు రొప్పుతూ అక్కడికి వచ్చాడు.

"యువరాజా! సర్పకేతుడి సైనికులు మోసం చేసి పట్టణ ద్వారాలు తెరుచుకుని లోపల ప్రవేశించారు. మన భటులను హెచ్చరించండి. శత్రుసైనికులు చాలామంది ఈ సరికే ప్రాసాదప్రాంగణంలో ప్రవేశించి వుండవచ్చు." అన్నాడు.

చంద్రవర్మ ఒక్క తృటికాలం నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. అంతలో రాజమార్గానికి యిరువైపులా వున్న గృహాలనుంచి పెద్ద పెద్ద మంటలు లేచినై. గుర్రాల సకిలింపులూ, సైనికుల కేకలూ, గృహస్థుల అర్తనాదాలూ చూస్తూండగానే మిన్ను ముట్టినై.

చంద్రవర్మ, సుబాహుడి కేసి తిరిగి, "మా తండ్రిగా రెక్కడ? ఆయన వెంట నువ్వు యశోవర్ధన మహారాజుగారి వద్దకు వెళ్ళావుగదా?" అని అడిగాడు.

సుబాహుడు ఆ ప్రశ్న వింటూనే వెల వెల పోయాడు. అతడు ఎంత ప్రయత్నించినా నోటమాటరాలేదు. ఇప్పటి విపత్కర

పరిస్థితుల్లో సూర్యవర్మ దుర్మరణం
నింగిత చెప్పటం ఏమీ మంచివి కావని
అతడికి మెరుపులా తలచింది. ముందు,
దేవాబుద్ధితో పట్టణం ప్రవేశించిన సర్ప
కెలుకు అనుచుండలను సర్పనాశనం
చేయాలి. ఆ తరువాత అవకాశం కలిగ
గానే అన్న విషయాలూ సావధానంగా
మార్పాడుకోవచ్చును.

“యమరాజా! ఈ రుద్రగామ వీర
భూమి మార్గంలో పున్నాడు. ప్రస్తుతం రుద్రుని
గురించి అలోచించండి. ఇప్పుడే సర్ప
కెలుకు ప్రసాదం పట్టణానికి సున్ను చేరినందు
త్రున్నాడు. ఏ సమయంలో అయినా, వాళ్ళు
రావన్నా సోమం ప్రవేశించవచ్చు.”
అన్నాడు సువాహమి. వెద్దే దుశశాస్త్రి
అభిమంతుడు.

అంతలో మిథ్యాబుద్ధి వచ్చే మెట్టమీద
కలకలం పడుతుండేరింది. వాళ్ళు శత్రు
పైకివారు కావచ్చున్న అనుమానం కలి
గించుకుంటుంటే, అతడు చికింబతులో,
చంద్రవర్మ పవనగడిలో బోలెడని, అస్త్రద
గ్రాహి వేలాయున్న శత్రులు లేందు
తలచింది. మునుటిక వచ్చి వాటిల్లో చికి
వ్వానిని చంద్రవర్మకు యిచ్చాడు.

మెట్టమీది నుంచి, “యమరాజా,
యమరాజా!” అన్న శబ్దాలు వినిపించడై.
ఆ కలకల్పరం గుర్తించిన చంద్రవర్మ,

“ఎవరు? సేనాని!” అంటూ వదులు
కేక వేశాడు.

వీరభూత సేనాని ధీరమల్లుడు ఆ కేక
పొందునో సూటిగా చంద్రవర్మ పున్న
వేడుకు పరిగెత్తుకు వచ్చాడు.

“యమరాజా! ప్రమాదం ముందుకు
వస్తున్నది. చంద్రవర్మ మహారాజా మన
మీద పండుకు కత్తికట్టారే. నాకు
తెలియటం లేదు. అందుచేతగా వచ్చిన
సైనికులు పట్టణంమీద పడి, కరుణచేసే
గృహనికల్లా నిష్క్రమిస్తున్నా. దోడుకుం
టున్నాడు. కొందరు పట్టణ ప్రజలు
కూడా. ఆ సైనికులతో కలిశాడు.”
అన్నాడు ధీరమల్లుడు.

యశోవర్ధన మహారాజు పంపగా వచ్చిన సైనికులన్న మాట వింటూనే చంద్రవర్మ నిలువెల్లా వణికి, "సేనానీ...." అని ఏమో చెప్పబోయేంతలో, సుబాహుడు అందుకుని, "యువరాజా! ఆ సైనికులు యశోవర్ధన మహారాజు పంపగా వచ్చిన వాళ్ళు కాదు. మన పట్టణంలో ప్రవేశించేందుకూ తరవాత మనలను మోస గించేందుకూ సర్పకేతుడు పన్నిన కుయుక్తి అది. నేను మారువేషంలో వాళ్ళతోపాటు పట్టణంలో ప్రవేశించాను. పొరదుస్తుల్లో వుండి, సైనికులకు సహాయం చేస్తున్నవాళ్ళు మన పట్టణవాసులు కారు. వాళ్ళంతా సంస్థాన ఎల్లల్లో వుండే పల్లె

వాసులు. డబ్బు దొరుకుతుందని ఆ అమాయకులకు అశ చూపి, యిక్కడకి తెచ్చారు," అన్నాడు.

ఈ జవాబు వింటూనే సేనానీ ధీరమల్లుడు నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. తరవాత అతడు చంద్రవర్మ కేసి తిరిగి, "సుబాహుడు చెప్పేదే నిజంలా తోస్తున్నది. సర్పకేతుడు యిలాంటి కుటిల పద్ధతులు అవలంబించటంలో అందెవేసిన చేయి. మాహిష్మతి నగరం వెళ్ళిన మహారాజులకు కూడా అతడివల్ల ఏదైనా అపాయం కలగవచ్చు," అన్నాడు ధీరమల్లుడు.

"ముందు మనం చిక్కుకున్న అపాయం సంగతి ఆలోచించండి, సేనానీ! మన భటుల నందరినీ సమాయత్తపరిచి శత్రువులను పట్టణంనుంచి బయటికి తరిమే మార్గం ఏదో యోచించండి," అంటూ సుబాహుడు చంద్రవర్మకేసి చూశాడు.

చంద్రవర్మ, సుబాహుడు చెప్పిన దానికి ఆవునన్నట్టుగా తల వూపి, "సేనానీ, రాజప్రాసాద రక్షణ సంగతేమిటి? దీని రక్షణకు ఎలాంటి ఏర్పాటులు చేశావు?" అని అడిగాడు ఆదుర్దాగా.

"యశోవర్ధన మహారాజుకూ, జై అంటూ కొందరు సాయుధులు కావలివాళ్ళను

తప్పుకుని భవన ప్రాంగణంలో ప్రవేశించారు. కాని, ఆ వెంటనే మన భటులు వాళ్ళను ఎదుర్కుని హతమార్చటం జరిగింది. ఆ వచ్చినవాళ్ళు సర్పకేతుడి సైనికులని మనవాళ్ళకు ముందుగానే సుబాషుడు హెచ్చరిక యివ్వటం చాలా లాభించింది." అన్నాడు ధీరమల్లుడు.

"అయితే, మన భటుల నందరినీ ఆయత్తపరచు. కొద్దిమంది భటులను యిక్కడ కాపలా వుంచితే సరిపోతుంది. తక్కినవారితో పట్టణం ప్రవేశించి, ఆ సర్పకేతుడి సైనికులను వేటాడదాం." అన్నాడు చంద్రవర్మ.

"భటులందరూ ఆయత్తపరచబడ్డారు, యువరాజా! యశోవర్ధన మహారాజు పేర కొట్టే జేజేలు నన్ను కలవరపరిచినై. అందుకే మీ దగ్గిరకు వచ్చాను." అన్నాడు ధీరమల్లుడు.

ఆ సరికి పట్టణంలో అనేకచోట్ల పెద్ద పెద్ద మంటలు లేచినై. ఒక్క రాజమార్గం వైపునుంచే కాక, అన్ని వైపులనుంచి కేకలూ, అర్తనాదాలు వినబడుతున్నవి. చంద్రవర్మ మిద్దైపెనుంచి కాలిపోతున్న పట్టణంకేసి ఓసారి సాలోచనగా చూసి పేదగా నిట్టూరుస్తూ, మెట్టు దిగి భవనం ముందుకు వచ్చేశాడు. అక్కడ ఆయుధ ధారులైన భటులు—నాలుగైదు వందల

మంది సోలుపులుగా నిలబడి వున్నారు. వారి పక్కనే అశ్వారూఢులైన కొందరు రౌతులు పెద్ద పెద్ద యాటెలు చేబూని సర్వసన్నద్ధంగా వున్నారు.

చంద్రవర్మ ఓ యాభైమంది భటులనూ, పదిమంది అశ్వికులనూ రాజప్రాసాద రక్షణకు నియోగించి, మిగతావారిని రెండు సమ భాగాలుగా విభజించి, ఒక భాగాన్ని సేనాని ధీరమల్లుడికి ఒప్ప చెప్పతూ, "సేనానీ, నేను కోటధ్వారాలు దాటి రాజమార్గం మీదికి వెళ్ళగానే తూర్పుదిక్కుకు తిరుగుతాను. నువ్వు నీ భటులతో వడమటి దిక్కుకు వెళ్ళటం మంచిది. ఇద్దరం ఆ విధంగా శత్రు

సైన్యాన్ని ఛేదించుకుంటూ, ఆర్థచంద్రాకారంగా తిరిగి, ఉత్తర ద్వారాన్ని చేరుకుందాం. ఒకవేళ... దైవనిర్ణయం మరోవిధంగా వుంటే, ఆప్పటి పరిస్థితులకు అనుగుణంగా వుండే నిర్ణయాలు ఎవరికీ వారంగా చేసుకోవటం తప్ప మరో మార్గం లేదు," అన్నాడు.

"చిత్తం, యువరాజా! మీరుమాత్రం అనవసర ప్రమాదాలకు లోనుకాకండి. ఈ చీకటి మాటున శత్రువుల బలం ఎంతటిదో తెలియటంలేదు," అన్నాడు ధీరమల్లుడు.

ఆ వెంటనే రెండు సైన్య విభాగాలూ, 'సూర్యవర్మ మహారాజాకూ, జై!' అంటూ

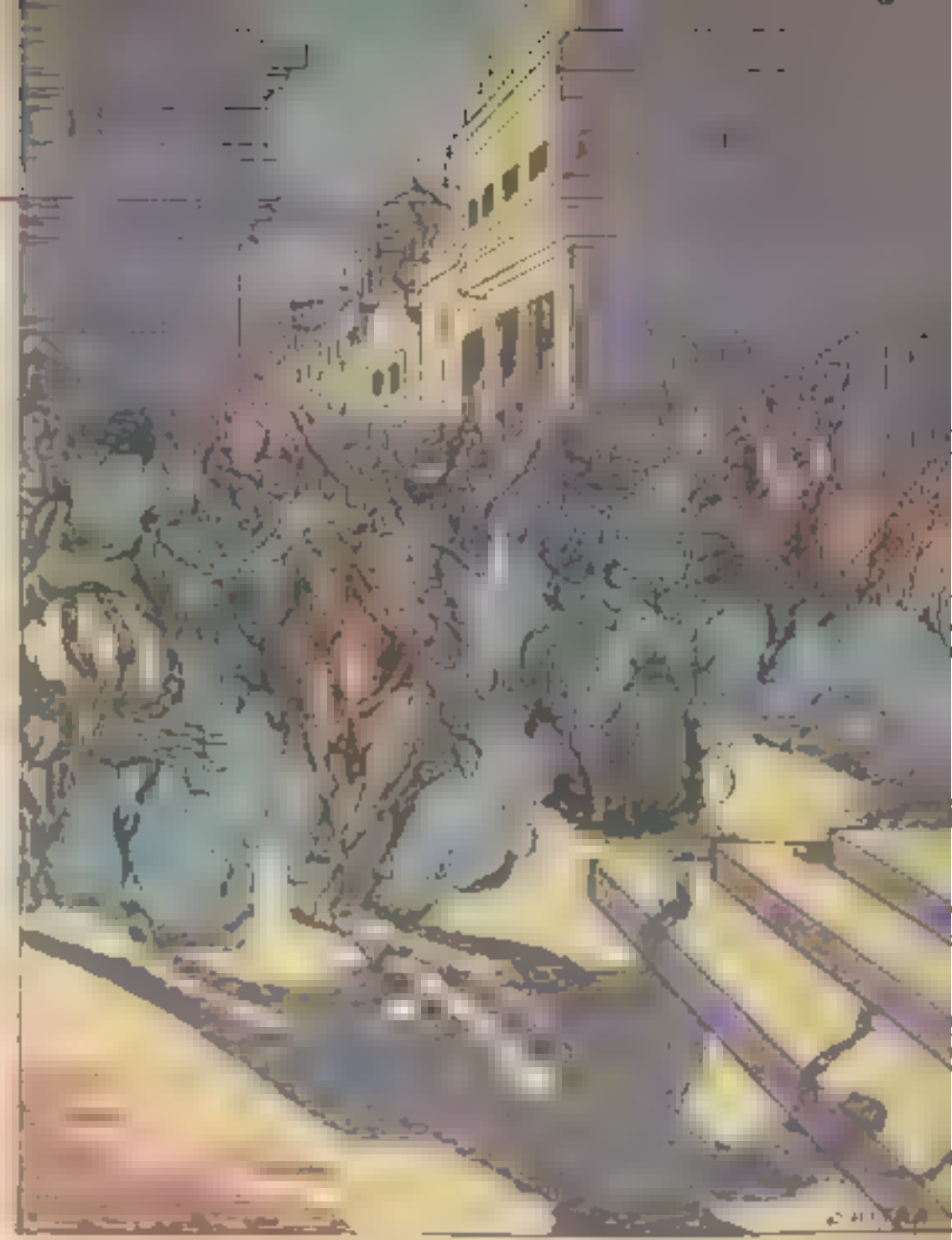
ప్రసాద ప్రాంగణం దాటి పట్టణంలోకి ప్రవేశించినై. ఆప్పటికి తూర్పుదిక్కు తెలతెలవారుతున్నది. సాయుధుడై గుర్రం మీద వున్న సుబాహుడు, చంద్రవర్మకు ఆ దాపులనే తగలబడుతున్న గృహాలను చూపిస్తూ, "యువరాజా! సర్వకేతుడు తన కుటిల యత్నంలో కొంతవరకు విజయం సాధించాడు. అతడి పక్షాన పట్టణంలో ప్రవేశించిన వారిలో నుశ్శితులైన సైనికులు బహు కొద్దీమంది. ఎక్కువ భాగం దోపిడికోసం వచ్చిన పల్లెవాసులు. మనం నిర్ణయగా వాళ్ళలో కొందరినైనా సాతమార్చ గలిగితే, తతిమ్మావాళ్ళు ప్రాణాలు ఆరచేత బట్టుకుని నగరం వదిలిపారిపోతారు. అలాచేద్దామంటారా?" అన్నాడు.

చంద్రవర్మకు యీ ఆలోచన బాగానే వున్నట్టు తోచింది. అతడు తన వెంట వున్న ఆశ్వికులను హెచ్చరించి, పెద్దగా జై జై నినాదాలు చేస్తూ, కాగడాలు పట్టుకుని యిటూ అటూ పరిగెత్తుతున్న దోపిడిదారుల మీదికి వురికాడు. మరుక్షణంలో ఆశ్వికుల చేత గల ఈటెలు దోపిడిదార్ల వెన్నుల్లోనూ, గుండెల్లోనూ ఐలంగా గుచ్చుకున్నై. ఆ వెంటనే, "సూర్యవర్మ సైనికులు, సూర్యవర్మ సైనికులు!" అంటూ ఆ ప్రాంతమంతా

గగ్గోలు బయలుదేరింది. మరుక్షణమే రాజమార్గం ప్రక్కల అటూ యిటూ వున్న సందు గొందుల నుంచి, “సూర్యవర్మ సైనికులా? ఎక్కడ? ఎక్కడ?” అన్న పెద్ద పెద్ద కేకలతో పాటు పరిగెత్తి వస్తూన్న గుర్రాల గిట్టల చప్పుడు కూడా స్పష్టంగా వినబడింది.

శత్రుసైనికులను హతమార్చేందుకు చంద్రవర్మకు అది మంచి అదనుగా కనబడింది. అతడు తన భటులలో సగం మందిని, శత్రుసైనికులు వస్తున్న గొందికి అటువైపుగా నిలబెట్టి, తక్కిన సగం మందితో రెండవ వైపున నిలబడ్డాడు. రాజమార్గం చేరేందుకు ముందు వెనుకలు చూడకుండా వస్తున్న శత్రుఆశ్వికులను, వచ్చినవారిని వచ్చినట్టు యిరువైపుల నుంచి ఎదుర్కొని తెగటార్చాలని చంద్ర వర్మ వ్యూహం.

అతడి వ్యూహం పారింది. మితిమీరిన విజయోత్సాహంలో సర్వకేతుడి సైనికులు రాజమార్గం మీద ఏమున్నదో చూసుకో కుండా, గొందిలో నుంచి వేగంగా రాజమార్గం చేరేందుకు ప్రయత్నించారు. ఇరు వైపులా సర్వసన్నద్ధంగా వున్న చంద్రవర్మ భటులు వచ్చిన వారిని వచ్చినట్టు తమ ఈటెలతో పొడవసాగారు. అక్షత జరుగుతున్న బీభత్సాన్ని గుర్తించి,

వెనుదిరిగి పారిపోయే లోపలే, శత్రువుల్లో ఎక్కువ భాగం చంద్రవర్మ భటులచేత నిర్ణయగా హతమార్చబడ్డారు.

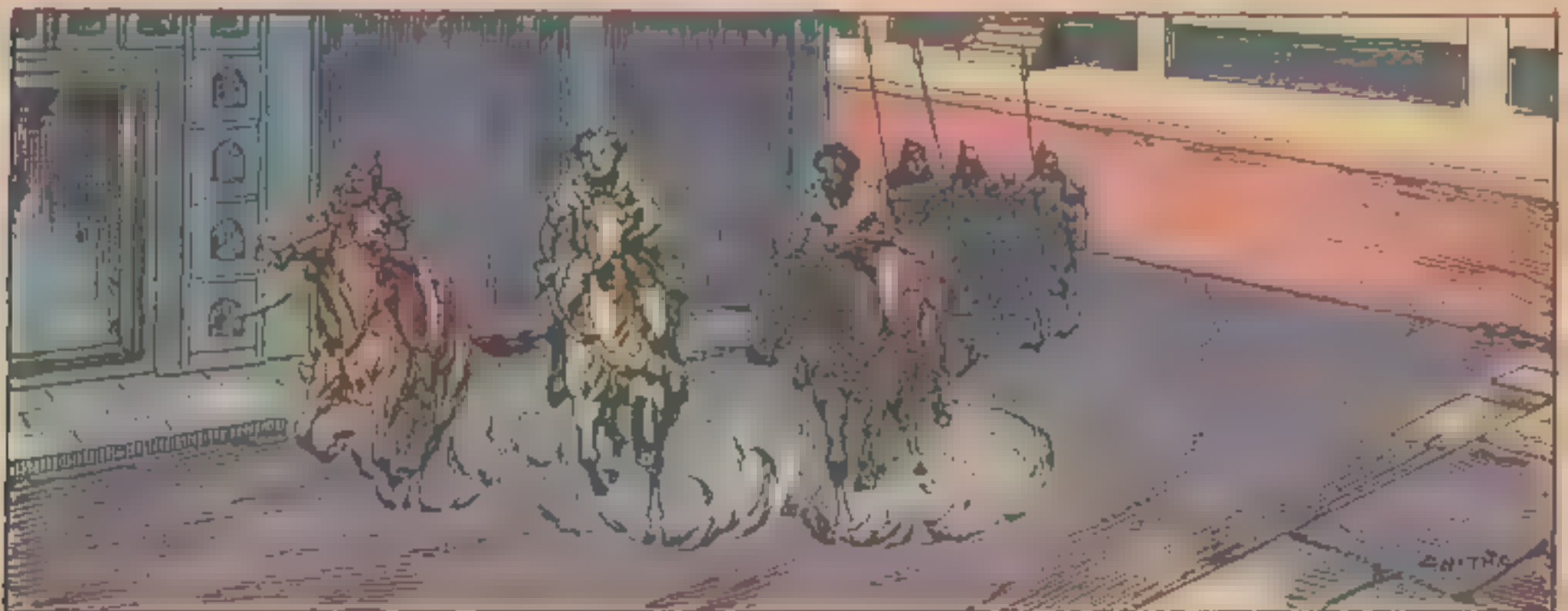
ఈ విజయంతో చంద్రవర్మ భటులలో ఎక్కడ లేని ఆత్మవిశ్వాసం కలిగింది. వాళ్ళు ఒక్కమ్మడిగా, ‘సూర్యవర్మ మహారాజుకూ, జై’ అంటూ రాజమార్గం మీద కనబడిన ప్రతి శత్రుసైనికుణ్ణి, బందిపోటునూ వెంటాడి తమ ఈటెలతో, కత్తులతో పొడవసాగారు. సట్టణ ప్రజలు కూడా, తమ యువరాజు భటులతో రావటం గుర్తించి, దొరికిన ఆయుధమల్లా చేబూని, శత్రువుల మీద ఎరుచుకు బడ్డారు.

కొద్దిసేపట్లో చంద్రవర్మ, ఎదురుపడిన శత్రువులనెల్లా హతమారుస్తూ అమిత వేగంతో ఉత్తర ద్వారం సమీపించాడు. పడమటివైపుగా శత్రుసంహారానికి బయలు దేరిన సేనాని ధీరమల్లుడు కూడా అతనికి అల్లంత దూరంలో కనిపించాడు. కానీ, అతని వెనుక భాగాన పెద్ద ఆశ్వశక్తదళం ఒకటి కదులుతూండటం చంద్రవర్మ కంటబడింది.

చూస్తూండగానే ధీరమల్లుడు తన ఆశ్వకులతో చంద్రవర్మను సమీపించి, "యువరాజా! మనం వెంటనే రాజ ప్రాసాద దుర్గం చేరటం మంచిది. సర్ప కేతుడు స్వయంగా మరికొంత సైన్యంతో పట్టణం ప్రవేశించాడు. అనంబ్యాకులైన ఆ శత్రుసైనికులతో స్వల్ప సంఖ్యలోవున్న మనం ముఖాముఖిని తలపడటం అత్య హత్యతో సమానమవుతుంది! దుర్గరక్షణల అసరాతో పోరాడదాం. ఈ లోపల సరి హద్దులలో వున్న మన సైన్యం సహాయం రావచ్చు," అన్నాడు.

సర్పకేతుడు మరికొంత సైన్యంతో పట్టణం ప్రవేశించాడనే వార్త చంద్ర వర్మకు పిడుగుపాటులా తోచింది. దీని ఆర్థం, అతడు మాయోపాయాన్ని పరిత్యజించి, ప్రత్యక్షంగా దండోపాయానికి పూనుకున్నాడన్న మాట!

చంద్రవర్మ తన ఆశ్వాన్ని గిరుక్కున వెనక్కు తిప్పాడు. సుబాహుడూ, ధీర మల్లుడూ, తమ తమ గుర్రాలను అతడికి యిరువైపులా నడిపారు. భటులు వెంట రాగా అందరూ అతి వేగంగా ప్రాసాదం కేసి బయలుదేరారు. దారిలో ఎక్కడా వారిని శత్రువులు ఎదుర్కోలేదు. కానీ, వారందరూ ప్రాసాద ప్రాంతాన్ని సమీపించే సరికి, దాని ముఖద్వారం ముందు శత్రు పదాతి సైనికులూ, ఆశ్వకులూ కని పించారు. వాళ్ళందరూ ద్వారాలను బద్దలుకొట్టేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారు. అది చూసి చంద్రవర్మ భీకరంగా గర్జిస్తూ తన భటులతో ఒక్కమ్మడిగా వాళ్ళమీద విరుచుకు పడ్డాడు. —(ఇంకావుంది)

పరివర్తన

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి, భుజాన వేసుకుని ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడపసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, "రాజా, ఇంత అర్థరాత్రివేళ, ఈ భయంకర శ్మశానంలో, నువ్వు పడుతున్న శ్రమ చూస్తూంటే జాలికలుగుతున్నది. రాజైనవాడు తాను సాధించదలచిన కార్యాని భృత్యుల ద్వారా సాధించవచ్చు. అయినా, నువ్వే స్వయంగా యింత కఠోరదీక్షతో సాధించదలచినదేమిటి? తీరా పనిసాను కూలమయ్యాక, సాగంధదేశపు యువరాజు లాగా, చిత్తభ్రమ కలిగినవాడి ఘోరణిలో ప్రవర్తించవు గదా? ఆ యువరాజు వింతకథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా విను," అంటూ యిలా చెప్పసాగాడు :

బేతాళ కథలు

సాగంధదేశపు యువరాజు పేరు రూప సేనుడు. అతడు గురువుల నుంచి రాజో చితమైన అన్ని విద్యలూ నేర్చుకున్నాడు. ముఖ్యంగా లలితకళలంటే అతడి కెంతో ప్రీతి. పోతే, అతడిలో ఒకే ఒక లోపం వున్నది; అది వల్లమాలిన కోపిష్టతనం. కోపం వచ్చినప్పుడు అతడు ఏవో దుందుడుకు పనులు చేస్తుండేవాడు. కొడుకు ప్రవర్తన చూసి వృద్ధరాజు గుణసేనుడు, అతడి భవిష్యత్తు గురించి విచారిస్తూండేవాడు.

ఒకనాడు రూపసేనుడు ఉద్యానంలో విహరిస్తూండగా, కొంచెం దూరం నుంచి మధురగీతం ఒకటి వినవచ్చింది. అతడు

ఎంతో ఆసక్తితో ఆ పాట విని, అది పూర్తి కాగానే, పాడిన వ్యక్తిని తన దగ్గరకు తీసుకురమ్మని భటులను పంపాడు. ఆ వ్యక్తి మహారాణి యిష్టసఖి చంద్రావతి.

రూపసేనుడు, ఆమెను, "చంద్రావతి, నువ్వొంత బాగా పాడగలవని, యీనాటి వరకూ నాకు తెలియదు! ఇంతకూ పాట నువ్వు స్వయంగా రాసినదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

చంద్రావతి వినయంగా, "నేను ఒక సంగీత విద్వాంసుడు పాడుతూండగా విని నేర్చుకున్నాను," అన్నది.

"అలాగా! ఇంత మధురంగా స్వర బద్ధం చేసిన, ఆ విద్వాంసుణ్ణి చూసి తీరవలసిందే," అని రూపసేనుడు, చంద్రావతి ద్వారా, మర్నాడు ఆ విద్వాంసుణ్ణి రప్పించాడు.

రూపసేనుడు విద్వాంసుడికి సత్కారాలు చేసి, తరవాత ఆయనను, "ఆర్యా, మీరింత మధురంగా సంగీతం సమకూర్చిన పాట, సాహిత్యం కూడా అసమానంగా వున్నది. అది తమరు రాసినదేనా?" అని అడిగాడు.

దానికి విద్వాంసుడు, "కాదు, ప్రభూ! నా మిత్రుడొకడు కవి. అతడు రాసిన గీతానికి నేను సంగీతం సమకూర్చాను," అన్నాడు.

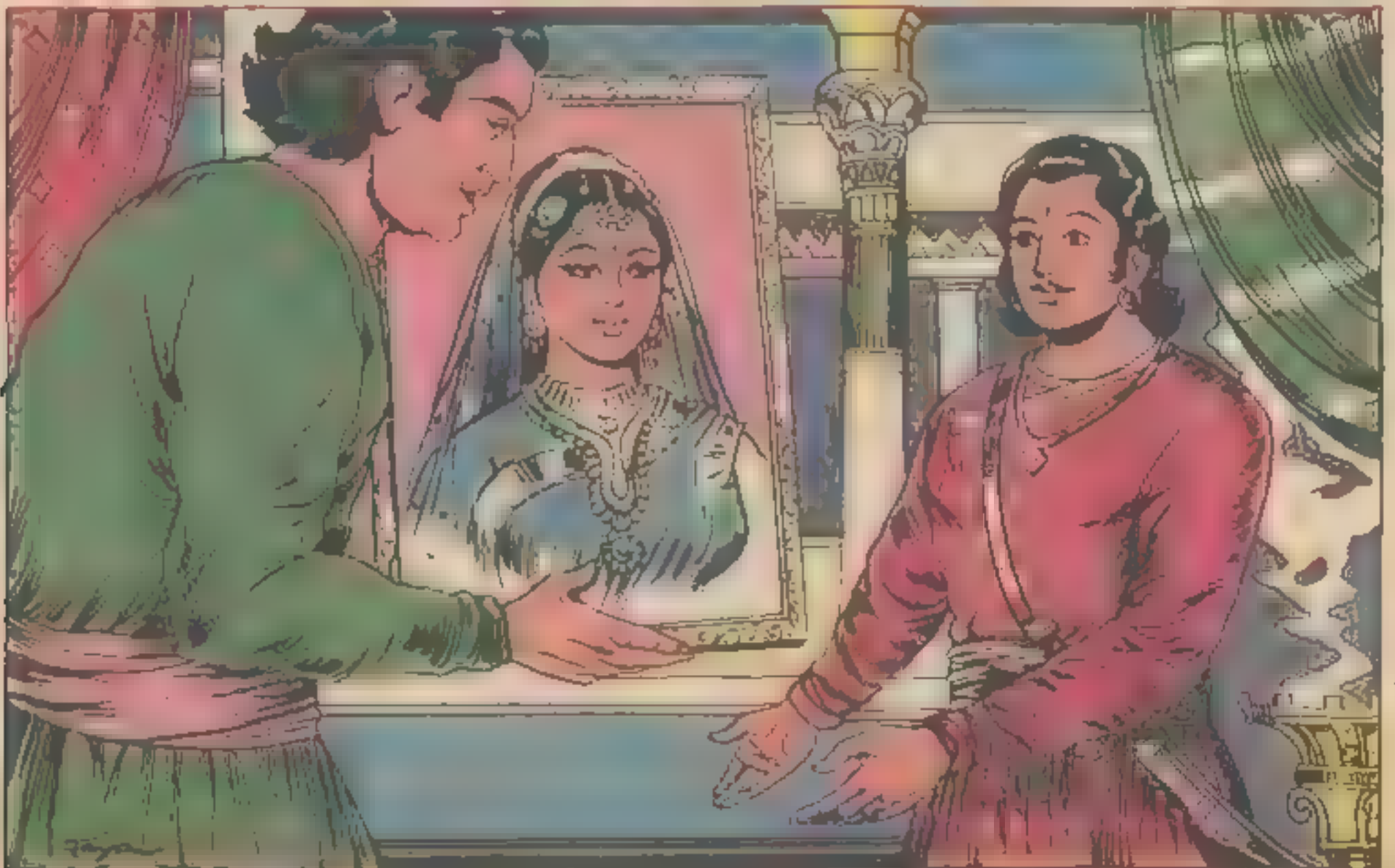
రూపసేనుడు ఆ కవిని అహ్వానించి ఘనంగా సత్కరించాడు. కవి అతడితో, "ఆ గీతాన్ని నేనంత మధురంగా రాయ గలిగానంటే, ఆ ఘనత నాది కాదు. ప్రభూ! వసంతమిశ్రుడనే చిత్రకారుడిది. అతడు చిత్రించిన ఒక చిత్రంలోని యువతి అద్భుతమైన సౌందర్యానికి, సౌకుమార్యానికి, ముఖంలో కనబడే సంస్కారానికి ముగ్ధుడనై, ■ గీతం రాశాను," అన్నాడు.

ఒక కవిని అంతగా అకర్షించిన చిత్రంతో సహా, చిత్రకారుణ్ణి తీసుకు రమ్మని రూపసేనుడు భటులను పంపాడు. చిత్రకారుడు వచ్చాడు. రూపసేనుడు అతడు తెచ్చిన చిత్రం కేసి చూసి, ఒక

క్షణకాలం నిశ్చేష్టుడై "వసంతమిశ్రా! ఈ చిత్రంలోని యువతి సజీవసుందరా, లేక నీ ఊహకల్పనా?" అని అడిగాడు.

అందుకు వసంతమిశ్రుడు, "సజీవ సుందరే, ప్రభూ! ఆమె సువర్ణపుర జమీందారు ఏకైక పుత్రిక స్వర్ణమంజరి. నేను ఆమెను ఒక దేవాలయంలో చూసి, ఆ సౌందర్యాన్ని మరిచిపోలేక యిలా చిత్రించాను," అన్నాడు.

■ సమాధానానికి రూపసేనుడు పరమానంద భరితుడై, స్వర్ణమంజరి కోసం భటుల్ని పంపించాడు. ఊహించని విధంగా వాళ్ళు—స్వర్ణమంజరికి వారం క్రితమే విహిహమై, అత్తవారింటికి వెళ్ళి పోయినట్టు సమాచారం తెచ్చారు.

అ మాట వినగానే విపరీతమైన ఆశాభంగానికి గురైన రూపసేనుడు, వెంటనే అంతులేని కోపంతో, చంద్రావతిని, సంగీత విద్వాంసుణ్ణి, కవినీ, వసంతమిశ్రుణ్ణి ఖైదు చేయించాడు. వాళ్ళు పొందిన భావావేశాలే, తనకు యింతటి నిరాశావేదనలు కలగటానికి కారణం అయ్యాయన్న అతడి మూర్ఖవాదనకు, ఎవరూ సమాధానం చెప్పలేకపోయారు.

ఒక సంవత్సరం గడిచింది. రూపసేనుడు జరిగినదానిని పూర్తిగా మరిచిపోయాడు. కాని, అతడి కోపావేశానికి గురైన నిర్దోషులు మాత్రం చెరసాలలోనే మగ్గుతున్నారు.

సాగంధదేశం పక్కనే, జయంత దేశం వున్నది. ఆ దేశపురాజు ఏటలా ఘనంగా వసంతోత్సవాలు జరిపిస్తాడు. ఆయన పంపిన ఆహ్వానం అందుకుని, రూపసేనుడు అక్కడికి వెళ్ళాడు. ఆ ఉత్సవాల్లో ఒక రోజు అద్భుతంగా సంగీత కచేరీ చేసిన ఒక యువతి, తన గాత్రంతోనూ, ముఖభంగిమలతోనూ అతణ్ణి అమితంగా ఆకట్టుకున్నది.

అమె ఎవరన్న రూపసేనుడి ప్రశ్నకు, జయంతదేశపు యువరాజు సమాధానం చెబుతూ, "అమె మీ దేశపు యువతే, రూపసేనా! పేరు స్వర్ణమంజరి. నువ్వర్లు పుర జమీందారు కుమార్తె. మా దేశపు వాడైన నవీనుడనే గాయకుణ్ణి పెళ్ళాడి, యిక్కడికి వచ్చింది. నుగుణాలరాశి, మధురగాయని," అన్నాడు.

రూపసేనుడికి గతమంతా ఒక్కసారి గుర్తుకొచ్చింది. క్షణకాలం పాటు అతడు తీవ్రమైన కోపావేశానికి లోనయ్యాడు. కాని, అవతలి వ్యక్తి స్త్రీ కావడం— అందునా వివాహిత కావడం, అతడి కోపానికి ఆనకట్ట అయింది.

పాటకచేరీ ముగిసిన తరువాత అతడు, స్వర్ణమంజరితో మాట్లాడాలన్న కుతూహలం కనబరిచాడు. భర్త వెంటరాగా అమె వచ్చి, రూపసేనుడితో కొద్దిసేపు

మాట్లాడింది. ఆ కొద్దిసేపటిలోనూ, అతడి మనసు అతడికే ఆశ్చర్యం కలిగేలా మారిపోయింది. స్వర్ణమంజరి మృదుభాషణ, ఆమె ముఖంలో, నడవడికలో కనిపించే స్వచ్ఛత, సంస్కారం ఆమె రూపలావణ్యానికి మరింత వన్నెతెస్తున్నది.

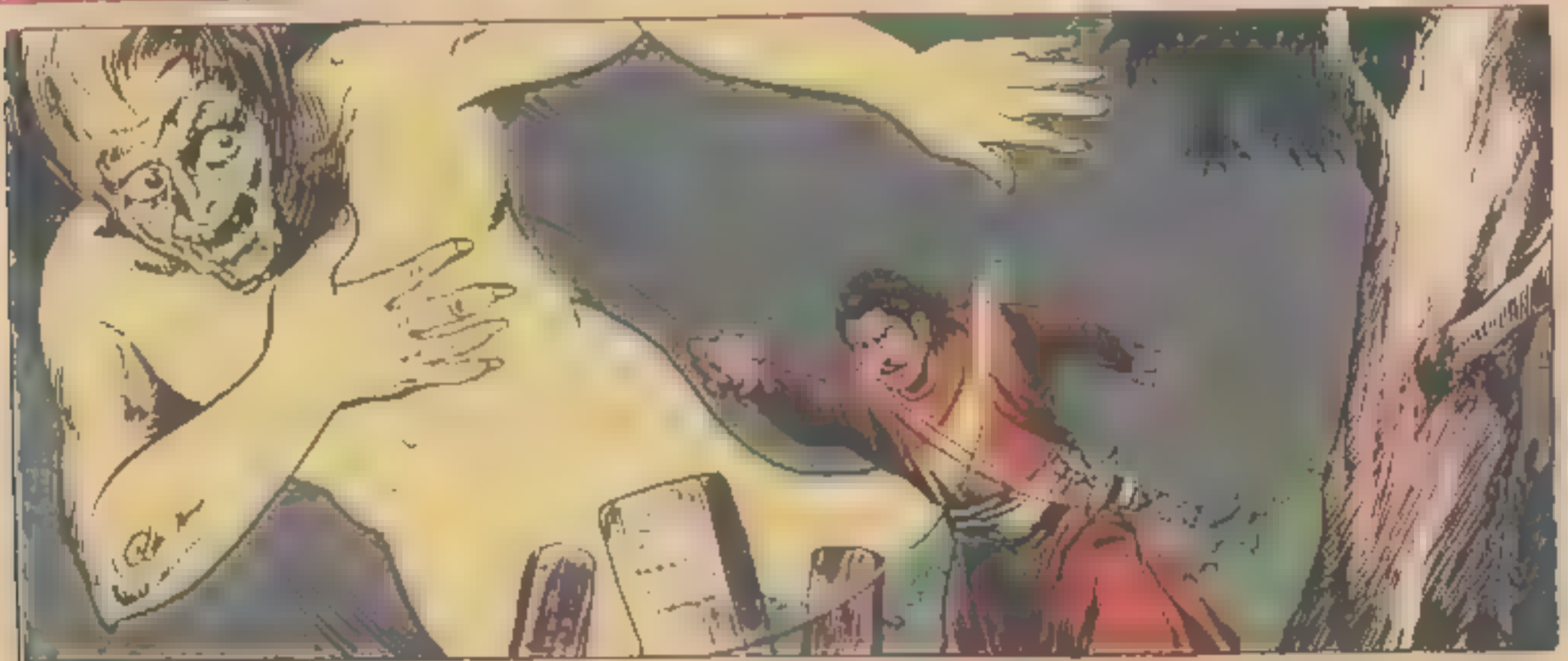
ఆ రోజే రూపసేనుడు తన రాజ్యానికి తిరుగుప్రయాణం ఆయ్యాడు. అతడు రాజధాని చేరుతూనే మొదట చేసిన పని, తను ఖైదు చేసిన వసంతమిత్రుడు మొదలైన వాళ్ళందరినీ విడుదల చేయడం. అంతేకాక, వాళ్ళను సగౌరవంగా సభకు ఆహ్వానించి విలువైన కానుకలతో సత్కరించాడు.

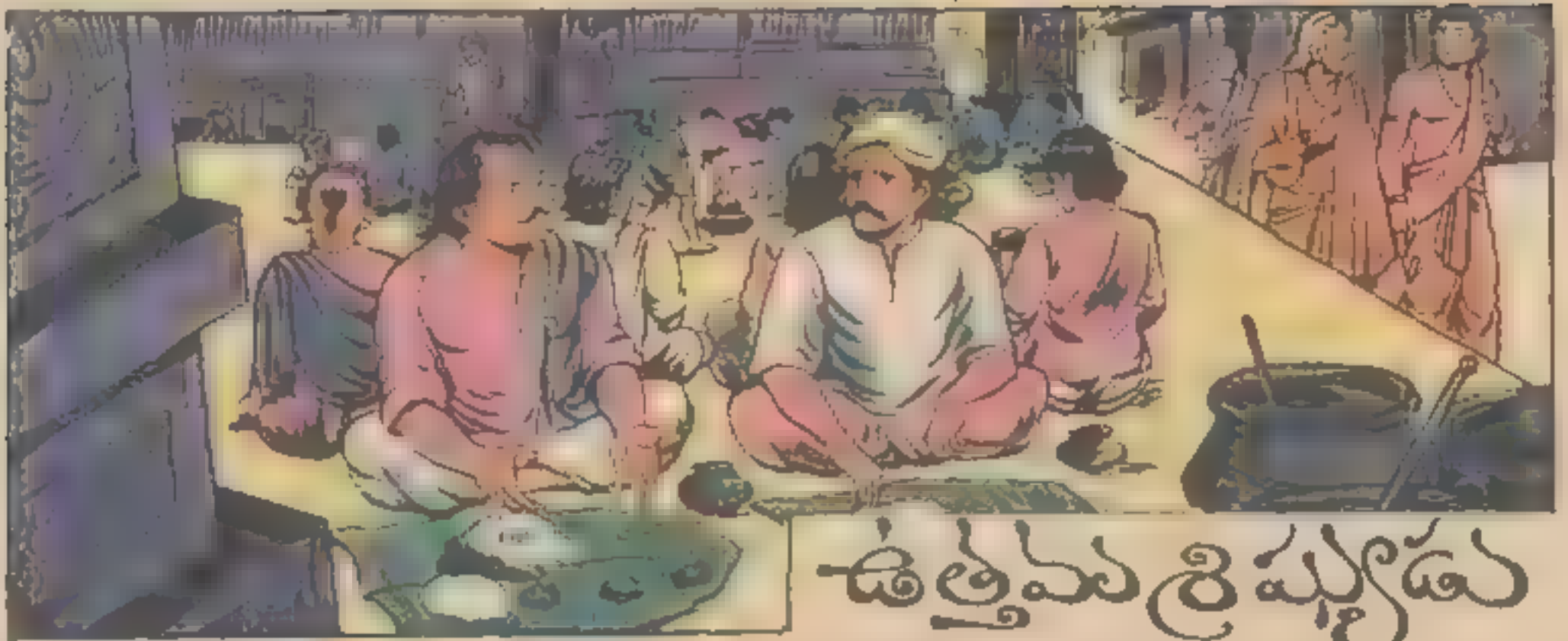
బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, రూపసేనుడి వింతప్రవర్తన గురించి, నీ అభిప్రాయం ఏమిటి? ఆశించిన స్త్రీ దక్కనందుకు అన్యాయంగా వసంతమిత్రుడూ వాళ్ళను ఖైదు చేసిన అతడు, ఆమె కనబడగానే వాళ్ళను విడుదల చేసి సత్కరించడమేమిటి? అతడిలో వచ్చిన

యింత మార్పుకు, అతడి చిత్తభ్రమే కదా కారణం? ఈ సందేహానికి సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావే, నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "రూపసేనుడిలో పూర్వజన్మ సంస్కారం వున్నది. కాని, అది మబ్బులచాటున చంద్రుడిలా, అతడి కోపపు నీడలో మరుగుపడింది. మబ్బులు దట్టంగా కమ్మినప్పుడు, ఒక్కొక్కసారి పెడుగులతో వర్షం పడినట్టే, అతడి కోప తీవ్రత ఎవరినో ఒకరిని బాధించింది. తీవ్రమైన సూర్యకిరణాలు మబ్బులను మటుమాయం చేసినట్టే, స్వర్ణమంజరిలోని పవిత్రత అతణ్ణి అకర్షించి పునీతుణ్ణి చేసింది. అతడిలో కలిగిన ఈ పరివర్తన చిత్తసంస్కారం అనిపించుకుంటుందిగాని, చిత్తభ్రమ అనిపించుకోదు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

ఉత్తమ రిష్యుడు

కోసలరాజధాని నగరానికి సమీపంలోని, ఒక అరణ్యంలో కమలానందు డనే మహా పండితుడొకాయన వుండేవాడు. ఆయన అన్ని శాస్త్రాల్లోనూ గొప్ప పాండిత్యం కలవాడు. శ్రీమంతుల పిల్లలేకాక, మహారాజుల వంశస్థులు కూడా ఆయన వద్దకు విద్యాభ్యాసం కోసం వస్తూండే వాళ్ళు.

ఇతర పండితులలో లేని ఒక ప్రత్యేక లక్షణం కమలానందుడిలో వుండేది. ఆయన విద్యాబోధనలో ఎన్నడూ దేవుడి ప్రసక్తి తెచ్చేవాడుకాదు. ఎవరైనా శిష్యుడు దేవుణ్ణి గురించి, దైవభక్తిని గురించి ప్రశ్నిస్తే, అది నువ్వు భావిజీవితంలో ఎదుర్కోబోయే సమస్యలకు సంబంధించినది కాదు. నువ్వు జీవితంలో ఆభివృద్ధికి రావాలంటే—నీ విజ్ఞానం, తెలివితేటలూ, సమయస్ఫూర్తి మాత్రమే తోడ్పడగలవు, అనేవాడు.

ఆయన శిష్యులలో యిద్దరు రాజకుమారులుండేవారు. వాళ్ళల్లో ఒకడు చంద్రసేనుడు; అతను మణిపురం రాజకుమారుడు. రెండవవాడు సూర్యసేనుడు; అతను నాగపురం రాజకుమారుడు. కొంత కాలానికి యిద్దరూ చదువు ముగించుకుని, ఆయా దేశాలకు రాజులయ్యారు.

ఒకసారి కమలానందుడు తన శిష్యుల రాజ్యపాలన ఎలావున్నదో తెలుసుకునేందుకు బయలుదేరాడు. వెంట ఆయన ప్రధాన శిష్యుడైన రామదాసు వున్నాడు. ముందుగా ఆయన మణిపురానికి వెళ్లాడు. నగరంలో ఎక్కడ చూసినా దేవాలయాలు కనిపించినై. వాటి ముందున్న పెద్ద పెద్ద పందిళ్ళకింద బీదసాదలకు అన్నదానాలు జరుగుతున్నవి.

రాజు చంద్రసేనుడు, కమలానందుడికి సకలమర్యాదలూ చేశాడు. కమలా

నందుడు చంద్రసేనుణ్ణి, "నాకు నీ నగ
రంలో ఎన్నో దేవాలయాలు కనిపించినై.
నీలో దేవుడున్నాడన్న నమ్మకం చాలా
బలీయంగా వున్నట్టున్నది. అవునా?"
అని అడిగాడు.

"నాకు అలాంటి నమ్మకంలేదు."
అన్నాడు చంద్రసేనుడు.

"అయితే, ఈ గుళ్ళూ గోపురాల మాటే
మిటి?" అని ప్రశ్నించాడు కమలా
నందుడు.

"నా ప్రజలకు వాటిలో నమ్మక
మున్నది, గురుదేవా!" అని జవాబిచ్చాడు
చంద్రసేనుడు.

కమలానందుడు అక్కడి నుంచి నాగ
పురాన్నేలే సూర్యసేనుణ్ణి చూడబోయాడు.

నగరంలో ఒక్కగానొక్క దేవాలయమైనా,
ఆయన కంటపడలేదు. ఆయన కొందరు
ప్రజల్ని, "మీకు దేవుడున్నాడన్న
నమ్మకం లేదా?" అని అడిగాడు.

"మాకు నమ్మకం వున్నది. కాని, మా
మహారాజుకు అలాంటి నమ్మకం లేదు."
అని వాళ్ళు జవాబిచ్చారు.

రాజు సూర్యసేనుడు కూడా కమలా
నందుడికి అన్ని మర్యాదలూ చేశాడు.
ఆయన తన శిష్యుడి యోగక్షేమాలు విచా
రించి, తన గురుకులానికి తెరిగి వచ్చాక
ప్రధాన శిష్యుడైన రామదాసును, "చంద్ర
సేన, సూర్యసేనుల్లో ఎవరు ఉత్తమ
శిష్యులని, నీ అభిప్రాయం?" అని
అడిగాడు.

“నిస్సందేహంగా సూర్యసేనుడే, మీ ఉత్తమ శిష్యుడు.” అన్నాడు రామదాసు.

“ఎందువల్ల?” అని ప్రశ్నించాడు కమలానందుడు.

“చంద్రసేనుడు తనకు దేవుడిలో నమ్మకం లేదన్నాడు. కాని, అందుకు విరుద్ధంగా ఆతడి నగరంలో అసంఖ్యాక మైన దేవాలయాలున్నవి. సూర్యసేనుడి రాజధానిలో మనకు ఒక్క గానొక్క దేవాలయమైనా కనిపించలేదు. కనక, సూర్యసేనుడే మీ ఉత్తమ శిష్యుడు.” అన్నాడు రామదాసు.

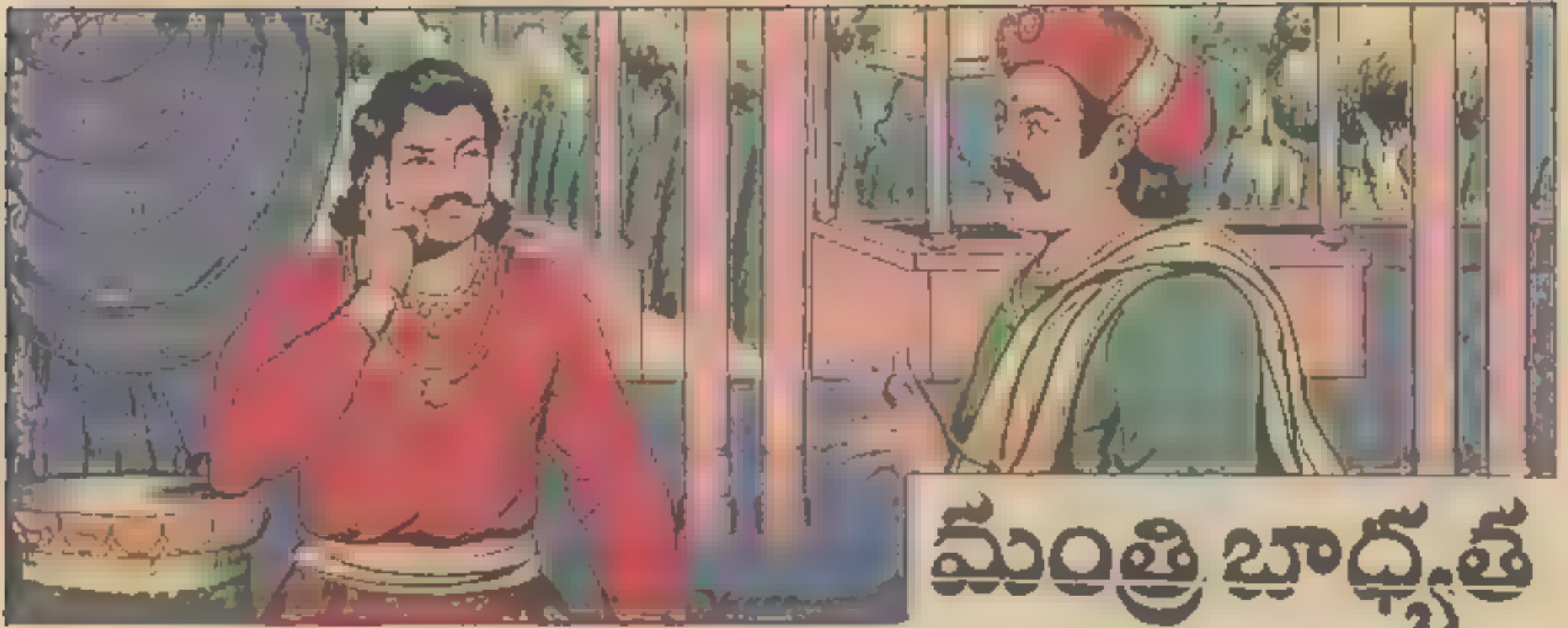
కమలానందుడు ఒకటి, రెండు క్షణాలు మౌనంగా పూరుకుని, “నేను శిష్యులకు విద్యబోధించేటప్పుడు, ఏనాడూ దేవుడి ప్రసక్తిలేదు. వాళ్ళకై వాళ్ళు ప్రశ్నించి నప్పుడు మాత్రం, తగువిధంగా జవాబిచ్చేవాడిని. చంద్రసేనుడూ, సూర్యసేనుడూ కూడా నన్ను సరిగా అర్థం చేసుకోలేదు. అందువల్లనే వాళ్ళు తమ, తమ దేశాల్లో దేవాలయాలు వుండడం, లేకపోవడం

అనేదాన్ని ముఖ్య సమస్యగా తీసుకున్నారు. అయితే, ఇందులో వాళ్ళు భిన్న మార్గాలు చేపట్టారు. సూర్యసేనుడికి దేవుడిలో నమ్మకం లేదు; కాని ఆతడి పాలనలో వున్న ప్రజలకు ఆ నమ్మకం వున్నది. ఒక దేశానికి రాజుగా అతడు ప్రజల యిష్టానుసారం పరిపాలన చేయడం ధర్మం. అతడు అలా చేయక, అధికారబలంతో తన అభిప్రాయాలను ప్రజల మీద అమలు చేస్తున్నాడు. అది సరికాదు.” అన్నాడు.

“మరి చంద్రసేనుడి మాటేమిటి?” అని అడిగాడు రామదాసు.

“అతడు ప్రజల అభిమతాన్ని అనుసరించి రాజ్యపాలన చేసే రాజు. ప్రజల నమ్మకాన్ని కాదనక దేవాలయాలు కట్టించి, అక్కడ పేదలకు అన్నదానం చేయించి అదుకుంటున్నాడు. అది ఉత్తమ రాజలక్షణం. అందువల్ల ఆతడే, నా ఉత్తమ శిష్యుడు.” అన్నాడు కమలానందుడు.

మంత్రి బాధ్యత

అనందగిరి సంహాసనాన్ని, కుమారవర్మ అధిష్టించేనాటికి, దేశం అర్థికపరిస్థితి ఏమీ బాగా లేదు. అంతకు ముందు శత్రు రాజులతో ఆయన తండ్రి చేసిన యుద్ధాల కారణంగా ఖజానా పూర్తిగా ఖాళీ అయిపోయింది.

కుమారవర్మ, తన మంత్రి ముకుళ శర్మతో సంప్రతించి, ప్రజల మీద పీలైనన్ని కొత్త పన్నులు విధించాడు. ఎలాంటి తప్పని పరిస్థితుల కారణంగా, యీ పన్నులు వేయవలసి వచ్చిందో, ఆయన స్వయంగా ప్రజలకు తెలియబరుస్తా నన్నాడు.

ఇందుకు ముకుళ శర్మ, "కొత్త పన్నులు వేసిన సంగతి మీరు స్వయంగా ప్రకటించకూడదు. ఈ పని రాజోద్యోగు లకు వదిలిపెట్టండి." అని సలహా యిచ్చాడు.

మంత్రి పరిపాలనాదక్షత గురించి ఎరిగి వున్నవాడు కావడం వల్ల, కుమారవర్మ అందుకు ఒప్పుకున్నాడు.

కొన్నాళ్ళు గడిచినై. ఒకనాటి రాత్రి రాజు, మంత్రి తమ పరిపాలన గురించి ప్రజలే మనుకుంటున్నారో తెలుసుకో వాలని, మారువేషాల్లో రాజధాని నగరంలో సంచారం చేస్తున్నారు.

అది చలికాలం. ఒక చోట కొందరు చలిమంట చుట్టూ కూర్చుని మాట్లాడు కుంటూండడం వాళ్ళ కంటబడింది. రాజు, మంత్రి వాళ్ళ పక్కన చేరి కూర్చున్నారు.

చలికాగుతున్నవాళ్ళు మాట్లాడుకుంటు న్నది, రాజు కొత్తగా వేసిన పన్నులను గురించే. వాళ్ళల్లో ఒక ముసలివాడు, "మనం యిప్పుడు చెల్లిస్తున్నంత పెద్ద పన్నులు, లోగడ యీ రాజ్యంలో ఏనాడూ

చెల్లించలేదు. యీ పన్నులకు ఒక హద్దూ పద్దంటూ లేకుండా పోయింది. రాజోద్యోగులు జనాన్ని అదిరించి, బెదిరించి మరీ పన్నులు వసూలు చేసుకుపోతున్నారు." అంటూ కొత్త పన్నులు కట్టలేక ప్రజలు పడుతున్న అవస్థల గురించి చెప్పుకు పోసాగాడు.

కొంచెం సేపు అక్కడ కూర్చుని రాజూ, మంత్రి తిరిగి బయలుదేరారు.

మంత్రి, రాజుతో, "చూశారా, ప్రభూ! పన్నులు విధించింది మీరైనా, ప్రజల అగ్రహం మాత్రం వాటిని వసూలు చేస్తున్న రాజోద్యోగుల మీదికి కేంద్రమవుతోంది." అన్నాడు నవ్వుతూ.

రాజు కొంచెం సేపు ఆలోచించి, "ఏది ఏమైనా ప్రజల్లో అసంతృప్తి పెరుగుతున్నదని స్పష్టంగా తెలుస్తున్నది. ఇప్పుడు చేయదగినదేమిటో మనం నిర్ణయించాలి," అన్నాడు.

మంత్రి అవునన్నట్టు తల వూపి, "తమరేమీ అదుర్దాపడవలసిన అవసరం లేదు. మన ఖజానా యిప్పుడు పుష్కలంగా నిండింది. ఈ సంగతి నిన్ననే నాకు కోశాధిపతి చెప్పాడు. మీరు సమ్మతించితే, తక్షణం మనం కొత్త పన్నులన్నిటినీ రద్దు చేయవచ్చు." అన్నాడు.

కుమారవర్మ సంతోషంగా, "ఈ మాట ముందే చెప్పారు కాదేం! కొత్త పన్నులన్నీ రద్దయిపోయినట్టు, రాజోద్యోగుల ద్వారా ప్రజలకు వెంటనే తెలియ పరచండి." అన్నాడు.

ఆ మాటలకు మంత్రి ముకుళశర్మ చిన్నగా నవ్వి, "ప్రభూ, యీ పన్నుల రద్దు విషయం, తమరే స్వయంగా ప్రజలకు తెలియజెప్పడం, ఎంతో ప్రయోజనకరంగా వుంటుంది." అన్నాడు.

రాజు అశ్చర్యంగా మంత్రి కేని చూశాడు.

అప్పుడు మంత్రి, "అవును, ప్రభూ! కొత్త పన్నులు ఎందుకు విధించవలసి వచ్చిందో, తమరు స్వయంగా ప్రజలకు

చెబుతానన్నప్పుడు, వద్దని వారించాను. తమది ఎంతటి సదుద్దేశమైనా—కొత్తగా పన్నులు కట్టమనడం, ప్రజలకు ఒక దుర్వార్త వినిపించడం లాంటిది," అన్నాడు.

"అయినా, రాజోద్యోగులు ఎలాగో ఒకలాగు ప్రజల నుంచి కొత్త పన్నులు వసూలు చేశారు," అన్నాడు రాజు.

"అందువల్లనే ప్రజల అసంతృప్తికి మీరు కాక, వాళ్ళు గురయ్యారు. అలా కాక, మీరే స్వయంగా కొత్త పన్నులు ప్రకటించి వుంటే, సింహాసనం ఎక్కిన తొలిరోజుల్లోనే ప్రజలు మీపట్ల అసంతృప్తి చెందేవారు," అన్నాడు మంత్రి.

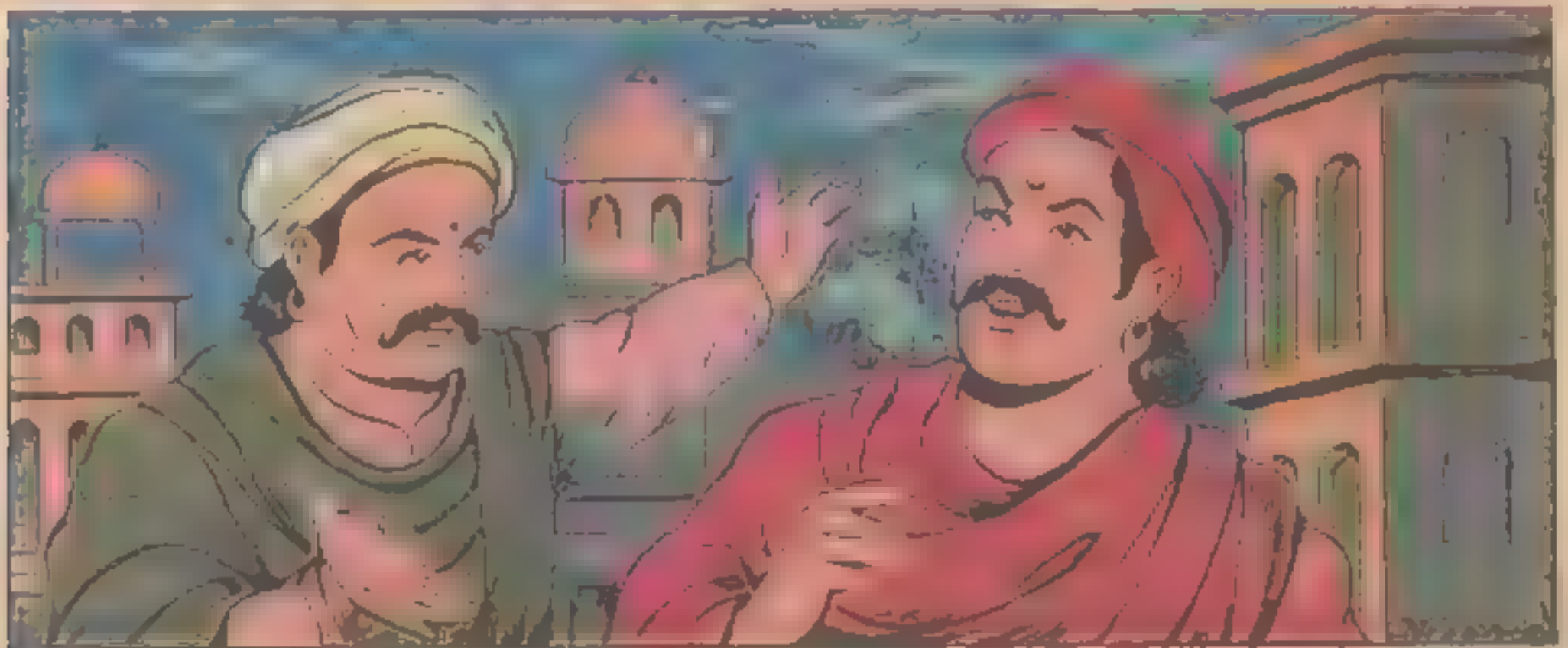
"మీరు చెప్పింది చాలా యుక్తి యుక్తంగా వున్నది. మరి యిప్పుడు, ఆ కొత్త పన్నుల రద్దు విషయం, నేనే ఎందుకు స్వయంగా ప్రజలకు తెలియ చెయ్యాలి?" అని అడిగాడు రాజు.

"ఈ పన్నుల రద్దు, ప్రజలకు ఒక శుభవర్తమానం లాంటిది. అది, మీ ద్వారా

జరిగినప్పుడు, మీ ప్రతిష్ఠ ఎంతగానో యినుమడిస్తుంది. అందువల్ల రాజ్యపాలకులు ప్రజలకు అసంతృప్తి కలిగించే నిర్ణయాలు చేసినప్పుడు, వాటి అమలు బాధ్యత, కింది ఉద్యోగులకు విడిచి పెట్టాలి. అలాగే, ప్రజలు హర్షించే నిర్ణయాలన్నిటినీ, తామే స్వయంగా ముందుకు వచ్చి ప్రకటించాలి. ఇలాంటి మంత్రాంగాలతో, తమ పరిపాలనను ఏ ఒడిదుడుకులు లేకుండా నడిపించడం, మంత్రిగా నా బాధ్యత కదా!" అన్నాడు ముకుళశర్మ.

తన మంత్రి ప్రతిభనూ, విజ్ఞతనూ కుమారవర్మ తన మనసులోనే ఎంతగానో అభినందించి, మర్నాడు ప్రజల హర్ష ధ్వనాల మధ్య, రాజ్యంలో తాను కొత్తగా విధించిన పన్నులన్నీ రద్దుచేస్తున్నట్టు ప్రకటించాడు.

ఈ విధంగా ఎంతోసమర్థుడైన ముకుళశర్మ యిచ్చే చక్కని సలహాలను పాటిస్తూ, కుమారవర్మ ఆనందగిరి రాజ్యాన్ని ఎన్నో విఘ్నప్రజానురంజకంగా పరిపాలించాడు.

లాకం తీరు

బ్రహ్మదత్తుడు కాశీరాజ్యాన్ని పరిపాలించే కాలంలో బోధిసత్వుడు కృష్ణద్వైపాయనుడనే ధనిక బ్రాహ్మణుడుగా కౌశాంబీ నగరంలో జన్మించాడు. ఆయన పెరిగి పెద్ద అయాక లౌకిక వాంఛలవల్ల కలిగే అసర్థాలను గుర్తించినవాడై, తనకు గల యావదాస్తినీ దానధర్మాల కింద ఖర్చు పెట్టేసి, సన్యాసం అవలంబించి, యాభై విశ్వపాటు హిమాలయ పర్వతాలలో తపస్సు చేసుకుంటూ గడిపాడు. కాని, అకులూ అలములూ తింటూ శరీరాన్ని అనేక బాధలకు గురిచేస్తూ సాగించిన ఈ తపస్సు ఆయనకు సిద్ధించలేదు.

అటుపైన కృష్ణద్వైపాయనుడు హిమాలయాలను వదిలి, తీర్థయాత్రలు చేస్తూ కాలక్రమాన కాశీరాజ్యానికి వచ్చాడు. అక్కడ ఆయనకు బాల్యమిత్రుడొకాయన, మాండవ్యుడు అనేవాడు, ఒక

గ్రామంలో కనిపించి అతిథ్యం ఇచ్చాడు. మాండవ్యుడు కృష్ణద్వైపాయనుణ్ణి తన వద్దనే ఉండమని కోరాడు; ఆయన నిమిత్తం చక్కని పర్లకుటిరం ఒకటి కట్టించి, ఆయన అవసరాలన్నిటినీ తాను యథావిధిగా గడుపుతూ వచ్చాడు.

ఒకనాడు, మాండవ్యుడి కుమారుడు, యజ్ఞదత్తుడనేవాడు, బంతితో ఆడుతూ ఉండగా ఆ బంతి వెళ్ళి ఒక పాము నివసిస్తున్న పుట్టలో పడింది.

ఈ సంగతి తెలియక యజ్ఞదత్తుడు బంతి తీసుకోవటానికై పుట్టలో చేయి పెట్టాడు. వెంటనే వాడి చేతిని పాము కరిచింది. త్వరలోనే పాము విషం పంటికి ఎక్కి యజ్ఞదత్తుడు స్పృహ లేకుండా పడిపోయాడు.

తమ కుమారుడు ఈ స్థితిలో పడి ఉండగా మాండవ్యుడు, ఆయన భార్య

వాణ్ణి చూశారు. మాండవ్యుడు వెంటనే తన కుమారుణ్ణి చేతుల్లో ఎత్తుకుని, కృష్ణ ద్వైపాయనుడి కాళ్ళముందు పడేశాడు.

“బాబూ, మీ తపశ్శక్తిచేత వీణ్ణి బతికించి మాకు పుత్రభిక్ష పెట్టండి!” అని ఆ దంపతులు ప్రాథేయపడ్డారు.

కృష్ణద్వైపాయనుడికి ఏమి చెయ్యాలో తోచలేదు. మీరు “పొరపడుతున్నారు. నా దగ్గర ఎట్టి శక్తులూ లేవు. నేను అంత కాలం తపస్సు చేశానేగాని, ఆ తపస్సు సిద్ధించలేదు. కనీసం నాకు మందూ మాకులూ అయినా తెలీవు. నేను మీకే విధంగా సాయం చెయ్యగలను? మీ పిల్ల వాణ్ణి ఎలా బతికించగలను?” అన్నాడు.

“తపస్సు సిద్ధించకపోయినా అంత కాలం చేసిన తపస్సుకు ఫలితం ఉండక పోదు. మీరు సత్యప్రమాణం చెయ్యండి, కుర్రవాడు తప్పక బతుకుతాడు!” అన్నాడు మాండవ్యుడు.

కృష్ణద్వైపాయనుడు ఇందుకు సమ్మతించి, ఈ కింది శ్లోకం చదువుతూ సత్య ప్రమాణం చేశాడు:

“సత్రాహం ఏవాహం ప్రసన్నచిత్తో
పుంజ్జత్తికో ఆచరిం బ్రహ్మచరియం,
ఆధాపరం యం చరితం మమయిదం
వస్యాని పంజ్ఞాస సమాధికాని
అకామకో వా హి అహం చరామి.

ఏతేన సచ్చేన సువత్తి హోతు.

హతం, వినం, జీవతు యంజ్జదత్తో.”

[నేను పుణ్యం కోరినవాణ్ణి అయి వారం రోజులపాటు నిర్మల చిత్తంతో బ్రహ్మచర్యం అవలంబించాను. తరువాత నేను యాభై ఏళ్ళపాటు చేసిన తపశ్చర్య చిత్తశుద్ధితో చేసినది కాదు. నేను చేసే ఈ సత్యప్రమాణం ఫలితంగా మేలు కలిగి, విషం విరిగి, యజ్జదత్తుడు పూర్ణజీవుడౌగాక!]

వెంటనే కుర్రవాడి పక్షస్థలం నుంచి కొంత విషం బయటికి వచ్చి నేలలో ఇంకి పోయింది. వాడు కళ్ళు తెరిచి తన తలదండ్రుల కేసి ఒకసారి చూసి,

“అమ్మా!” అని మూలిగి, పక్కకు ఒత్తి
గిలి తిరిగి మైకంలో పడిపోయాడు.

“చూశావు గదా? విషం పూర్తిగా లాగి
వెయ్యటం నాకు సాధ్యం కాలేదు. నీవు
కూడా సత్యప్రమాణం చేసి చూడు,
ఫలితం ఉండవచ్చు.” అని కృష్ణ
ద్వైపాయనుడు మాండవ్యుడితో అన్నాడు.

మాండవ్యుడిందుకు ఒప్పుకుని ఈ
విధంగా సత్యప్రమాణం చేశాడు:

“యస్మా దానం న అభినందిం కదాచి
దిరవానాహం అతిథిం వా సకాలే
న చాపి మే అప్పయం ఆలేదుం
బహుస్సుతా సమణా బ్రాహ్మణాచ
అకామకో వా హి అహం దదామి.

ఏతేన సచ్చేన సువత్తి హోతు,
హతం విసం, జీవతు యంజ్ఞదత్తే.”

[నేను అతిథులను సత్కరించాను
గాని, అది ఇష్టంతో కాదు. జ్ఞానులైన
శ్రమణులూ, బ్రాహ్మణులూ నా అతిథ్యం
ఇష్టం లేకుండా చేసినదేనని తెలుసుకోలేక
పోయారు. నేను దానాలు కూడా ఇష్టం
లేకుండానే చేశాను. నేను చేసే ఈ సత్య
ప్రమాణం ఫలితంగా మేలు కలిగి, విషం
విరిగి, యజ్ఞదత్తుడు పూర్ణజీవుడౌ గాక!]

మాండవ్యుడు ఈ విధంగా సత్య
ప్రమాణం చెయ్యగానే యజ్ఞదత్తుడి వీపు
నుంచి మరికొంత విషం బయటికి వచ్చి
నేలలో ఇంకిపోయింది. కుర్రవాడు లేచి
కూచోగలిగాడు గాని, నిలబడలేక
పోయాడు. అప్పుడు మాండవ్యుడు తన
భార్యకేసి తిరిగి ఇలా అన్నాడు.

“నీవు కూడా సత్యప్రమాణం చెయ్య
రాదా? కుర్రవాడు లేచి ఎప్పటిలాగా
తిరగ గలుగుతాడు.”

“నేను ప్రకటించవలసిన సత్యం
కూడా ఉన్నది గాని, దాన్ని మీ ముందు
ప్రకటించటానికి వీలులేదు.” అన్నది
మాండవ్యుడి భార్య విచారంగా.

“పిచ్చిదానా, ఎందుకు సందేహిస్తావు?
మన కుర్రవాడికన్న ఎక్కువేమిటున్నది?
సత్యప్రమాణం చెయ్యి.” అని మాండ

వ్యూడు తన భార్యను ప్రోత్సహించాడు. అమె అందుకు ఒప్పుకుని ఈ విధంగా సత్యప్రమాణం చేసింది :

“అసో విసో తాత పహూత తేజో
యే తం అదట్టి పతరా ఇదచ్చి,
తస్మిం చ మే అప్పియతాయ అజ్ఞ
పితరి చ తే నత్తి కోచి విసేసో,
వితేన సచ్చేన సువత్తి హేరాతు,
హతం వినం, జీవతు యంజ్ఞదత్తో.”

[నాయనా, ఇవాళ నిన్ను ఆ పుట్టలో నుంచి కాటువేసిన విషసర్పాన్ని చూస్తే నాకెంత అసహ్యమో, నీ తండ్రిని చూసినా అంత అసహ్యమే. నాకు ఈ ఇద్దరిలో తేడా ఏమీ కనిపించ లేదు. నేను చేసే ఈ సత్యప్రమాణం ఫలితంగా మేలు

కలిగి, విషం విరిగి, యజ్ఞదత్తుడు వెంటనే పూర్ణజీవుడౌ గాక !]

ఈ సత్యప్రమాణంతో యజ్ఞదత్తుడి శరీరంలో నుంచి విషం పూర్తిగా బయటికి వచ్చి నేలలో ఇంకిపోయింది. వాడు లేచి ఎప్పటిలాగే అడుకోసాగాడు.

మాండవ్యుడు కృష్ణద్వైపాయనుడి కేసి తిరిగి, “స్వామీ, మీరు ఉత్తమో త్తమమైన తపస్వి జీవితాన్ని స్వీకరించి కూడా దాన్ని ఇష్టం లేకుండా సాగించటానికి కారణం మేమిటి ?” అని అడిగాడు.

అందుకు ‘ కృష్ణ ద్వై పా య ను డు, “దానికి ఒకటే కారణం. ఒకసారి సన్యసించి వెళ్ళిపోయినవాడు తిరిగి సంసారం లోకి అడుగు పెడితే అందరూ హేళన

చేసి, మూడుడని నిందిస్తారు ! అందుచేత,
 ■ జీవితం నాకు ఇష్టం లేకపోయినప్పటికీ
 అందరూ నన్ను గౌరవంగా చూడ
 గలందులకై నేను తపస్విగానే ఉండి
 పోయాను ! మరి నీవు అతిథి అభ్యాగతు
 లకు ఇంత ఘనంగా ఆతిథ్యం ఇస్తావుగదా,
 ఆ పని అయిష్టంగా చెయ్యటానికి కారణ
 మేమిటి ?" అని అడిగాడు.

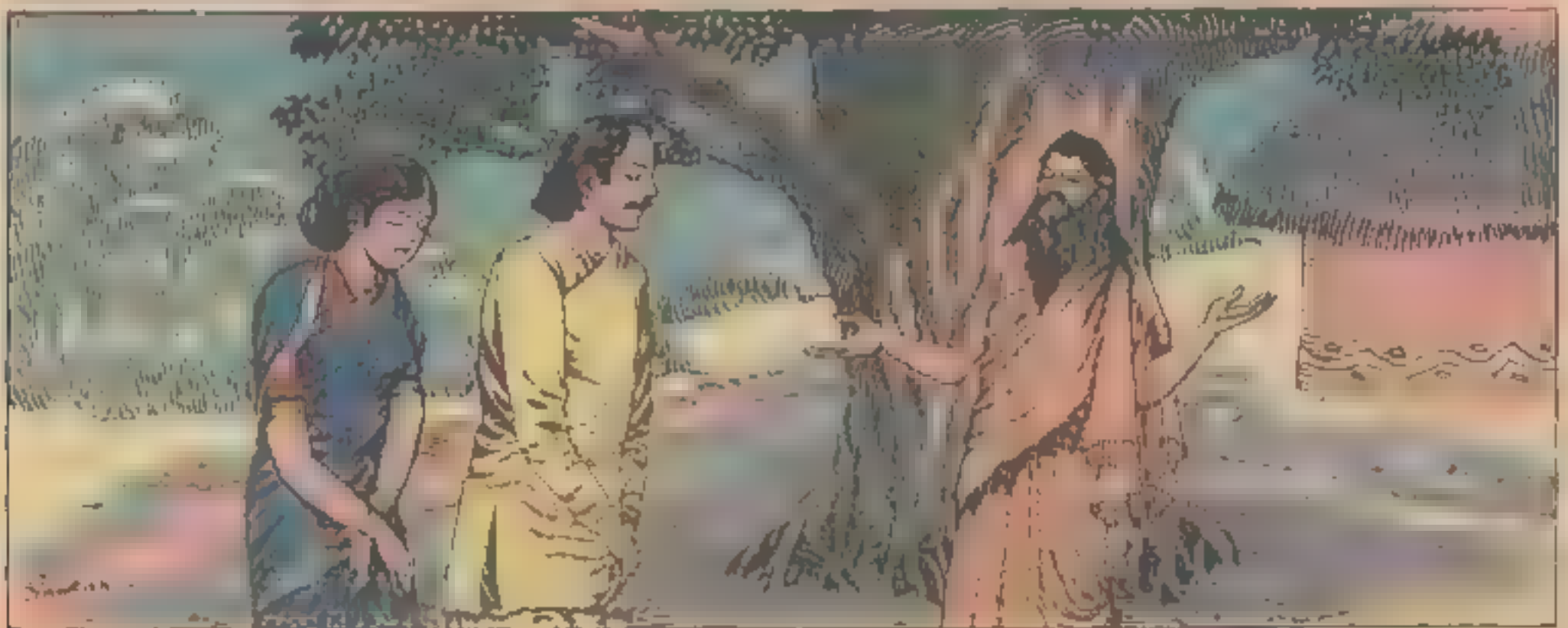
"నా తాతా, తండ్రి జగత్ప్రసిద్ధి
 పొందిన దాతలు. అందుచేత నేను కూడా
 వారి మార్గమే అనుసరించవలసి వచ్చింది.
 వారి కీర్తికి కళంకం తెచ్చానని జనం
 నన్ను అడిపోసుకోకుండా ఉండగలందు
 లకై నేను వితరణగా దాన ధర్మాలు
 చేశాను; నాకు వాటియందు ఏ మాత్రమూ
 ఇష్టం ఉండి కాదు," అని జవాబు చెప్పి,
 మాండవ్యుడు తన భార్య కేసి తిరిగి,
 "ప స త నం లో నే నాకు భార్యవై నా
 యింటికి వచ్చావు. ఇన్నేళ్ళుగా నాతో
 కాపురం చేశావు. నాపైన ప్రేమాభిమానాలు
 లేని ఈ జీవితం నీకెంతో రోత పుట్టించి

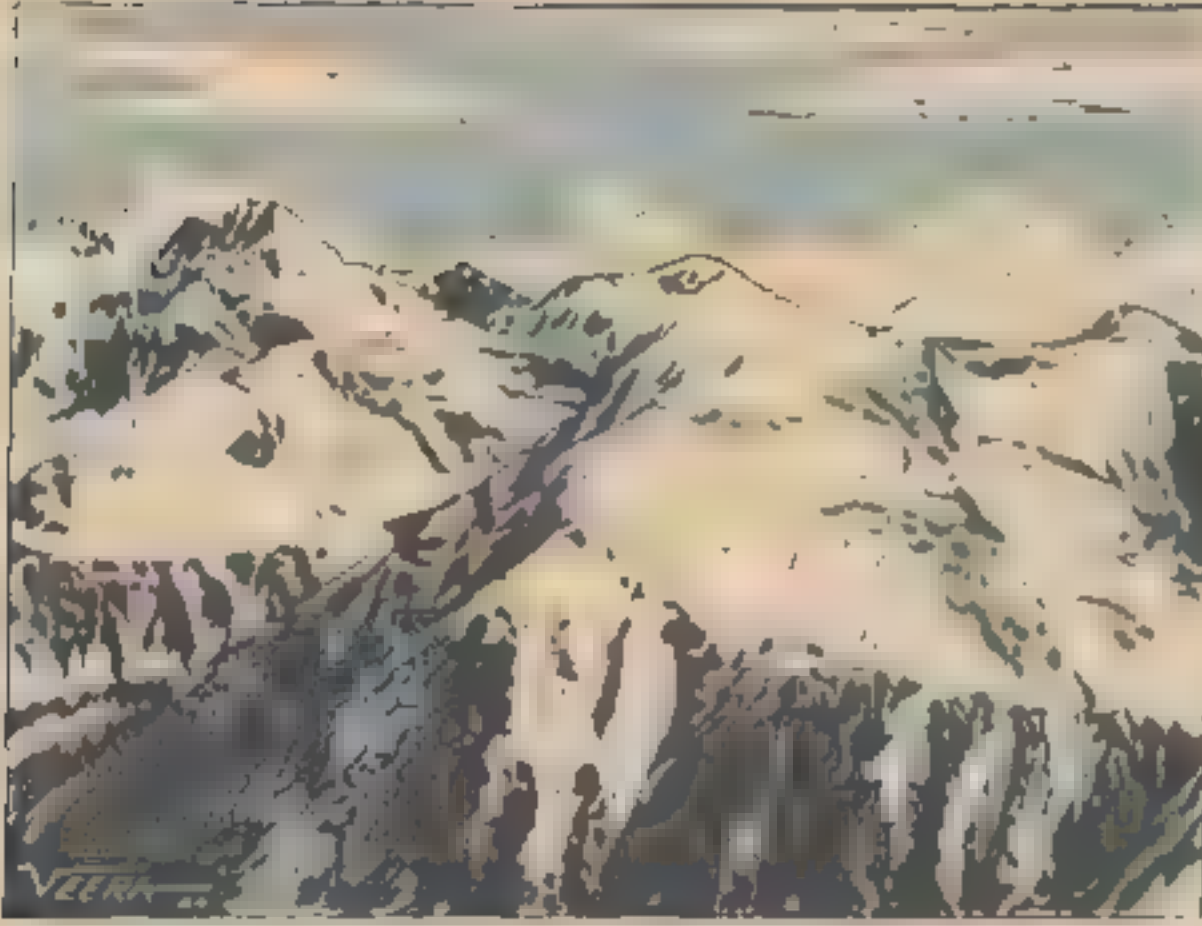
ఉండాలి. దానిని ఎందుకు సహించావు?"
 అని అడిగాడు.

దానికి మాండవ్యుడి భార్య, "మన
 వంశంలో స్త్రీ తన భర్తతో కాపరం
 చెయ్యటం విధి గనక ఈ జీవితం భరిం
 చాను. నేను మిమ్మల్ని విడిచి వెళ్ళిపోయి
 మరొక భర్తను కట్టుకున్నట్టయితే లోక
 మంతా నన్ను కులటగా భావించి ఉండేది.
 మన అబ్బాయి క్షేమం కోరి మాత్రమే నేని
 విషయం బయటపెట్టాను!" అన్నది.

"నిజం చెప్పినందుకు నేను నిన్ను
 తప్పపట్టను. ఇకముందు నిన్ను ప్రేమతో
 చూస్తానని ప్రమాణం కూడా చేస్తున్నాను!"
 అన్నాడు మాండవ్యుడు తన భార్యతో.

"నీవు దానాలు చెయ్యదలిస్తే ఇష్టం
 తోనే చెయ్యిగాని, ఇష్టం లేకుండా
 చెయ్యకు. నేను కూడా ఇక మీదట ఈ
 తాపసి జీవితం మనస్ఫూర్తిగా సాగిస్తాను!"
 అంటూ కృష్ణద్వైపాయనుడు మాండవ్యుడి
 వద్ద సెలవు పుచ్చుకుని, తన దారిన తాను
 వెళ్ళిపోయాడు.

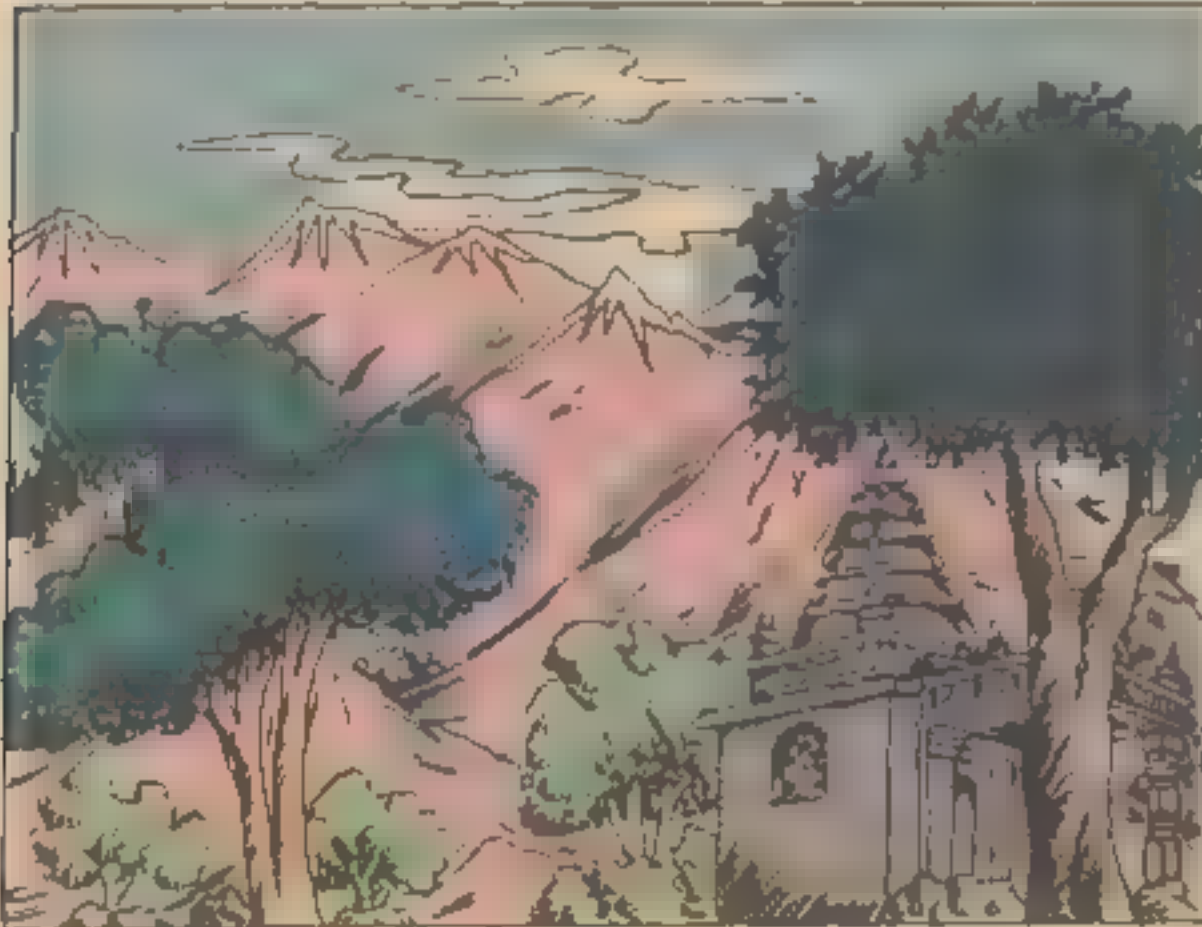
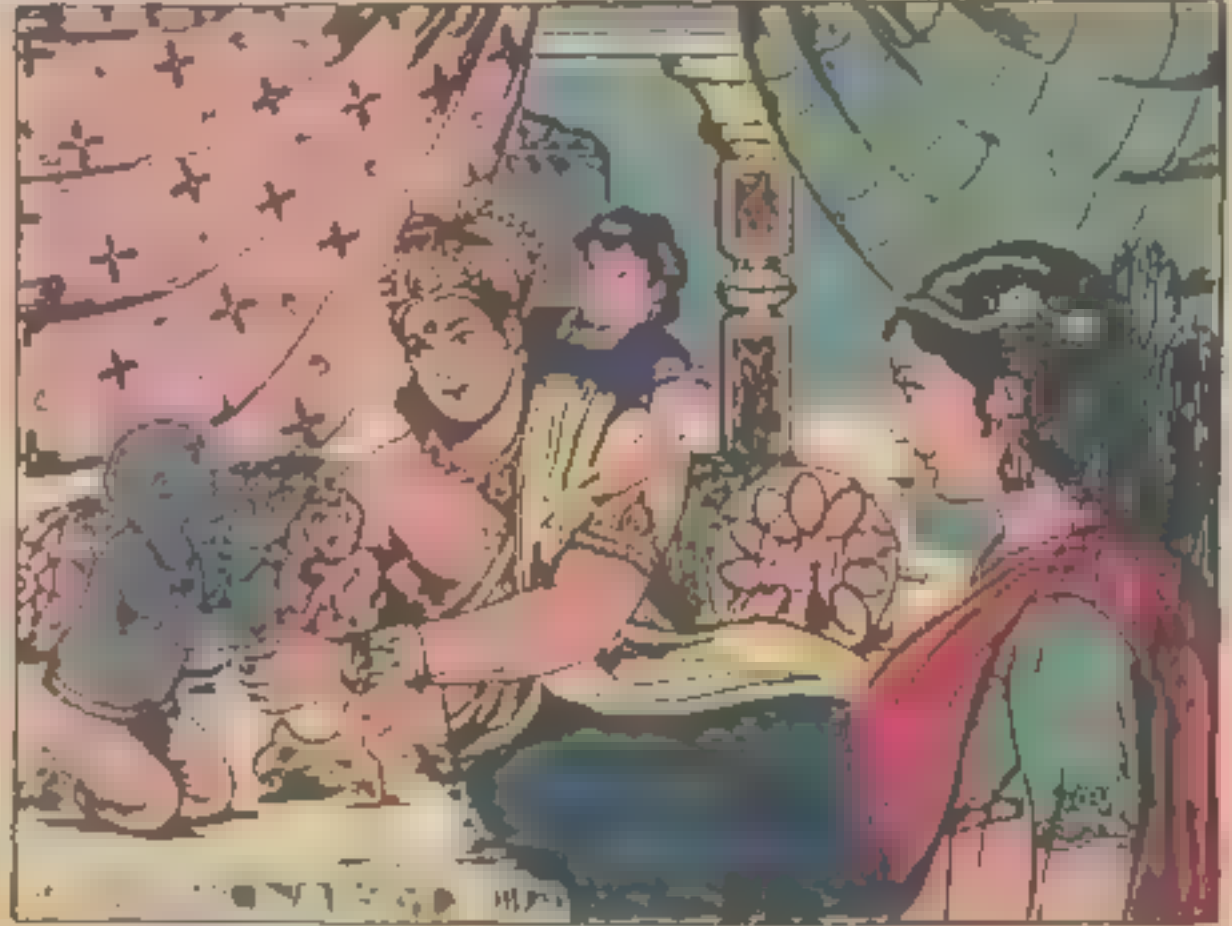

మన నదులు :

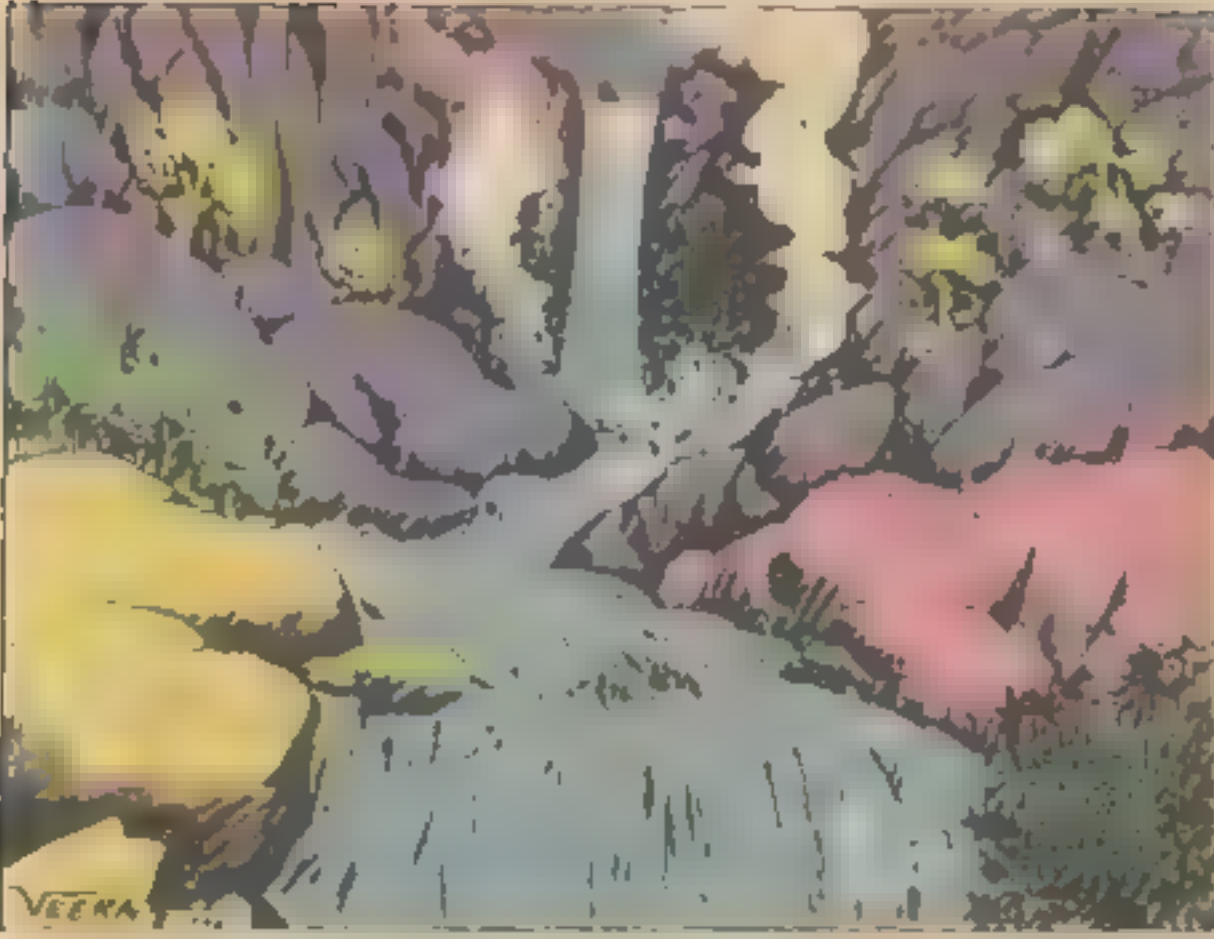
యమున

మహాకవి కాళిదాసు 'దేవతాత్మ'గా, 'పర్వతరాజు'గా అభివర్ణించిన హిమాలయ పర్వతశిఖరాల నుంచే మన జీవనదులు చాలావరకు పుట్టి, ప్రవహిస్తున్నాయి. మన పురాణాలు నదులను కేవలం ప్రకృతి సహజంగా భావించడం లేదు, అవి నదులలో నజీవ అత్మలను సందర్శించాయి.

ఉదాహరణకు, యమునానదిని మన పురాణాలు — సూర్యునికి, నంద్యాదేవికి జన్మించిన కుమార్తెగా చెబుతాయి. యముని తోబుట్టువు కావడం వల్ల అమె కాపేరు వచ్చింది. భూతలం మీద నృప్తిలో పాలు పంచుకునే ఉత్సాహంతో అమె నదీరూపం దాల్చిందట!

కాళిందపర్వత పాదతలంలో, హిమాలయాల మీద యమునోత్రి వద్ద యమున మనకు దర్శనమిస్తుంది. నముద్ర మట్టానికి, పదివేలా ఎనిమిది వందల అడుగుల ఎత్తున వున్న యమునోత్రి అద్భుతమైన ప్రదేశం. ఆ పవిత్ర ప్రదేశంలో యమునాదేవి ఆలయం కూడా ఉన్నది.

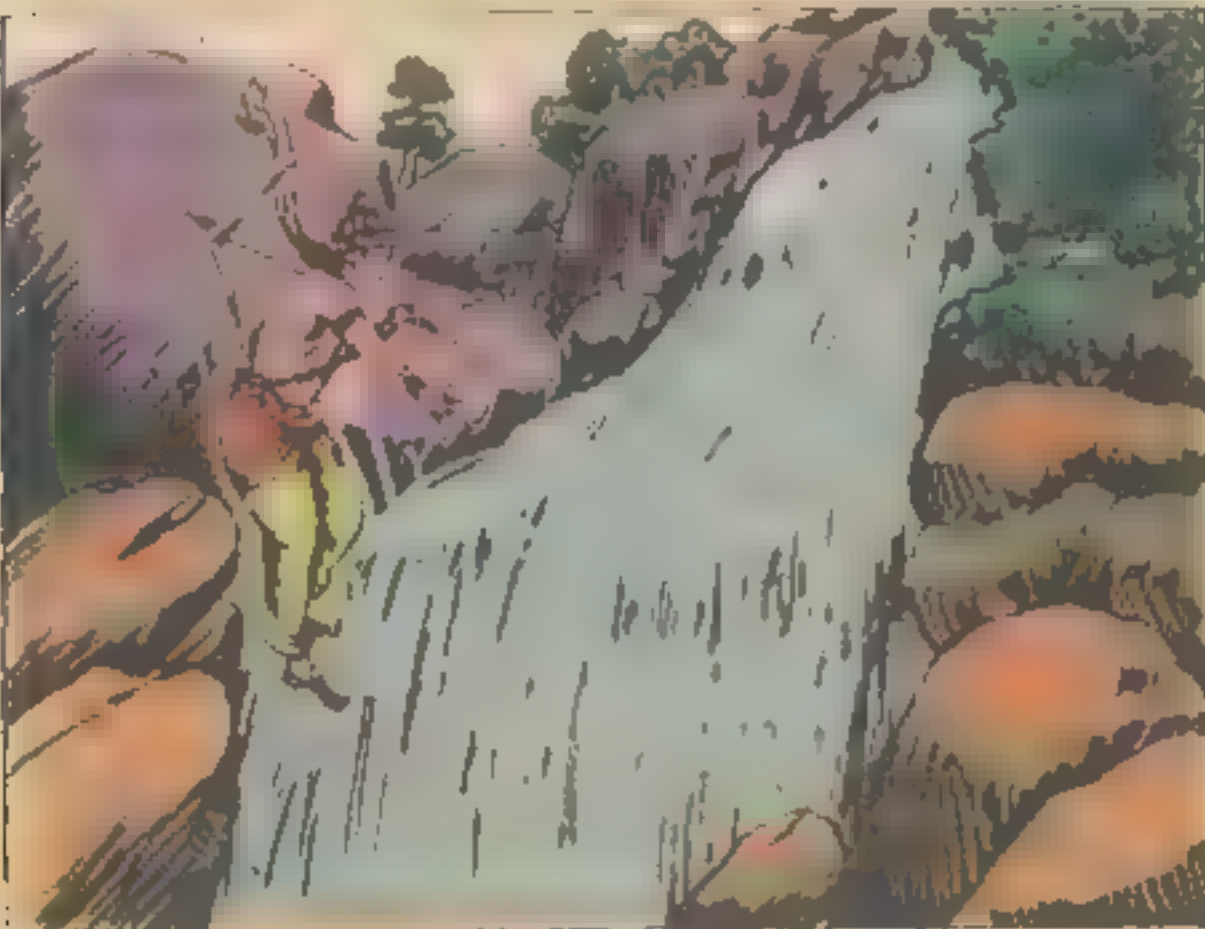

ప్రారంభంలో యమునా జలప్రవాహం
నుడిగుండాలతో, మహా ఉధృతంగా
వృంధేది. దానిని నమిపించడానికి ఏ
ప్రాణి సాహసించేది కాదు. జలపాత
ధ్వని వెయినింహల గర్జనలా, భయం
కలిగించేది. జలపాతం నుంచి లేచే
నీటి తుంపరలు, పొగలమేఘాల్లా
చూపడులకు ఆశ్చర్యాద్భుతాలను
కలిగించేవి.

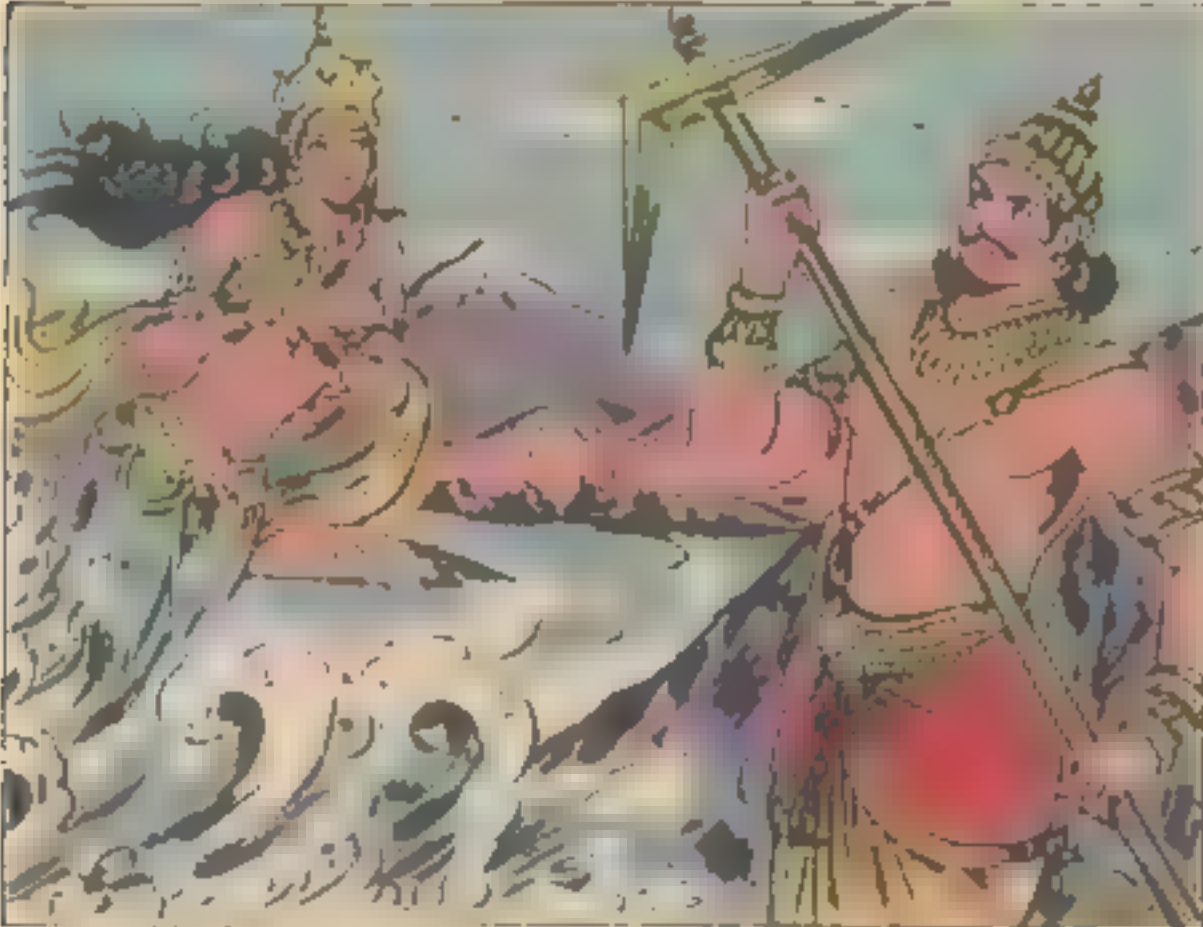
ఒకనాడు కృష్ణుడి సోదరుడైన బల
రాముడు, కొండల మీద తిరుగుతూ,
యమునానది బలపాతాన్ని చూసి,
అందులో స్నానం చెయ్యాలనుకు
న్నాడు. జలపాతం దావున, ఒక పెద్ద
బండ మీద నిలబడి, నదిని దగ్గరకు
రమ్మని పిలిచాడు.

బలరాముడి పిలుపును యమునా వి
మాత్రం లెక్కచేయలేదు. అతడు మళ్ళీ
మళ్ళీ రమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు. అయినా
ప్రయోజనం లేకపోయింది. జల
ప్రవాహంలోకి దూకాడు. ప్రవాహం
అణిణ్ణి దూరంగా నెట్టివేయడానికి
ప్రయత్నించింది. బలరాముడికి తీవ్ర
మైన కోపం వచ్చింది.

గట్టు మీదికి వచ్చి, తన నాగరిని
యమునానదిలో గుచ్చి, కొండల
గుండా, కోనలగుండా, మైదానాల
గుండా, తన ఇష్టం వచ్చినట్టు వంకర
టింకరగా లాక్కుని వెళ్ళాడు. యము
నకు ఆతడి నాగేటిచాలును అనునరిం
చక తప్పిందికాదు.

అఖరికి యమున అత్యున్నతరూపం
ధరించి, ఇంతటితో తన్ను వదిలిపెట్ట
మని, ఉగ్రుడైన బలరాముని ప్రార్థిం
చింది. బలరాముడు శాంతించి, యము
నను అంతటితో వదిలిపెట్టాడు. ఈ
అనుభవంతో, యమున కాస్త నిదానంగా
ప్రవహించ సాగింది.

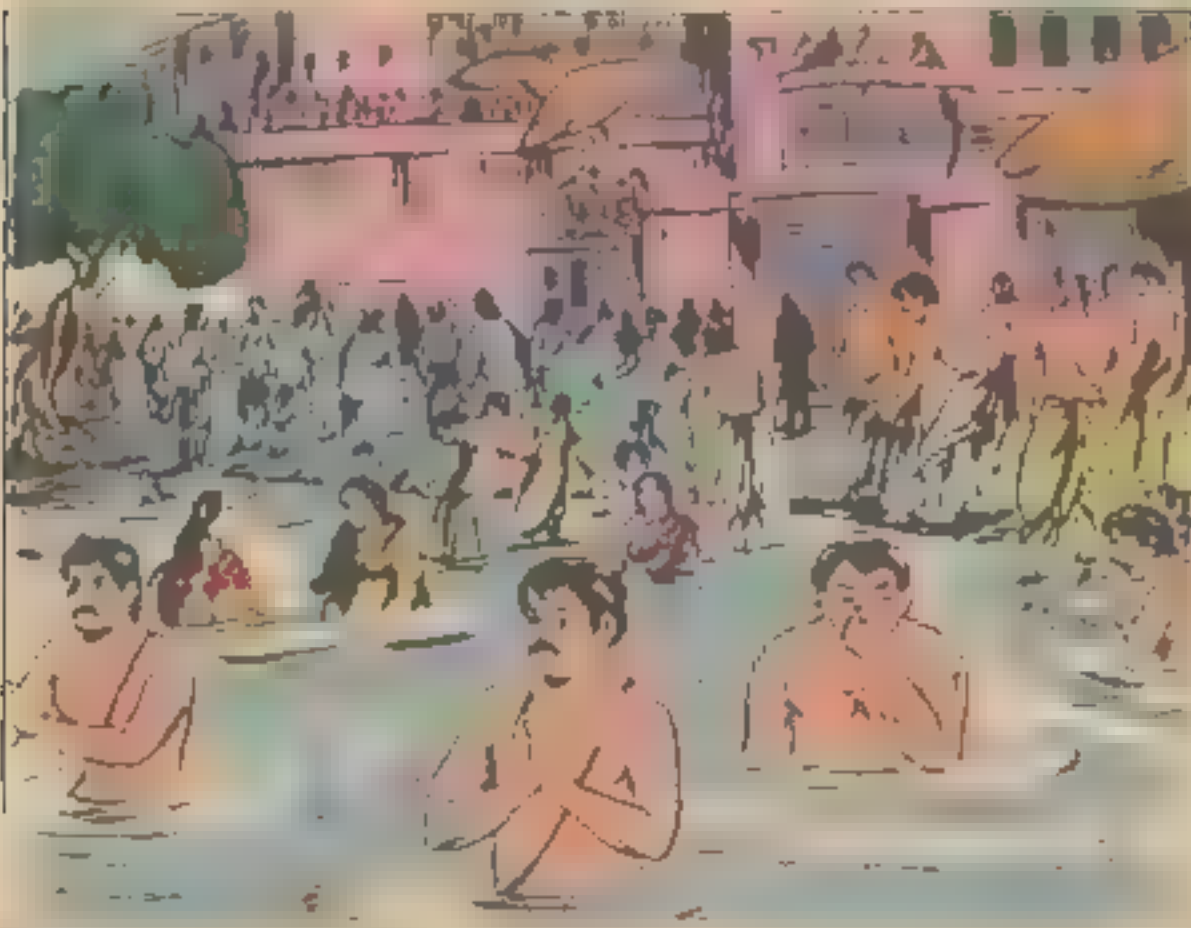
పురాణ నగరాలైన హస్తినాపురం,
ఇంద్రప్రస్థాల గుండా యమునానది
ప్రవహించ సాగింది. కాలగతిలో కను
మరుగైన ఆ రెండు నగరాల పరిసరా
ల్లోనే ఈనాటి కొత్తల్లి ఏర్పడి ఉన్నది.
చారిత్రక ప్రసిద్ధిగాంచిన ఎర్రకోట నమి
పంలో, యమునానది ప్రవహిస్తున్నది.

పురాతన నగరమైన మధురను ఆసు
కుని కూడా యమునానది ప్రవహిస్తు
న్నది. మధురానగరంలోని, రాక్షసరాజు
కంసుని చెరసాలలోనే శ్రీకృష్ణుడు
జన్మించాడు. శిశువుగా పున్న కృష్ణుని,
అతని తండ్రి వసుదేవుడు మధుర
నుంచి వ్రేపల్లెకు యమునానదిని దాటి
తీసుకుపోయినప్పుడు, సర్పరాజు వాసుకి
పడగవిప్పి, వాళ్ళు వానకు తడవకుండా
గొడుగుపట్టింది.

యమునాతీర బృందావనంలోనే,
కృష్ణుడు తన వేణుగానంతో పశుపక్ష్యా
దులను, భక్తులను పరవశింపజేశాడు.
కృష్ణుడి బాలక్రిడలతో, అత్యంత దగ్గరి
సంబంధం వున్న నది యమున.

గంగా యమునల సంగమస్థానమైన
పవిత్రప్రయాగ వద్దే, అంతర్వాహినిగా
ప్రవహించే సరస్వతినది కూడా గంగా
నదిలో కలుస్తున్నది. త్రైవేణీ సంగమ
మైన ప్రయాగలో స్నానం చేయడం
శుభప్రదమని భక్తులు భావిస్తారు.

కనువిప్పు

నూర్తాండు డనే రాజు పద్ద, నుబుద్ది అనే మంత్రి వుండేవాడు. రాజు కొలువులో చాలామంది బానిసలుండేవాళ్ళు. రాజు వాళ్ళచేత పశువుల్లాగా పని చేయించేవాడు.

ఒకనాడు నుబుద్ది, రాజుకు, “మహారాజా! ఈ బానిసల్ని కూడా, మిగతా మనుషుల్లాగే బతకనివ్వండి,” అని విన్నవించాడు.

దానికి రాజు, “రాజుల వారసులు రాజు లెచా అవుతారో, అదే విధంగా బానిసల వారసులు కూడా బానిసలే!” అన్నాడు.

కొద్ది రోజుల తరవాత నుబుద్ది, రాజుతో, “ఈ రోజు మనం పూర్వీకులను గుర్తుపెట్టుకో వలసిన దినం. వారిని సంస్మరించి వద్దాం పదండి,” అని ఆయనను వెంటబెట్టుకుని శ్మశానానికి వెళ్ళాడు.

అంతకు రెండు రోజుల ముందు కురిసిన భారీవర్షాల కారణంగా, శ్మశానంలో కాలిన శవాల ఎముకలన్నీ చిందరవందర అయిపోయి వున్నవి. మంత్రి కొన్ని ఎముకలను విరి, ఒక చోట కుప్పగా పోసి, రాజుతో, “మహారాజా! వీటిలో మీ పూర్వీకుల ఎముకలేవో, వారి బానిసల ఎముకలేవో నాకు తెలియడం లేదు. మీరు గుర్తుపడితే, తతిమ్మా కార్యక్రమం నేను చూసు కుంటాను,” అన్నాడు.

ఈ మాటలతో రాజుకు కనువిప్పు అయింది. ఆయన, ఆ రోజే బానిసలందరినీ విడుదల చేసి, వాళ్ళు కూడా మిగతా మనుషుల్లాగే స్వతంత్ర జీవనం గడుపుకునే విధానాన్ని తీసుకున్నాడు.

—ని. ఎస్. ఎ. సరీఫ్

నాదేగడ్డం

అనగనగా ఒక ఊరిలో ఇద్దరు స్నేహితులు. వాళ్ళిద్దరూ బాగా వ్యాపారం చేసి, డబ్బు కూడబెట్టుతున్నవాళ్ళే. ఐతే—మొదటివాడు కొంచెం ఖర్చు మనిషి. రెండవవాడికి ఎంత వచ్చినా ఇంకా రావాలి అనే కాంక్ష ఎక్కువ. మొదటివాడికి నున్నటి గుండు; రెండవవాడు ఏ కారణం వల్లనే గడ్డం పెంచాడు.

ఒక రోజున ఇద్దరూ సరదాగా మాట్లాడుకొంటూ వుండగా, మొదటివాడు, "నేస్తం! ఇన్నాళ్ళాయె, నీ ఎదట అనలేదు కాని, నీ గడ్డం చూస్తే ఎంతో ముచ్చటవేస్తూంది. ఇంతవరకూ నే నెన్నో గడ్డాలు చూసుకొంటూ వస్తున్నా, నీ గడ్డం లాంటి గడ్డం మట్టుకు మన దేశంలోనే లేదంటే నమ్ము," అన్నాడు.

ఇందుకు రెండవవాడు మురిసిపోతూ, "అవును మిత్రమా!—అందరూ అలాగే

అంటున్నారు. అంతేకాదు. ఎంతోమంది నా గడ్డం మీద కన్ను వేశారు కూడాను. అవకాశం దొరికితే వాళ్ళు దాన్ని ఎంత ఖరీదయినా సరే కొని వేదామని కూడా వున్నారు," అని చెబుతూ, తన గడ్డంలోకి కుడిచేతి బదు వేళ్ళూ పొనిచ్చి ఉత్సాహంతో నిమిరబోచాడు.

ఈ మాట వినగానే, మొదటివాడు అత్రంతో "ఎవడో ఎందుకు? నేనే కొంటా. ఎంతో చెప్పి!" అన్నాడు.

ధనాశ గల రెండవవాడికి మనస్సులో అనేకమైన వూహలు ఒక్కసారిగా పరుగులెత్తినై. అప్రయత్నంగా మాటవరసకు ఇలా అనేకాడు: "ఐతే ఒక వెయ్యి మొహిరీలు ఇయ్యి చూదాం."

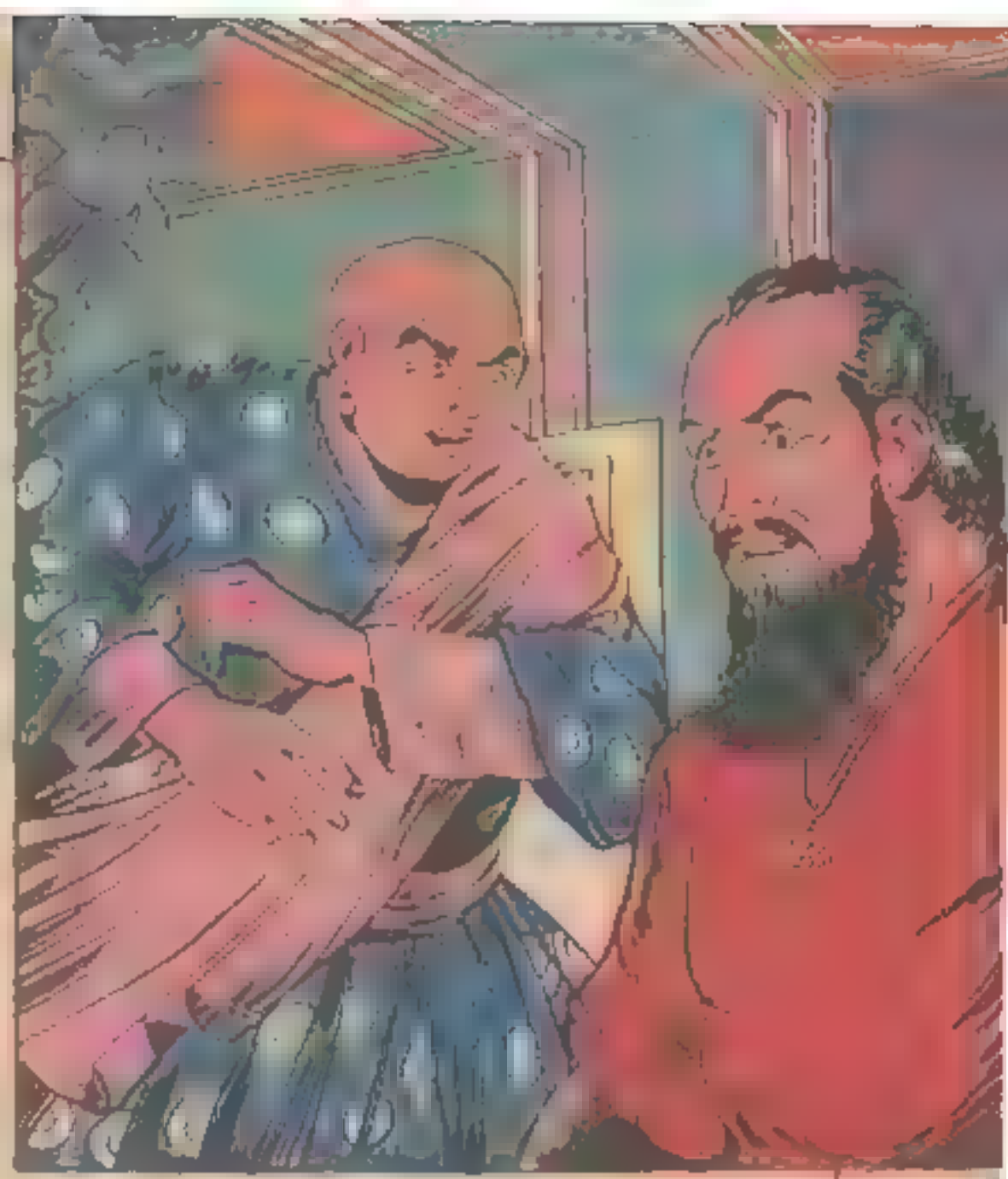
"ఓ, దానికేం! తప్పకుండా తీసుకో. ఇంకా నువ్వెంత గొప్ప వెల కోరతావో ననుకున్నాను నేను...." అంటూ వెంటనే

జేబులో నుంచి కొంత సొమ్ము తీసి బయ్యానా ఇచ్చాడు మొదటివాడు.

ఇందుకు రెండవవాడు బిత్తర పోయాడు. మొదటివాడు ఒకే ఒక షరతు పెడుతూ, "సరేనేస్తం! ఇంతటి నుంచి ఆ గడ్డం నాది. ఐతే, నీ సొమ్ము నీకు పూర్తిగా చెల్లించి నా గడ్డం నేను తీసేసు కునేవరకూ దాన్ని నీవు జాగ్రత్తగా కాపాడ వలసి వుంటుంది. తెలిసిందా?—నా గడ్డానికి నా యిష్టప్రకారం తైలం రాయాలి. నేను చెప్పిన విధంగా దానిని కత్తిరిస్తూవుండాలి," అని హెచ్చరించాడు.

'ఓళ్, దీనికేముంది!' అని అను కొంటూ రెండవవాడు వెంటనే వాని షరతుకు అంగీకరించాడు. వ్రాతపూర్వ కంగా పత్రాలు రాసుకున్నారు. మొదటి వాడు మళ్ళీ ఇంకొకసారి హెచ్చరించాడు: "ఇంకొకమాట! ఇటుపైన ఎవరైనా ఆ గడ్డాన్ని చూసి, బాగా వున్నదీ అని మెచ్చు కున్నట్టయితే, వారితో నువ్వు, 'అయ్యా! ఈ గడ్డం నాది కాదండి. ఫలానావారిది. ఆయన దీనిని వెల యిచ్చి కొనేసుకు న్నాడు. ఆయన కోసమే నేను దీనిని పోషించుకు వస్తున్నాను' అని చెప్పాలి. తెలిసిందా?"

'సరే' నన్నాడు రెండవవాడు మరునాటి నుంచి వేళా పాళా లేకుండా మొదటివాడు

రెండవవాడి దగ్గరకు వస్తూండేవాడు. "ఏం నేస్తం ఇలా వచ్చావు?" అని పలకరిస్తే "మరేం లేదు మిత్రమా. నా గడ్డం ఎలా వుందో చూసుకుపోదామని వచ్చా," అనేవాడు.

ఒక్కొక్కనాడు ఉరుములురుముతూ వచ్చి, "ఇదేమిటయ్యా, నా గడ్డమంతా నాశనం చేస్తున్నావే! నిగనిగలాడుతూ మెరిసిపోవలసిన నా గడ్డానికి చవుకబారు కొబ్బరినూనె పట్టిస్తే ఎలా అనుకొన్నావు? ఐనా, తీరూ తెన్నూ లేకుండా ఏమిటి దువ్వుకోవటం బొత్తిగా నాగరకత అనేది లేకుండా?" అంటూ కసిరి గట్టిగా కేకలు వేసేవాడు.

ఇలా అధికారం చెలాయించేసరికి, రెండవవాడి ప్రాణం విసిగిపోయింది. స్నేహితుని పోరు పడలేక పోయాడు. ఇద్దరికీ బెడిసింది. “బాబూ!—నీకు పుణ్యముంటుంది. ఏదో గడ్డి తిని ధనాశ చేత ముందువెనకలు యోచించకుండా వప్పుకున్నాను. నా గడ్డం మళ్ళీ నాకిచ్చేయ్యి. నీ డబ్బు నీవు తీసేసుకో” అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

మొదటివాడు వప్పులేదు. రెండవవాడు, “పోనీ, నీ విచ్చిందానికి రెట్టింపు తీసుకో!” అన్నాడు. మొదటివాడు మాటాడలేదు. రెండవవాడు ఎలా ఐనా ఈ పీడ వదిలించుకుందామనుకొని, నాలుగు వేలిస్తానన్నాడు. ఇదెంతవరకూ పోతుందో చూచామని, మొదటివాడు వేడుక చూస్తూ బెట్టుగానే ఉంటూ వచ్చాడు.

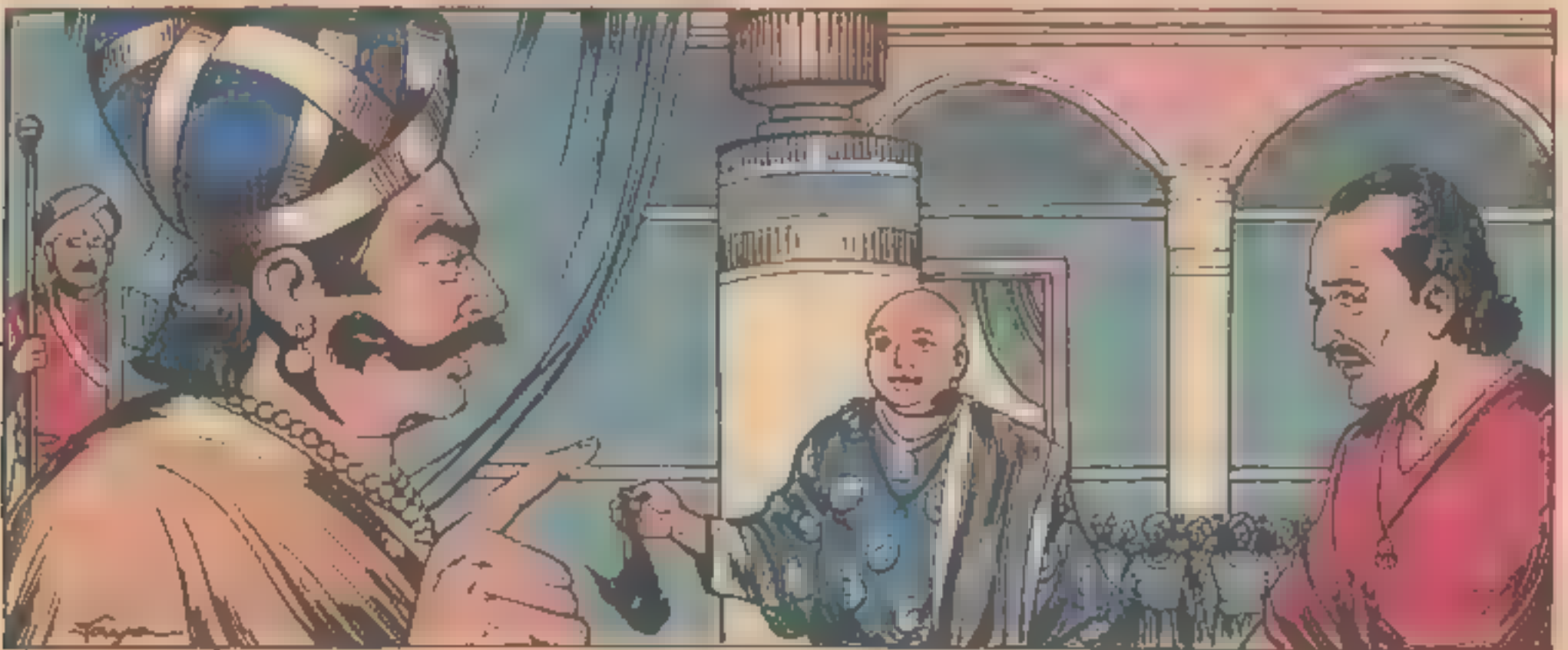
రెండవవాడికి ఏమీ తోచిందికాదు, గట్టి చిక్కులో పడ్డాడు. ఇలా వుండగా—ఒకనాటి రాత్రి మొదటివాడు మామూలుగా వచ్చాడు. రెండవవాడు గాఢ

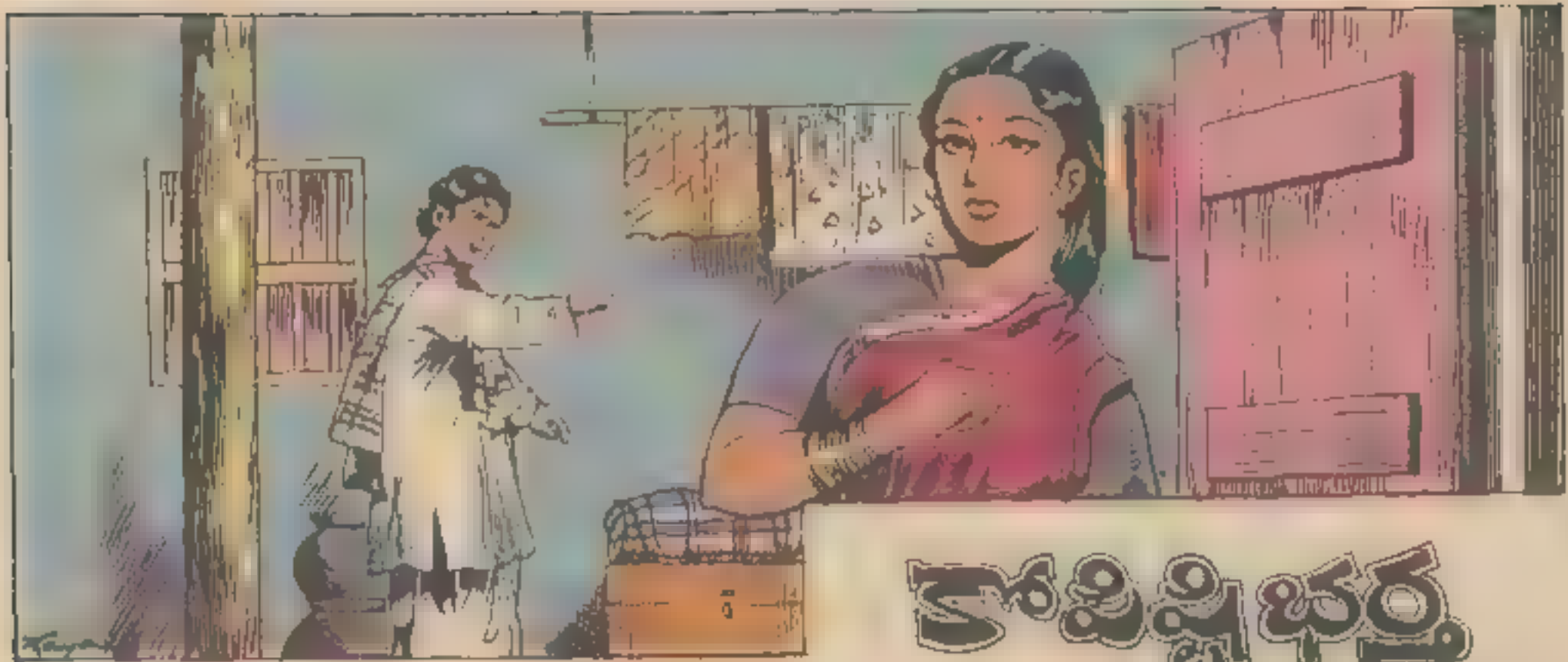
నిద్రలో ఉన్నప్పటికీ సంశయించక మొండి చొరవతో గడ్డం పట్టుకు లాగాడు. అశ్చర్యం!—గడ్డం గడ్డం పళంగా వాని చేతిలోకి ఉడి వచ్చేసింది!

మొదటివాడు గభీమని లేచి, గోల చేసుకొంటూ న్యాయాధిపతి దగ్గరకు పోయి, మొర పెట్టుకొన్నాడు. తెలివి మంతుడైన అధికారి, ఇద్దరి ఉద్దేశాలనూ క్షణంలో గ్రహించి వేశాడు. విచారణ జరిపాడు.

‘గడ్డం నేను కొన్నాను, హక్కు నాది’ అనే ధీమాతో మొదటివాడు స్నేహితుణ్ణి హింసలు పెట్టడం, వాడు పెట్టే యాతనలు పడలేక—రెండవవాడు మాయగడ్డం అంటించుకోవడం వెల్లడయింది.

మొదటివాడు అర్థరాత్రప్పుడు పని కట్టుకువెళ్ళి బలవంతాన లాక్కొన్న గడ్డం తనే పట్టుకుపోవలసిందనీ, రెండవ వానికి అతను ఈయవలసిన బాకీ—గడ్డం ఖరీదు ఖర్చులలో సహా తక్షణమే చెల్లించవలసిందనీ అధికారి తీర్పు చెప్పాడు.

కావితా భర్త

ఒకానొక గ్రామంలో బలభద్రుడనే రైతు వుండేవాడు. అతడు బాగా కష్టించి పని చేస్తాడు కాని, కోపం ఎక్కువ. కోపం వచ్చినప్పుడు అతడికి ఒళ్ళు తెలిసేది కాదు. అతడి భార్య శాంతకు ఓర్పు ఎక్కువ.

ఎటువంటి వాళ్ళ ఓర్పుకైనా ఒక హద్దంటూ వుంటుంది! ఒకనాడామె భర్త కోపాన్ని సహించలేక "ఎందుకు ఊరికే నన్నిలా సాధిస్తావు? నీకు ఏం లోటు చేస్తున్నాను? అంత ఇష్టం లేకపోతే, నన్ను ఇంట్లోంచి పొమ్మను. ఇక్కడ చేసే చాకిరి ఎక్కడ చేసినా, నా బతుకు గడిచిపోతుంది," అన్నది.

భార్య మాటలకు బలభద్రుడి కోపం మరింతగా పెరిగిపోయి, "అయితే, తక్షణం ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపో. హాయిగా బతుకు!" అన్నాడు.

శాంత కన్నీళ్ళు నింపుకుని, అప్పటి కప్పుడే కట్టుబట్టలతో ఇల్లు వదిలి వెళ్ళి పోయింది.

ఆ రోజంతా బలభద్రుడు కోపంగానే వున్నాడు. మర్నాటికి అతడి కోపం కాస్త తగ్గింది. భార్య ఏ పొరుగింటికైనా వెళ్ళి తిరిగి వస్తుందని అనుకున్నాడు. కాని, అలా జరక్కపోయేసరికి అతడికి కంగారు వుట్టింది.

శాంతకు చిన్నతనంలోనే తల్లిదండ్రులు పోతే, మేనమామల ఇంట పెరిగింది. వాళ్ళామెను రాచిరంపాన పెట్టేవాళ్ళు. పెళ్ళి అయిన తరువాత వాళ్ళు శాంత ఇంటికి రావడం గానీ, శాంత వాళ్ళింటికి పోవడం గానీ జరగలేదు.

శాంత ఆ మర్నాడు కూడా తిరిగి రాక పోయేసరికి, బలభద్రుడు ఆమెను వెతకడం కోసం బయలుదేరాడు. ముందు

ఊరంతా వెతికాడు. ఊళ్ళో ఎవరింట్లోనూ లేదని తెలిశాక, శాంతమేనమామల ఊరుకు వెళ్ళాడు. శాంత అక్కడాలేదు. ఆమె తమ ఇంటికి వస్తే తిప్పి పంపుతామని వాళ్ళు బలభద్రుడికి మాటయిచ్చారు.

బలభద్రుడికి కోపమైతే ఎక్కువే కాని, శాంత అంటే చాలా ఇష్టం. ఆమెను వెతికి పట్టుకొనిదే ఇంటికి వెళ్ళకూడదనుకున్నాడు. కాని, ఎక్కడ వెతకాలో అతడికి తెలియలేదు. తిరిగి ఇంటికి పోయి, ఊళ్ళో మరొక సారి అందర్నీ అడిగి చూడాలనుకున్నాడు.

అతడు ఊరు చేరగానే అప్పన్న అనే వాడు తన ఎద్దు బండిలో పోతూ

బలభద్రుణ్ణి చూసి, "నీ భార్య, నా బండి ఎక్కింది. నేనావిణ్ణి రామాపురంలో దింపాను," అని చెప్పాడు.

రామాపురం అక్కడికి చాలా దూరం. బలభద్రుడు అప్పుడే బయలుదేరాడు. రామాపురం వెళ్ళడానికి చక్కని బాట వున్నది: అయితే అది చుట్టుదారి. దగ్గిర దారిన పోవాలంటే, కొంత దూరం అరణ్య మార్గాన నడవాలి. అందువల్ల, ఆ దారిన పోయేందుకు అందరూ భయపడతారు.

త్వరగా భార్యను చూడాలన్న ఆత్రుత కొద్దీ బలభద్రుడు, ఆ దగ్గిర దారినే పోవాలనుకున్నాడు. అతడు కొంత దూరం ప్రయాణం చేసి అరణ్యంలో ప్రవేశించాక, దారి తప్పి ఒక కొండ ప్రాంతం చేరాడు. అక్కడ అలసట తీర్చుకునేందుకు ఒక గుహ దగ్గిర కూర్చున్నాడు.

ఆ కొండగుహ కొందరు దొంగలకు స్థావరం. బలభద్రుడు కూర్చున్న కొంత సేపటికి, అక్కడికి అయిదుగురు దొంగలు వచ్చి, బలభద్రుణ్ణి, "నువ్విక్కడెందుకున్నావు?" అని అడిగాడు.

"రామాపురం వెళుతూ, అలసట తీర్చుకునేందుకు ఆగాను," అన్నాడు బలభద్రుడు.

దొంగలు అనుమానంగా, "రామాపురానికి దారి యిటుకాదే!" అన్నారు.

“అయితే సరైన దారి చెప్పండి, ఆటె వెళతాను,” అన్నాడు బలభద్రుడు.

దొంగలకు బలభద్రుడి ధోరణి మరింత అనుమానం కలిగించింది. అతడు తమ ఆచూకీ తెలుసుకునేందుకు వచ్చిన, ఏ రాజభటుడో అయి వుంటాడనుకున్నారు.

వాళ్ళల్లో ఒకడు, బలభద్రుణ్ణి, “రామా పురంలో నీకేం పని?” అని అడిగాడు.

“అక్కడ నా భార్య వున్నది,” అన్నాడు బలభద్రుడు.

“అలాగా! రామాపురం నాకు బాగా తెలుసు. మీ మామగారి పేరేమిటో చెప్పు?” అన్నాడు ఒక దొంగ.

“నాకు ఆ త్రమామలు లేరు,” అన్నాడు బలభద్రుడు.

“పోనీ, రామాపురంలో, నీ భార్య వుండే ఇల్లెక్కడ?” అని అడిగాడు ఇంకొక దొంగ.

“అది తెలుసుకునేందుకే, నేను రామా పురం వెళుతున్నాను. అసలు నా భార్య అక్కడ వున్నదో లేదో అన్న బెంగతో నేను చస్తుంటే, మధ్య మీ చచ్చు ప్రశ్న లేమిటి?” అన్నాడు బలభద్రుడు.

. ఆ జవాబు విని దొంగలకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఆ అరణ్యంలో తమను చూస్తే ఎవరైనా హడలిపోతారు. ఈ మనిషి యింత ధైర్యంగా వుండి, అంత కరుకుగా

మాట్లాడుతున్నాడంటే—దాపుల్లో ఎవరో యితడికి సాయపడేవాళ్ళుండాలి!

దొంగలకు యిలాంటి అనుమానం కలిగి, బలభద్రుణ్ణి మరి కొన్ని ప్రశ్నలడిగారు. అతడు వాటికి సరైన సమాధానాలివ్వకుండా కోపం తెచ్చుకుని, అక్కడి నుంచి లేచి బయలుదేరాడు.

దొంగల్లో ఒకడు మిగతా వాళ్ళతో, “వీడు చెప్పేవన్నీ అబద్ధాలు. ఆ మొండి ధైర్యం చూస్తూంటే, వీడు మారువేషంలో వున్న రాజభటుడై వుంటాడని, నా నమ్మకం. ఇలాంటి వాణ్ణి మంచి మాటలతో సంతృప్తిపరిచి పంపకపోతే, మనకు ప్రమాదం,” అన్నాడు.

తక్కిన దొంగలు యిందుకు ఒప్పుకున్నారు. వెంటనే అందరూ గబగబాపోయి, బలభద్రుణ్ణి కలుసుకుని, "అయ్యా, మేమేదో పొట్టకూటికోసం దొంగతనాలు చేస్తూ బతుకుతున్నాం. నువ్వు, మా స్థావరం గురించి ఎవరికి చెప్పవద్దు. బహుమతిగా నీకు ఏదైనా యిచ్చుకుంటాం," అన్నారు.

బలభద్రుడు ఆశ్చర్యపోతూ, "నేనెవరిననుకుంటున్నారు?" అన్నాడు.

"ఇలాంటి ప్రమాదకరమైన చోటుకు వచ్చి కూడా, మా మీద కోపగించుకుంటున్నావంటే, నువ్వు తప్పక రాజభటుడివే అయిందాలి. నువ్వు, మా గుహ ముందు

కూర్చున్నావు కనక, మా స్థావరం నీకు తెలిసిపోయింది. మేమిప్పుడు నిన్నేం చేసినా, దూరాన వున్న నీ అనుచరులు, తప్పకుండా నీకు సహాయపడేందుకు వస్తారు," అని దొంగలు గుహలోంచి ఒక చిన్న మూట తెచ్చి బలభద్రుడికి యిచ్చారు. ఆ మూటలో ధగధగ మెరిసే వజ్రాలున్నవి.

బలభద్రుడు మరేమీ మాట్లాడలేదు. దొంగలు అతడిని రామాపురం పోలిమేరల వరకూ తీసుకుపోయి, "మమ్మల్ని చూశావన్న సంగతి మరిచిపో. మళ్ళీ డబ్బుకోసం, మా స్థావరానికి వస్తే, అక్కడ మేం కనబడం. స్థావరం వదిలి మరొక చోటుకు పోతున్నాం," అని తిరిగి అరణ్యంలోకి పోయారు.

బలభద్రుడు రామాపురం చేరి, అక్కడ విచారించగా, కొత్తగా ఆ గ్రామం వచ్చిన ఒకావిడ, గంగరాజు అనే అతని ఇంట పని చేస్తున్నట్టు తెలిసేంది. అతను అక్కడికి పోయిన సమయంలో శాంత ఇల్లాడ్చుతున్నది. బలభద్రుణ్ణి చూసి అమె, ఇంటి లోపలి గదుల్లోకి వెళ్ళి పోయింది.

ఆ సమయంలో పొలం నుంచి తిరిగి వచ్చిన గంగరాజు, బలభద్రుణ్ణి చూసి, "ఎవరు నువ్వు?" అని అడిగాడు.

బలభద్రుడు తన పేరు చెప్పుకుని,
శాంత గురించి అడిగాడు.

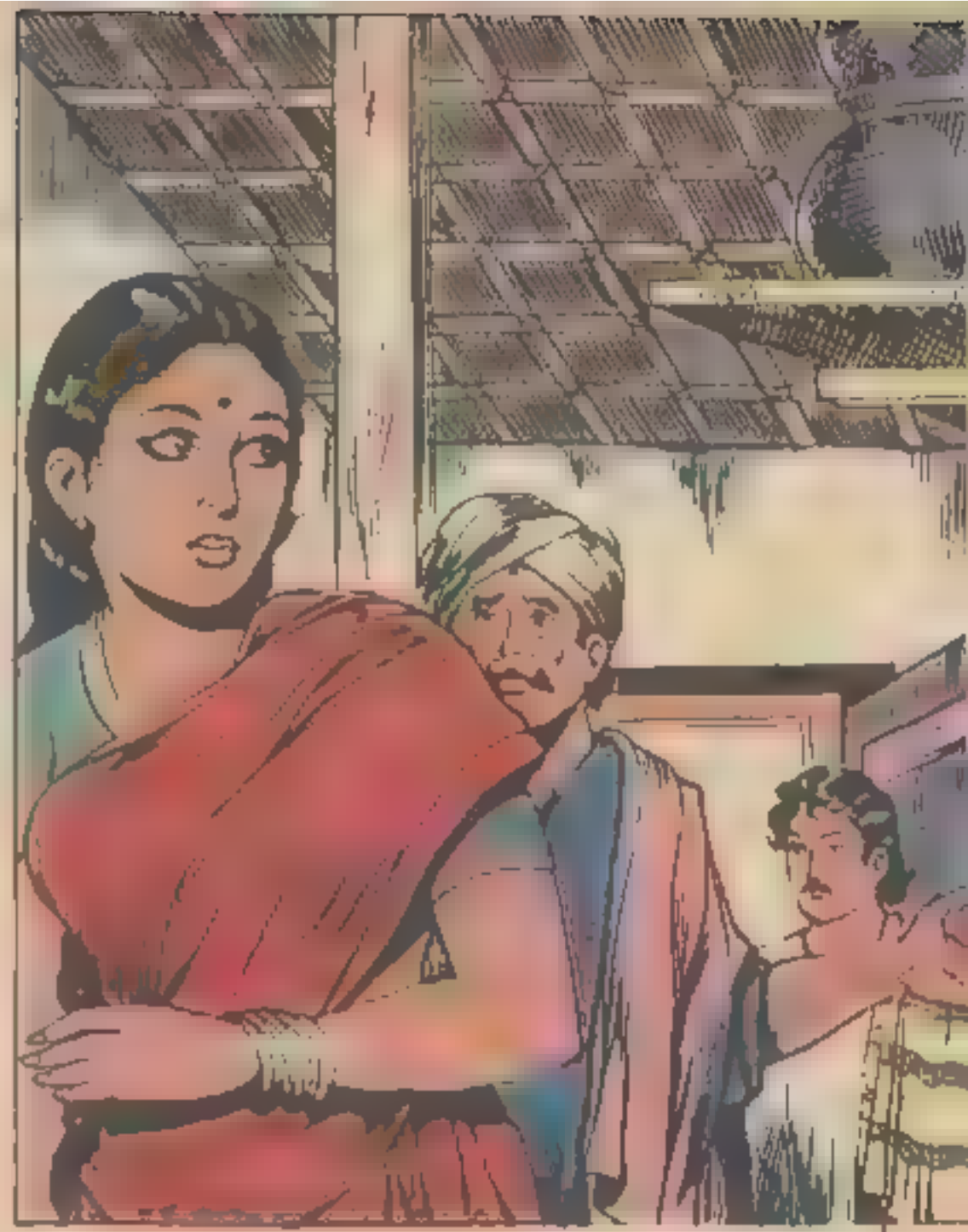
"అహో, ఆ అమ్మాయి చాలా మంచిది.
పోద్దున లేచింది మొదలు, రాత్రి పడుకో
బోయేవరకూ, వంచిన నడుం ఎత్తకుండా
పని చేస్తుంది. ఆమె ఓరకడం, మా
అదృష్టం," అన్నాడు గంగరాజు.

"నే నామెతో ఒకసారి మాట్లాడాలి,"
అన్నాడు బలభద్రుడు.

గంగరాజు శాంతను విలిచాడు.
బలభద్రుడు దామెను పక్కకు తీసుకు వెళ్ళి,
"నా ఇంట్లో యింత పని వున్నదా?
హాయిగా అక్కడ వుండక, పనిమనిషిలా
యిక్కడ ఎందుకు బతుకుతున్నావు?"
అని అడిగాడు.

"ఇక్కడ యింత పని చేస్తున్నా. నాకు
శ్రమ అనిపించడం లేదు. ఎంత పని
చేసినా, ఒక మంచి మాట అని మెచ్చు
కునేవాళ్ళుంటు—శ్రమ అనిపించదు,"
అన్నది శాంత.

"నేను, నిన్నెప్పుడూ మెచ్చుకోలేదనే
గదా యిలా అంటున్నావు? నాకు నీ మీద
ఎంత ప్రేమ వున్నదో, నీకేం తెలుసు!"
అని బలభద్రుడు, ఆమె కోసం ఎన్ని
చోట్ల గాలించిందీ చెప్పి, "ఈ గ్రామానికి
దగ్గర దారి అని, ప్రమాదకరమైన
అరణ్యండాటి వచ్చాను," అన్నాడు.

భర్త ముఖం చూడగానే అతడు నిజమే
చెబుతున్నాడని, శాంతకు అర్థమైంది.
దానితో ఆమె కాస్త మెత్తబడి, "అయితే,
నువ్వు యిక్కడికే వచ్చి వుండు.
అక్కడి పొలం అమ్మి, ఇక్కడ పొలం
కొనుక్కుందాం. నువ్వు పొలం పనిచేస్తే,
నేనీ ఇంట్లో పని చేస్తాను. ఈ ఇంటివాళ్ళు
చాలా మంచివాళ్ళు. ఇద్దరం సంపా
దిస్తుంటే వేణ్ణిళ్ళకు, చన్నిళ్ళు తోడుగా
వుంటుంది గదా!" అన్నది.

"నువ్వెప్పుడొకరి ఇంట్లో పని చేయ
నవసరం లేదు. అనుకోకుండా మనకు
బోలెడు డబ్బు వచ్చి చేరింది. పట్నం
వెళ్ళి ఇల్లు కొనుక్కుని, మనమే పని

వాళ్ళను పెట్టుకుని హాయిగా బతక వచ్చు." అన్నాడు బలభద్రుడు.

శాంత ఆశ్చర్యపోయి, "అన్నీ అబద్ధాలు! నన్ను ఇక్కడినుంచి తీసుకు పోవడానికి మాయమాటలు చెబుతున్నావు." అన్నది.

"అయితే చూడు!" అంటూ బలభద్రుడు తనపద్ధతున్న మూటలోని పజ్రాలు శాంతకు చూపించాడు.

శాంత తెల్లబోయి, "ఈ పజ్రాలెక్కడివి? ఉన్నపళంగా నీకివి ఎలా దొరికాయి?" అని ప్రశ్నించింది.

"నా కోపదారితనాన్ని నువ్వు తిడతావు గాని, అదే మనకింత అదృష్టాన్ని తెచ్చి పెట్టింది. నా కోపానికి అదిరిపోయి దొంగలీ పజ్రాలు యిచ్చారు." అని బలభద్రుడు జరిగినదంతా భార్యకు చెప్పాడు.

భర్త చెప్పింది వింటూనే శాంత కంగారుగా, "నువ్వు యింకేమీ నాకు చెప్పకు. నేను నీ కోపాన్ని భరించలేక ఇల్లువదిలి వచ్చాను. తర్వాతనైనా బుద్ధి

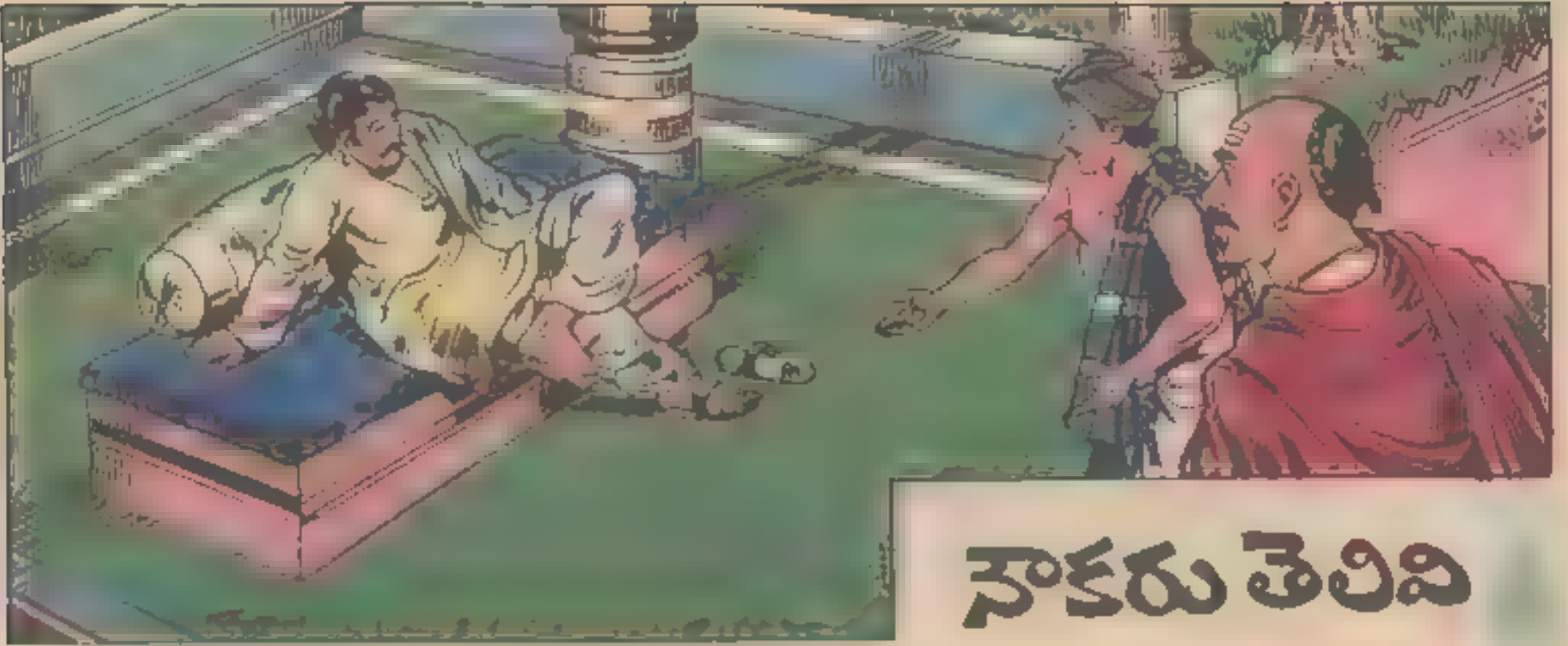
వచ్చి కోపం తగ్గించుకుంటావేమో అని ఆశపడ్డాను. నీ కోపమే, నీ అదృష్టం అని నమ్మే నువ్వు, ఇక దాన్ని వదులుకోలేవు. నేను నీతో ఇంటికి రాను," అన్నది.

బలభద్రుడు విచారంగా, "శాంతా, అంత తొందరపడకు. నాలో వున్న విపరీతమైన కోపం అదృష్టానికే కాదు, దురదృష్టానికూడా కారణం అవుతుందని తేలిపోయింది కదా! నువ్వు ఆసుకుంటున్నట్టు, నా కోపమే, నా అదృష్టం అని నమ్మడం లేదు. ఇక, ఇంటికి వెళదాంపద." అన్నాడు.

తాను ఇల్లు వదిలాక, భర్తకు కలిగిన అనుభవాల ద్వారా, అతడు కోపాన్ని ఆదుపులో పెట్టుకోగలుగుతున్నాడని, శాంత గ్రహించింది. అలా కాకపోతే, ఇంటికి రానన్నందుకు అతడు, తన మీద ఎక్కడలేని కోపం తెచ్చుకునేవాడు!

ఇలా ఆలోచించిన శాంత, బలభద్రుడితోపాటు అప్పటికప్పుడే సొంత గ్రామానికి బయలుదేరింది.

సాకరు తెలివి

ధర్మవరం జమీందారు సోమేశ్వరుడికి విపరీతమైన నిద్ర వుండేది. ఆయన రాత్రి పడుకుంటే అనుకున్న సమయానికి లేవలేక పోయే వాడు. అందువల్ల ఎన్నో అత్యవసరమైన పనులు సకాలంలో కాక యిబ్బందులకు గురవుతూండేవాడు.

ఆయన బాగా అలోచించి, తనను కావాలన్నప్పుడు నిద్ర లేపేందుకు ఒక పనివాణ్ణి పెట్టుకోవడం బావుంటుందను కున్నాడు. ఈ సంగతి దివానుకు చెప్పాడు. అనంతుడనే యువకు డొకడు దివాను, ద్వారా విషయం తెలుసుకుని, యీ పని తనకు యిప్పించవలసిందిగా కోరాడు. దివాను వాణ్ణి, జమీందారు దగ్గరకు తీసుకు పోయాడు.

జమీందారు, అనంతుడితో, "నేను రేపు తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకు నరసింహపురం వెళ్ళాలి," అన్నాడు.

ఆ రాత్రి సరిగ్గా నాలుగంటల సమయాన అనంతుడు, జమీందారును నిద్ర లేపాడు.

ఆయన సాయంకాలం నరసింహపురం నుంచి తిరిగి వచ్చి, అనంతుణ్ణి పిలిచి, "పెందరాళే లేచి వెళ్ళడం వల్ల, అను కున్న పనులన్నీ పూర్తయాయి," అంటూ మెచ్చుకుని, "రేపు తెల్లవారుజామున జగ న్నాధపురం వెళ్ళాలి. ఐదుగంటలకు నిద్ర లేపు," అని చెప్పాడు.

ఆ విధంగానే ఐదు గంటలవేళ అనం తుడు, జమీందారును నిద్ర లేపాడు.

ఆ రోజు చీకటి పడుతూండగా జమీం దారు జగన్నాధపురం నుంచి తిరిగి వచ్చి, అనంతుడితో, "ఈ రోజుతో నువ్వు పనిలో చేరి రెండు రోజులైంది. నెల కూడా యీ రోజుతో ముగుస్తున్నది. రేపటి నుంచి కొత్త నెల ప్రారంభమవుతుంది. అందువల్ల,

యీ రెండు రోజులకూ జీతంగా నాలుగు వరహాలిస్తున్నాను. వచ్చే నెల నుంచి, నెలాఖర్ అరవై వరహాలు జీతంగా యిస్తాను," అని వాడి చేతిలో నాలుగు వరహాలు పెట్టాడు.

ఆ తరువాత జమీందారు లోపలికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని, ఏధి అరుగు దగ్గరకు వచ్చేసరికి, అనంతుడు మరొక యువకుడి చేతిలో రెండు వరహాలు పెట్టడం ఆయన కంటబడింది. జమీందారు ఆశ్చర్యపోయి, "అతనెవరు? ఎందుకు రెండు వరహాలిస్తున్నావు?" అని అడిగాడు.

అనంతుడు భయపడుతూ, "అయ్యా, మరేం లేదు. ఇతను...." అంటూ మాట పెగలక తడబడసాగాడు.

జమీందారు కోపం తెచ్చుకుని, "అసలు విషయం చెప్పడానికి ఎందుకు జంకుతున్నావు?" అని గద్దించాడు.

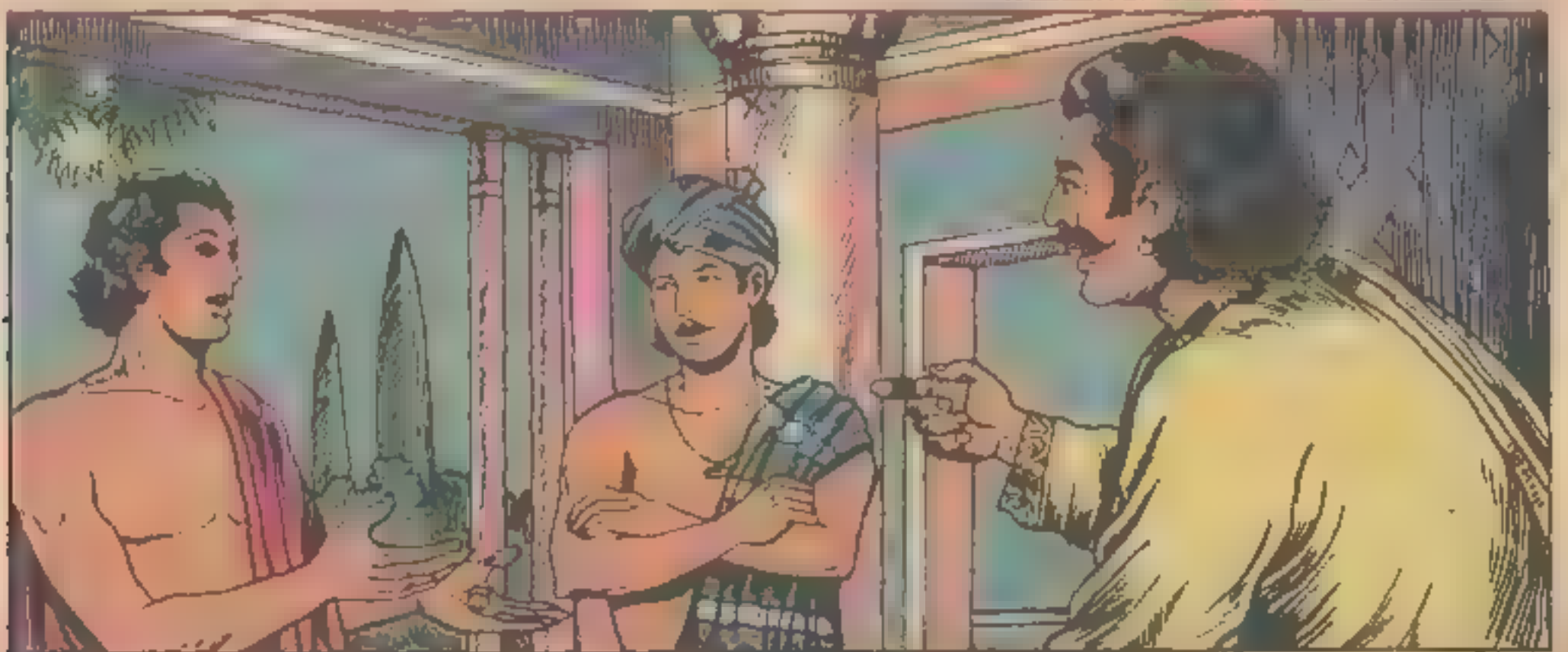
అనంతుడు వణికిపోతూ, "ఈ రెండు రోజులూ మీరు చెప్పిన సమయానికి కొంచెం ముందుగా నన్ను నిద్రలేపినం

దుకు, యితడికి రెండు వరహాలు యిస్తున్నాను," అన్నాడు.

ఈ జవాబుతో జమీందారుకు, అనంతుడు కూడా నిద్ర విషయంలో తన లాంటి వాడేనని తెలిసిపోయింది. ఆయన వాడి తెలివితేటలకు చిన్నగా నవ్వుకుని, "ఒరే, అనంతా, రేపటి నుంచి నీకు తోటలో చెట్లకు నీళ్ళు పోసే పని యిస్తున్నాను, జీతం యిదే!" అని కొత్త యువకుడితో, "ఈ రెండు రోజులుగా అనంతుడు చేస్తున్న పని చేయడం, నీకు యిష్టమేనా?" అని అడిగాడు.

వాడు యిష్టమే అన్నట్టుగా తలాడించాడు. జమీందారు వాడి ముఖంలోకి పరీక్షగా చూస్తూ, "ఇప్పుడు నువ్వు, అనంతుడి దగ్గర తీసుకున్న రెండు వరహాలలో మరొకడికి వాటా లేదు గదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

యువకుడు, జమీందారు చలోక్తిని అర్థం చేసుకుని నవ్వుతూ, "అయ్యా, ఇవి పూర్తిగా నా సొంతం," అన్నాడు.

సతీదేవి నందిశ్వరుణ్ణి కూడా వెంట బెట్టుకుని యజ్ఞశాల వద్దకు చేరేసరికి, ఆమె తల్లి ప్రసూతీ, సహోదరులూ ఎదురు వచ్చి కుశల ప్రశ్నలు వేశారు. సతీదేవితో ఆమె తల్లి రహస్యంగా, "మీ నాన్నకు ముసలితనం వచ్చేసింది. ఆయన నీ భర్తను తిడుతున్నాడు. నువ్వేమీ పట్టించుకోకు," అని చెప్పి, ఆమెను యజ్ఞశాలలోకి తీసుకు పోయింది.

దక్షుడికి తన కూమార్తెను చూడగానే శివుడి మీద అగ్రహం పెరిగింది. ఆయన సతితో, "నీ మొగుడు శ్మశానవాసి, విశాచాలను ఏలుతాడు, కపాలాలు ధరిస్తాడు, అపవిత్రుడు, యజ్ఞయాగాదులకు పిలవరానివాడు. ఆతని భార్యవై

నువూ అపవిత్రురాలవయావు నీ మొగుణ్ణి నేను పిలవలేదు, అతనికి యాగభాగం ఇవ్వటం లేదు. నువ్వు ఈ యజ్ఞాన్ని అపవిత్రం చెయ్యటానికి వచ్చావా?" అన్నాడు.

సతీదేవి ఈ మాటలు విని తండ్రితో, "యజ్ఞకర్త అయిన శివుడికి హవిర్భాగం లేకుండా యజ్ఞం చేస్తున్నావు; పైగా ఆయనను దూషిస్తున్నావు. ఇప్పటికైనా ఆయనను పిలిపించి, యజ్ఞభాగం ఇచ్చి గౌరవించు! లేకపోతే నీ యజ్ఞం పూర్తి కాదు; నువ్వు నశిస్తావు!" అన్నది.

సభలో ఉన్న భృగువు మొదలైనవారు, ఆమె చెప్పినట్టు చేయమనీ, ఆమె అన్నది నిజమనీ దక్షుడికి హితం చెప్పారు.

దక్షుడు మరింత మందిపడి. "సతీ, నీ మొహం చూస్తే పాపం! నువ్వు యజ్ఞశాలనుంచి తక్షణం వెళ్ళిపో. పోకపోతే నిన్ను బలవంతాన గెంటిస్తాను." అని అరిచాడు.

సతీదేవికి హృదయం మండిపోయింది. భర్త మాట వినకుండా రావటం పెద్ద పొరపాటయిందని అప్పుడు ఆమె గ్రహించింది. ఈ అవమానం పొంది భర్త దగ్గిరికి తిరిగి పోవటం ఇష్టం లేక, వచ్చే జన్మలో శివుడే తన భర్త కావాలని మనసార కోరుకుంటూ, యోగ శక్తితో అగ్నిపుట్టించుకుని అందులో ప్రాణాలు వదిలింది.

ఇది చూసి నందీశ్వరుడు మొదలైన వాళ్ళు హాహాకారాలు చేస్తూ యజ్ఞశాల ప్రవేశించబోతే, భృగుమహర్షి అభిచార మోమం చేసి వారిని అక్కడి నుంచి తరమ గెట్టాడు.

నారదుడు మొదలైనవారు కొందరు కైలాసానికి వెళ్ళి శివుడితో జరిగిన సంగతి చెప్పారు. శివుడు క్రోధాగ్రహ వేళుడై ముంకరిస్తూ తన జటను ఒకదాన్ని పెరికి పర్వతం మీద కొట్టాడు. అప్పుడా జట నుండి భద్రకాళి, వీరభద్రుడూ పుట్టారు. వీరభద్రుడు వెయ్యి చేతులతో, నిడుపాటి కోరలతో, కోటి సూర్యుల కాంతితో మహారౌద్రాకారుడై ఉన్నాడు. అతను శివుడికి నమస్కరించి, "తండ్రీ! ఏమిటి నీ అజ్ఞ?" అన్నాడు.

"నాయనా, వీరభద్రా! నువ్వు, భద్రకాళి మీ గణాలతో సహా వెళ్ళి, దక్షయజ్ఞం ధ్వంసం చేసి, అందులో పాల్గొన్నవాళ్ళను దండించండి." అన్నాడు శివుడు.

వీరభద్రుడు సింహాలను పూన్చిన రథం ఎక్కి, నందీశ్వర, చండిశ్వర, భైరవాది గణాలను వెంటబెట్టుకుని బయలుదేరాడు. భద్రకాళి సింహాన్ని ఎక్కి, మహాకాళి, గౌరీ, కాత్యాయనీ, చాముండా మొదలైన మహాశక్తి గణాలను వెంటబెట్టుకుని బయలుదేరింది.

అక్కడ దక్షుడు యాగం చేసే చోట ఉత్పాతాలు కలిగాయి. ఉల్కలు చాలాయి. రక్త వర్షం కురిసింది. ఆకాశం నుంచి పాములూ, తేళ్ళూ, క్రిమికీటకాలూ పడ్డాయి. యాగశాలలో ఉన్నవాళ్ళు కొందరు దక్షుణ్ణి తిట్టారు. మరి కొందరు ప్రాణాలకు వెరిచి పారిపోయారు.

ఈ లోపల వీరభద్రుడు గజాలవాళ్ళు యాగశాలను చుట్టుముట్టి, బయటికి వచ్చేవారిని బాధించసాగాడు. వీరభద్రుడు తన ప్రముఖ అనుచరులతో యాగశాల ప్రవేశించాడు. వాళ్ళందరూ లోపల ఉన్న దేవతలనూ, ఋషులనూ చావబాద సాగాడు. దక్షుణ్ణి చూడగానే వీరభద్రుడికి తన తండ్రి ఆయిన శివుడి దుఃఖం జ్ఞాపకం వచ్చి ఎక్కడలేని రోద్రమూ వచ్చింది. అతను దక్షుడి తలను నరికి హోమగుండంలో హోమం చేశాడు.

తరువాత వీరభద్రుడు ఋత్విక్కులనూ, దేవతలనూ, యాగశాలలో ఉన్న మిగిలినవాళ్ళనూ చూసి, "ఈశ్వర ద్రోహ ఆయిన దక్షుడు చేసే యాగానికి వచ్చి నందుకు ఫలం అనుభవించండి." అని వారిని నానా హింసలూ పెట్టాడు.

దక్షుడి భార్య ఆయిన ప్రసూతి, ఇతరులూ వచ్చి వారిని ప్రార్థించి కాంత పరిచారు. అప్పుడు భద్రకాళీ వీరభద్రులు

తమ తమ సేనలతో కైలాసపర్వతానికి వెళ్ళి, శివుడికి భక్తితో నమస్కరించి నిలబడ్డారు.

ఈ లోపుగా, వీరభద్రుడు మొదలైన వాళ్ళ చేత చావుదెబ్బలు తిన్న దేవతలూ, ఋషులూ బ్రహ్మ వద్దకు వెళ్ళి జరిగినది చెప్పారు. బ్రహ్మ వారందరినీ వెంట బెట్టు కుని వైకుంఠానికి వెళ్ళి విష్ణువుతో, వీరభద్రుడు దక్షుడి తల నరికి హోమ గుండంలో వెయ్యటమూ, దక్షయాగం విధ్వంసం కావటమూ మొదలైన వివరాలన్నీ చెప్పాడు. అందరూ కలిసి కైలాస పర్వతానికి వచ్చారు. వారు వచ్చేసరికి శివుడు ధ్యాన సమాధిలో ఉన్నాడు.

అయన చుట్టూ వీరభద్రుడు మొదలైన వాళ్ళూ, గణాలవాళ్ళూ ఉన్నారు.

శివుడు సమాధి చాలించి బ్రహ్మ విష్ణు లనూ, దేవతలనూ, ఋషులనూ చూసి, అందరినీ కూర్చోమని చెప్పాడు.

విష్ణువు శివుడితో, "సదాశివా, కోపాన్ని, విచారాన్ని వదిలిపెట్టు. ప్రకృతి మాయలో పడకు. నిన్ను ద్వేషించినందుకు దక్షుడు ఫలితం అనుభవించాడు. కాని దక్షుడు ప్రారంభించిన యాగం పూర్తి కాకపోతే ప్రపంచానికి అనావృష్టి కలిగి, చాలా నాశనం జరుగుతుంది. అందుచేత నువ్వు దక్షుణ్ణి బతికించి, అతని యాగాన్ని పూర్తి చేయించు," అన్నాడు.

శివుడు అందుకు సమ్మతించి, "మన మందరమూ వెళ్ళి దక్షుడి యాగం పూర్తి అయేటట్టు చేసి, లోకాలను కాపాడదాం," అన్నాడు. వాళ్లు యాగశాలకు వెళ్ళేసరికి, యాగశాల బీభత్సంగా ఉన్నది. అగ్ని గుండంలో దక్షుడి తల రూపు లేకుండా పోయింది.

శివుడు వీరభద్రుడితో, "నువ్వు ఉత్తర దిక్కుగా వెళ్ళి, ఉత్తరంగా తల పెట్టు కుని పడుకుని ఉన్న వాళ్ళ శిరస్సు నరికి తీసుకురా!" అని పంపాడు.

వీరభద్రుడు ఒక గొర్రె తలను నరికి తెచ్చాడు. దక్షుని మొండానికి ఆ గొర్రె తలను తగిలించి, దక్షుణ్ణి బతికించి, అయన చేత వేదోక్తంగా యాగం పూర్తి చేయించారు. ఈ సారి దక్షుడు శివుడికి కూడా భాగం ఉండేలాగు యాగం చేశాడు. తరవాత అయన శివుణ్ణి క్షమాపణ వేడుతూ, "నేను నీ గొప్పతనం తెలుసుకో లేక నిన్ను దూషించాను. నిన్ను దూషించిన ఆ తల పోయింది. నీ దయవల్ల, నాకు బుద్ధితో కూడిన తల ఏర్పడింది. నా తప్పులు మన్నించి, నన్ను కాపాడు," అన్నాడు.

శివుడు దక్షుడి క్షమాపణను ఆమోదించి, "దక్ష, కారణం లేక కార్యం పుట్టదు. నీ తప్పులను నేను క్షమించాను,"

అని, దక్షుణ్ణి ఏదైనా వరం కోరుకోమన్నాడు.

అప్పుడు దక్షుడూ, ఆయన భార్య మొదలైనవారు, దక్షయాగం జరిగిన చోటు దక్షవాటిక అనే పేరుతో ప్రసిద్ధం కావాలనీ, అది శివుడి నిలయంగా వుండాలనీ కోరారు. శివుడు అందుకు సమ్మతించి భద్రకాళి, వీరభద్రులతో, "ఈ ప్రదేశానికి అగ్నేయంగా ఉండే గౌతమీతీరాన మీరు మీ గణాలతో నివసించండి," అన్నాడు.

ఆయన భద్రకాళి సహితంగా వీరభద్రుణ్ణి గణాధిపతిగా చేసి, సతీదేవి శరీరాన్ని తీసుకుని, బ్రహ్మ విష్ణులతో సహా కైలాసానికి తిరిగి వచ్చి, బ్రహ్మ విష్ణులనూ, ఋషులనూ పంపివేసి, సతీదేవి శరీరాన్ని పక్కన ఉంచుకుని, తపస్సులో మునిగిపోయాడు.

దక్షుడి కుమార్తెలలో స్వధ అనే ఆమె పితృదేవతలకు భార్య అయి, మేనకా, ధన్యా, కళావతి అనే ముగ్గురు కుమార్తెలను కన్నది. వాళ్ళు చాలా అందగత్తెలు; అందరి కోరికలూ తీర్చుతూ, లోకాలన్నీ తిరుగుతూ ఉండేవారు.

. ఒకసారి వారు ముగ్గురూ మహాలక్ష్మి విష్ణువులను చూడబోయి, వారిని తమ నృత్యగానాలతో ఆనందపరిచి, కూర్చుని కబుర్లు చెబుతూండగా అక్కడికి బ్రహ్మ

మానసపుత్రులైన సనకసనందనాదులు వచ్చారు. వారిని చూసి విష్ణువుతో సహా అందరూ ఎదురువెళ్ళి, నమస్కారాలు చేసి గౌరవించారు. కాని మేనకా, ధన్యా, కళావతులు మాత్రం ఆసనాల నుంచి లేవలేదు.

అది చూసి సనత్కుమారుడు కోపించి, "మీకు గర్వం బాగా ఎక్కిపోయింది. మీరు ఇకపై స్వర్గంలో ఉండ తగరు. భూలోకంలో వారిని పెళ్ళాడి, అక్కడే ఉండిపోండి," అని ఆ ముగ్గురినీ శపించాడు.

అప్పుడు వాళ్ళు పశ్చాత్తాప పడి, "మునీశ్వరులారా, అజ్ఞానంచేత చేసిన మా తప్పు

క్షమించి, మాకు శాప విమోచనం అనుగ్రహించండి!'' అని వేడుకున్నారు.

దానికి సనక సనందనాదులు, ''గర్వానికి ప్రాయశ్చిత్తం గర్వం పోవటమే. ఇక శాపం మాట అంటారా? ఈ శాపం లోకాలకు మేలు కలిగించేదే.'' అన్నారు. (ఇది ఎలా నిజమయిందంటే, ఈ ముగ్గురికీ పుట్టిన కుమార్తెలు మూడు యుగాలలో అవతార పురుషులను పెళ్ళాడారు. మేనకకు పుట్టిన పార్వతి శివుణ్ణి పెళ్ళాడింది. జనక మహారాజుకూ, ధన్యకూ కుమార్తె అయిన సీత రాముణ్ణి పెళ్ళాడింది. వృషభుడికీ, కళావతికీ పుట్టిన రాధ కృష్ణుణ్ణి పెళ్ళాడింది.)

ఈ సంగతి తెలుసుకుని ఆ ముగ్గురు కన్యలూ తృప్తిపడి, విష్ణువు వద్ద సెలవు పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయారు.

హిమాలయానికి రాజైన హిమవంతుడు చాలా అందమైనవాడు. అతను తన కొండ పైన గల ఆశ్రమాలన్నీ తిరుగుతూ, అక్కడ తపస్సు చేసుకునే దేవతల యోగశిమాలూ, మహాబుఘల యోగశిమాలూ శ్రద్ధగా విచారిస్తూ ఉండేవాడు. అందుచేత వాళ్ళు అతనికి మేనక నిచ్చి వివాహం చేయించారు.

ఒకనాడు హిమవంతుడి వద్దకు బ్రహ్మ, విష్ణువు, దేవేంద్రుడూ, ఇతర దేవతలూ వచ్చారు. హిమవంతుడు వారికి భక్తితో జోడశోపచారాలూ చేసి, వచ్చిన సని అడిగాడు.

''మహాశక్తి దభుడికి సతి అనే కుమార్తెగా పుట్టి, శివుణ్ణి పెళ్ళాడి, శరీరం త్యజించింది. శివుడు సతి పోయాక విరక్తితో తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడు తారకాసురు డనేవాడు రాక్షసులకు రాజై లోకాలను క్షభపెడుతున్నాడు. మహాశక్తి తిరిగి జన్మించి, శివుణ్ణి పెళ్ళాడి, ఒక కొడుకును కనేదాకా తారకుడు ఇలా లోకపీడ చేస్తూనే ఉంటాడు. అందుచేత మహా, మేనకా ఆ మహాశక్తిని గురించి తపస్సు చేసి, ఆమె మీకు కుమార్తెగా

పుట్టేలాగు వరం పొందండి." అని దేవతలు హిమవంతుణ్ణి హెచ్చరించారు.

తరవాత బ్రహ్మ విష్ణు మహేంద్రాదులు వింధ్యపర్వతానికి వెళ్ళి, అక్కడ తపస్సు చేస్తున్న మహాదేవిని భక్తితో స్తోత్రం చేశారు.

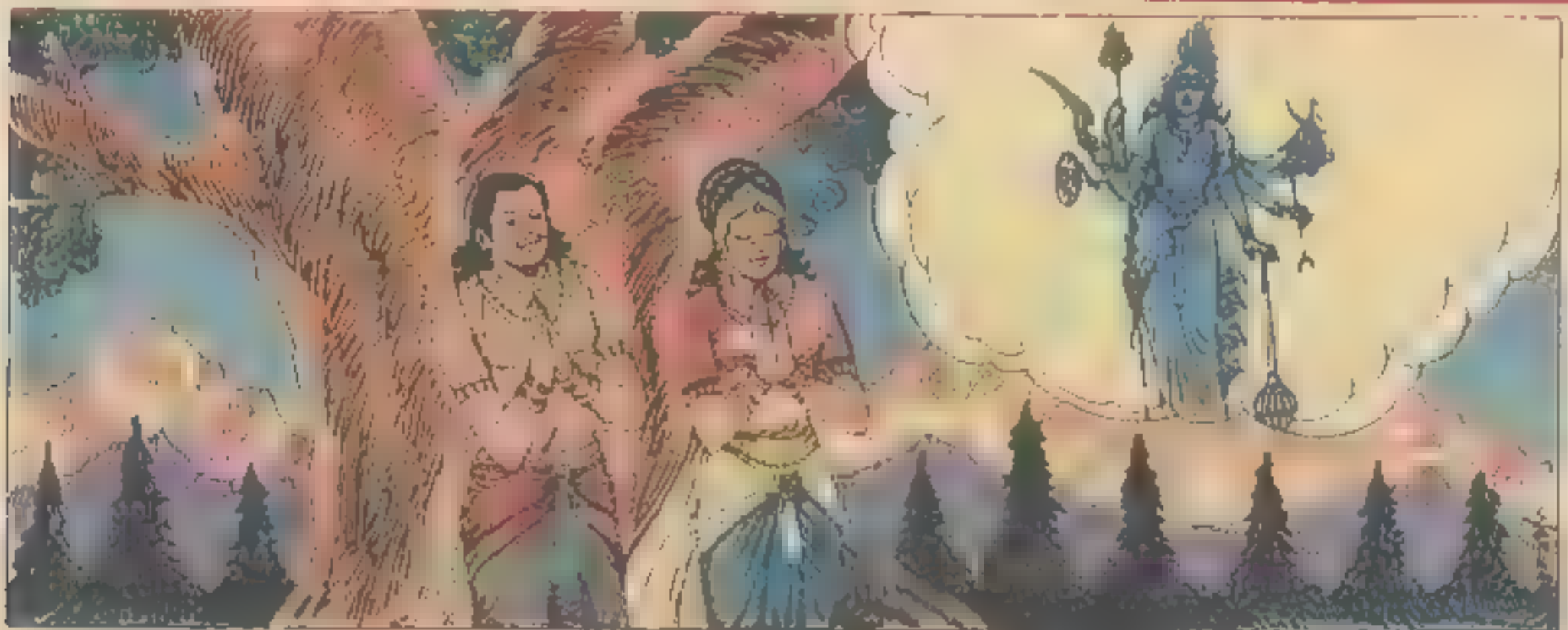
కాంతులు అన్ని దిశలా విరజిమ్మే కిరీటం ధరించి, వెయ్యి చేతులతో త్రిశూలం మొదలైన అయుధాలు ధరించి పరదేవత వారి ముందు ప్రత్యక్షమయింది. అప్పుడు బ్రహ్మాదులు ఆమెతో, "తల్లీ, నువ్వు దక్షుడి కుమార్తెగా జన్మించి, సతీ అనే పేరుతో శివుణ్ణి వివాహమాడి, దక్షుడి మీది కోపంతో సతీ దేహాన్ని విడిచేశావు. సతీ వియోగంతో విరక్తుడై శివుడు తపస్సులో ముణిగిపోయాడు. అందుచేత తారకాసురుడు మొదలైన వాళ్ళు యధేచ్ఛగా లోకాలను పీడిస్తున్నారు. కనుక, ఇప్పుడు నువ్వు మేనకా హిమవంతుల కడుపున పార్వతిగా పుట్టి, శివుణ్ణి పెళ్లాడి, లోకాలను కాపాడాలి," అన్నారు.

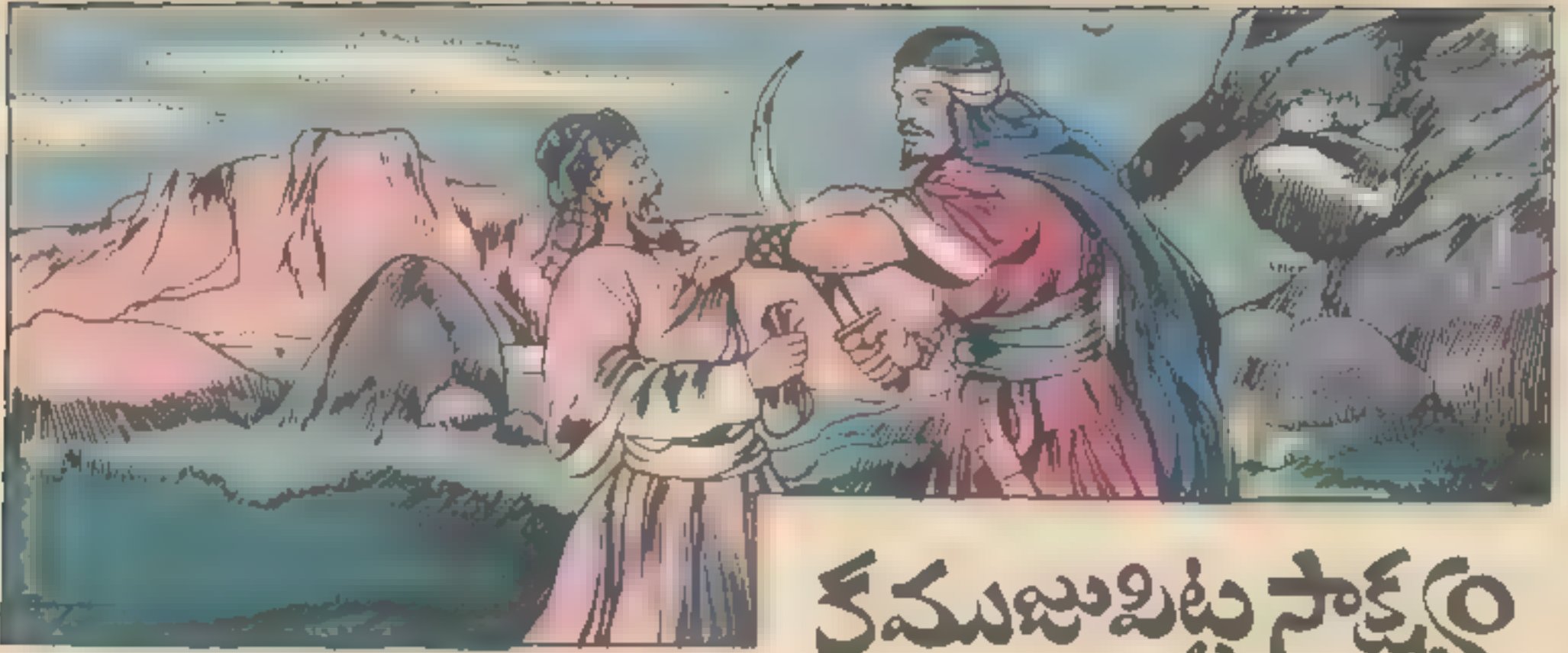
మహాదేవి బ్రహ్మ విష్ణు మహేంద్రుల కోరిక తీర్చుతానని మాట ఇచ్చి అంతర్హితురాలయింది.

ఈ లోపల మేనకా హిమవంతులు బ్రహ్మ మొదలైన వారి హితాన్ని అనుసరించి, వారు సూచించిన విధంగా తపోనియమం దాల్చి, చైత్రశుద్ధ పాడ్యమినాడు వ్రతం ప్రారంభించి ఇరవైఏడు వారాల పాటు ఆమిత భక్తితో పరదేవతను పూజించారు. పరదేవత సంతోషించి, వారి ఎదట ప్రత్యక్షమై ఏం వరం కావాలో కోరమన్నది.

అప్పుడు మేనకా హిమవంతులు, "తల్లీ, నీ మూలంగా మేము తరించాం. మాకు బల శౌర్యగుణాధ్యులైన నూరుమంది కొడుకులను ప్రసాదించి, మా గర్భవాసాన కుమార్తెగా పుట్టి, లోకరక్షణార్థం శివుణ్ణి పెళ్లాడి, మాకు శాశ్వతమైన కీర్తిని కలిగించు!" అని కోరారు.

పరదేవత వారి కోరికలు తీరుస్తానని వరమిచ్చి అంతర్ధానమయింది.

కమలవిట్ట సాక్ష్యం

బొగ్గాదు నగరానికి సమీపానగల కొండల్లో, ఒక దొంగ వుండేవాడు. వాడు యువకుడు, మంచి బలశాలి. వాడు వాయువేగంతో పరిగెత్తుగలడు. కత్తిని మెరుపులా ఝుళిపించి ప్రాణాలు తీయగలడు.

వాడు వుంటున్న కొండదారి వెంట ఎవరైనా ప్రయాణీకులు కనబడితే, హఠాత్తుగా వచ్చి వాళ్ళ మీద పడి, తలలు నరికి, వాళ్ళ దగ్గర వున్నదంతా దోచుకుని, తిరిగి కొండల్లోకి పారిపోయేవాడు. వాణ్ణి పట్టేందుకు సుల్తాను భటులు ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేసి విఫలమయ్యారు.

ఒకనాటి సాయంకాలం, ఒక ముసలి ప్రయాణీకుడు, వాడున్న కొండదారి వెంట వస్తున్నాడు. అతడు మరొక ప్రాంతంవాడు.

దొంగ కొండరాళ్ళ చాటు నుంచి హఠాత్తుగా వచ్చి ముసలివాణ్ణి అటకా

యించి, "ఒరే, ముసలివాడా, నీకు చావు తప్పదు!" అంటూ కత్తి ఎత్తాడు.

భయకంపితుడైపోయిన ముసలి ప్రయాణీకుడు దీనంగా, "కుర్రవాడా, యీ సంచీలో వున్న డబ్బు, నేనింతకాలం కష్టించి సంపాదించినది. నా భార్య చనిపోయింది. ఒక్కగానొక్క కూతురు నగరానికి దాపులనున్న గ్రామంలో నివసిస్తున్నది. నేను ముసలివాణ్ణి. ఇంకా మిగిలివున్న కొద్ది కాలాన్ని, నా కూతురు ఇంట గడపదలిచాను. ఈ డబ్బుతో సగం తీసుకుని, మిగిలిన సగం నాకు వదులు," అన్నాడు.

దానికి దొంగ వికటంగా నవ్వి, "అది, నా పద్ధతే కాదు. ఉన్నదంతా దోచుకోవడమే నా పని," అన్నాడు.

ముసలివాడు ఒక సారి బాధగా మూలిగి, "సరే, నేను నిస్సహాయుణ్ణి.

అలాగే డబ్బంతా తీసుకో. నా దారిన నేను పోతాను," అన్నాడు.

దొంగ డబ్బు సంచి తీసుకుని, మరొక సారి వికటంగా నవ్వి, "నీదారిన నిన్ను పోని వ్యడమా? అదేం సాగదు నిన్ను ఈ రోజు ప్రాణాలతో వదలను," అన్నాడు.

"అదేమిటి? నా దగ్గిరున్న డబ్బంతా యిచ్చాను గదా. ఇంకా నన్ను చంపడం ఎందుకు?" అని అడిగాడు ముసలివాడు ఆశ్చర్యపోతూ.

"దోచుకున్న తరవాత, వాళ్ళను చంపడం నా అలవాటు," అంటూ దొంగ కత్తి పైకెత్తాడు.

ముసలివాడు గడగడ వణికిపోతూ చుట్టూ కలయచూశాడు. ఎక్కడా మనిషిన్నవాడు లేడు.

తరవాత అతడు మోకాళ్ళ మీద వంగి దైవప్రార్థన చేస్తూ తల పైకెత్తాడు. ఆకాశంలో అతడికి ఒకే ఒక కముజుపిట్ట ఎగురుతూ కనిపించింది.

ముసలివాడు పెద్దగా గొంతెత్తి, "కముజుపిట్టా, యీ జరుగుతున్న ఘోరానికి నువ్వే సాక్షివి! ఈ దొంగ నన్ను అన్యాయంగా చంపుతున్నాడు. ఏమాత్రం ఎదురు తిరక్కుండా, నా దగ్గిర వున్న డబ్బంతా యిచ్చాను. అయినా నన్ను కరుణించి వదలక చంపబోతున్నాడు," అన్నాడు.

ముసలివాడు మాట పూర్తి చేస్తూండగానే, దొంగ అతడి తల నరికాడు.

కొంతకాలం గడిచింది. క్రమంగా దోచిన ధనంతో దొంగ బాగా ధనవంతుడయ్యాడు. వాడికిప్పుడు పేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించాలన్న బుద్ధి పుట్టింది. వాడు కొండలను వదిలి ఒక పట్టణంలో స్థిర పడ్డాడు. వాడు చదరంగంలో మంచి ఆటగాడు. ఆ పట్టణ సుల్తానుకు చదరంగంపట్ల చాలా ఆసక్తి. ఆ కారణంగా దొంగ సుల్తానుకు పరిచితుడయ్యాడు.

ఈ పరిచయం కొన్నాళ్ళకు వారిద్దరి మధ్యా స్నేహంగా మారింది. సుల్తానూ, దొంగ కలిసి విందు భోజనం చేస్తూ మద్యం తాగుతూండేవాళ్ళు. అలాంటి సమయాల్లో దొంగ సుల్తానుకు గతంలో తాను చేసిన దారిదోపిడీలను గురించి చెబుతూండేవాడు.

వాడిప్పుడు మర్యాదస్థుడుగా జీవిస్తున్నాడు గనక, సుల్తాను వాడు చెప్పేది విని వూరుకునేవాడు.

ఒక రాత్రి యిద్దరూ భోజనాలు చేస్తున్నారు. దొంగ అతిగా ద్రాక్షసారాయం తాగాడు. ఆ సమయంలో సుల్తాను నౌక రోకడు వాళ్ళ ముందు పెద్ద పళ్ళెంలో బాగా వేయించిన కముజును పెట్టాడు.

వాన్ని చూస్తూనే దొంగ పగలబడి నవ్వాడు.

సుల్తాను అశ్చర్యపోయి, "ఎందుకలా నవ్వుతున్నావు? పంటలో ఏమైనా లోపం వున్నదా, లేక నౌకరు ప్రవర్తన నవ్వు తెప్పించిందా?" అని అడిగాడు.

"అయ్యా, అదేం కాదు! అదేం కాదు!" అన్నాడు దొంగ.

"ఐతే, మరెందుకు నవ్వివట్టు?" అని అడిగాడు సుల్తాను.

దొంగ ఒక క్షణం ఆగి, పళ్ళెంలోని వేయించిన కముజు కేసి చూస్తూ, "గతంలో జరిగిన ఒక సంఘటన, యీ కముజు పిట్టను చూస్తూంటే జ్ఞాపకం వస్తున్నది. ఒకసారి కొండదారిలో ఒక

ముసలివాణ్ణి దోచాను. డబ్బు తీసుకున్న తరువాత, వాడు ప్రాణాలతో వదులుతాననుకున్నాడు. కాని, నేను కత్తి పైకెత్తి చంపబోయేసరికి, వాడికి భయంతోపాటు ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది. కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా మనిషిన్నవాడు లేడు. ముసలివాడు ఆకాశంలో ఎగురుతున్న ఒక కముజుపిట్టను చూసి, యీ జరగనున్న హత్యకు నువ్వు సాక్ష్యం అంటూ అరిచాడు. ఏ మనిషయినా పక్షిని సాక్ష్యం కోరడం వినివున్నామా?" అని నవ్వసాగాడు.

సుల్తాను అంతా విని తల వూపి, ఆలోచిస్తూ పూరుకున్నాడు. దొంగ కముజు పిట్టను వేలితోతాకి, "అహః, పిట్టా! నువ్వు ముసలివాడు సాక్ష్యం అడిగిన కముజుపిట్టవు కాదుగదా? అలా కాక పోతే, దాని దూరపు చుట్టానివయినా అయి వుంటావు!" అంటూ పొట్టచేక్కల యేలా నవ్వసాగాడు.

సుల్తాను హఠాత్తుగా కళ్ళెర్రచేసి, "అ నవ్వావు!" అన్నాడు భీకరస్వరంతో.

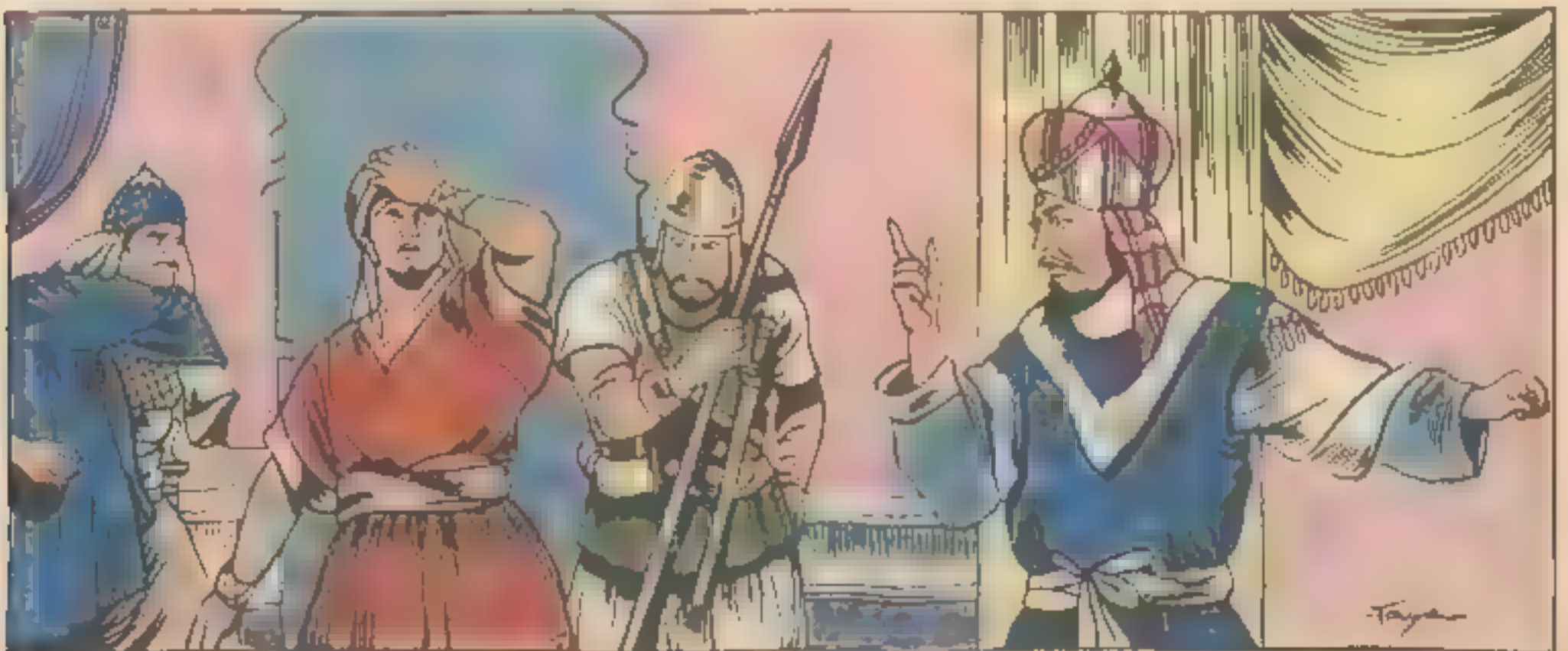
దొంగ చప్పున నవ్వడం మాని, సుల్తాను ముఖం కేసి బెదురుతూ చూశాడు.

"ముందు ఆ తినడం కానియ్యి. నువ్వు దారుణంగా చంపిన ముసలివాడి పక్షాన కముజుపిట్ట సాక్ష్యం యిచ్చింది! చని పోయే ముందు అతడు కముజు సాక్ష్యం పట్ల వుంచిన నమ్మకాన్ని, నేను మెచ్చు కుంటున్నాను," అన్నాడు సుల్తాను.

దొంగ నిలువెల్లా వణికిపోతూ ఒక రొట్టెముక్క నోట్లో పెట్టుకున్నాడు. అపైన ప్రాణభయం కొద్దీ వాడు తిండి తినలేక పోయాడు.

సుల్తాను తన భటులను పిలిచి, దొంగను చూపుతూ, "మనిషి రూపంలో వున్న, యీ మాతుకమ్మగాన్ని యిక్కడ నుంచి తీసుకుపోయి తక్షణం శిరశ్చేదం చెయ్యండి!" అని ఆజ్ఞాపించాడు.

దొంగకు శిరశ్చేదం జరిగింది. ఈ విధంగా మరణసమయంలో ముసలివాడు కముజుపిట్ట నుంచి కోరిన సాక్ష్యం లభించింది.

నశించిపోతున్న జంతుజాలం

ప్రకృతి అరుదైన వింత జంతు జాతుల నెన్నింటినో సృష్టించింది. మనం వాటిని సంరక్షించుకోవానికి గట్టిదృక్పథాలు తీసుకోకపోతే, అవి కాలక్రమాన నశించిపోయే ప్రమాదం ఉన్నది.

గత శతాబ్ది మధ్యంతో, ఉత్తర అమెరికాలో వ్రతి విందులోనూ ప్రత్యేక ఆకర్షణగా ఉండేది ప్యానెంజర్ పీడీయన్ అనే పావురం వంటకం. ఆ పావురాలు కొమ్మలపై గూఢు కట్టుకుని గుంపులు గుంపులుగా నివసిస్తూ పుండేవి. మిచిగాన్, పెన్సిల్ వేనియా ప్రాంతాలలో ఒక సంవత్సరం తిరిగే రోవల ఒకటిన్నరకోటి పావురాలు ఆహారం కోసం మునుమునే చంపబడ్డాయి. 1888 నాటికి ఆ పావురాలజాతి దావాపు నాశనమైపోయింది. సిన్సినాటి జంతు ప్రదర్శనశాలలో మిగిలివున్న ఒక్క-గానొక్క ఈ జాతి పావురం 1914 లో చచ్చిపోయింది.

ఈ పావురం జాతిలాగే నశించిపోయిన పక్షికాతులూ, జంతువులూ ఎన్నో వున్నాయి. చరిత్ర కందిన మేకకు మనిషి 100 జాతుల జంతువులనూ, 160 జాతుల వజ్రాలనూ నిర్మూలించి వున్నారు. ప్రస్తుతం 1000 జాతుల జంతువులూ, 20,000 జాతుల మొక్కలూ నిర్మూలమైపోయే దశలో వున్నాయి. అలా నిర్మూలమైపోతున్న వాటిలో తిమింగిళాలు ప్రధానమైనవి.

క్యానాలోనూ, దక్షిణ అమెరికాలోనూ ఒకప్పుడు విశేషంగా కనిపించేవి, వట్టుకుచ్చు వడ్రంగి పిట్టలు. అవి నివసించే వృక్షాలు నశించడంతో ఆ పిట్టలు కూడా కనుమరుగవుతున్నాయి. తోర్నియోలోని ఒరంగుటాంగ్ అనే రోకలేని రోతులకూ, దక్షిణ అమెరికాలోని జాగువార్ అనే చిరుత పులులకూ ఇదేగతి తీరేట్టున్నది.

అరేబియన్ ఓరిక్స్ జంతువుల సంరక్షణపై అరిజోనాలోని పోనిక్స్ జంతుప్రదర్శనశాలలో ఆవాసం ఏర్పాటు చేయబడి వుంది. నశించి పోతున్న హవామి పిసీ జాతికి చెందిన చాతులను, సర్ పీటర్ స్కాట్ కనిపెట్టి స్లిమిబ్రిడ్ వద్ద రక్షణ ఏర్పాటు చేశాడు.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

ఈ పోటోల వ్యాఖ్యలు 1985 ఏప్రిల్ నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

M. Natarajan

M. Natarajan

★ పై పోటోలకు నరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలోగాని కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ నంబందం ఉండాలి.) ★ ఏటవరి నెల 15 వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న నెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం. ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి: - చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26

డిసెంబర్ నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోదా: అదుగు అదుగున ప్రమాదం రెండవ పోదా: ప్రతి అదుగు ప్రమాదం
వంపినవారు: ఎం. వి. శరత్ బాబు, వి'లింగంపల్లి, హైదరాబాద్-44.
బహుమతి మొత్తం రు. 50/-నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

మీకు తెలుసా? సమాధానాలు

1. కోర్నియో 2. ఐబీరియా 3. హైపా 4. థాయిడ్, సూయీక్ రేవులు 5. అమూదార్యా

Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

బబుల్ గమ్ తెద్దాం, బలే మజా చేద్దాం

అలా అనేందుకు మొదట
బబుల్ ఊదండి.
ఆ తర్వాత మీ నీడికిరిని
దానికింద ఉంచండి.

దిగ్ పన్నె అలా
ఊదండి....మీ
న్నే హితులకది
చూపించండి
ఊదడం బలే సులభం....
వస్తుంది బలే మజా.

పెద్ద బబుల్ ని ఎలా ఊదాలో తెలుసామీకు ?

దానిని నోట్లోకి
అలాతార్చండి.
తాగ మెత్తగా అయితే
వరులండి.

దానిని ముందు పక్క
వెనుక వైపు మీ
నాలుక చివర
నొక్కండి.

మీ నాలుకవల్ల వచ్చిన
బాబిలోకి గాలిని ఊదండి.
అబ్బో! ఎంత పెద్ద బబుల్!

బిగ్ ఫన్
బబుల్ గమ్

బలే పెద్ద బబుల్...
బలే సులభం.

అనేక రాజయిక్క దిట్టి చెల్లెలు మీనా పుట్టిన రోజు.
అది రాజాకి గొప్ప సంతోషాన్నిచ్చే శుభ సమయం.
నండు, దినయ్య, రేణు, అశోక్ - అందరూ అందమైన
కానుకలను తెస్తామన్నారు.

రాజాకి ఏం కానుక యివ్వాలో తోచలేదు.
అతను చాలా, చాలా చాలా ప్రత్యేకమైన కానుకను
వివ్వాలనుకున్నాడు. అలోదించాడు, అలోదించాడు,
అలోదించాడు ఏమివ్వాలా అని.
ఉన్నట్లుండి అతనికి ఒక అయిదీయా వచ్చింది.
అ! మునుగు. అందంగా, రంగులుండి మునుగుపైన

వచ్చని చావలు, బుగ్గలపై గులాబిరంగు, కెంపువన్నె
పెదవులు—ఒక్క క్షణంలో కార్టోల్డ్ మీద బ్రష్ తో
మునుగు రొమ్మను పెయింట్ చేసి, మునుగులా
ఉండేలా కత్తిరించాడు.

అబ్బ ఎంత అందమైన కానుక, అది చూసి మీనా
మురిసిపోయింది.
వ్రతివారూ రాజా గురించి, రాజా ఇచ్చిన అద్భుతమైన
కానుక గురించే మాట్లాడారు.
మరి రాజా అలా పెయింట్ చేయగలిగితే
మీరూ చెయ్యగలరు మరి.

కెమెల్
వాటర్ కలర్స్
& పోస్టర్ కలర్స్

శేషిన్ ప్రైవేట్
లిమిటెడ్
అర్ట్ మెటెరియల్స్
డివిజన్ తె.వి. నగర్
బొంబాయి 400 059.

శేషిన్ అన్ ట్రేడింగ్ రిమిక్స్ ఉత్పాదకులుండి

VISION 791TEL

Results of Chandamama Camlin Colouring Contest No.38 (Telugu)

1st Prize: A. Sasikala, Madras-600 014. 2nd Prize: A. Govardhana, Nellore-524 314, S. Narsimha Chary, Nanded. L. Gouri Sankar, Orissa-765 001. 3rd Prize: C.S. Sunandini, Tirupati. B. Yugandhar, Madras-17. C. Venkata Ramana Reddy, Proddatur. C.S. Sunandini, Tirupati. Kodati Venu, Nalgonda. S. Ravi Raju, Bheemali, K.V.S.S Manyam, Balasore. V. Srinivas, Bhubaneswar-751 001. C.H. Krishna Veni, Hyderabad-500 004. D. Nagendrudu, Panyam-518 112.

మీ ప్రియాతి ప్రియమైన బిడ్డకు ప్రత్యేకమైన సబ్బు కావద్దూ!

ప్రపంచమంతటా! సునిమెత్తని పట్టులాంటి చర్మం మీ బిడ్డది. అంతటి సునిమెత్తని చర్మానికి మామూలు సబ్బులా సరిపోగలదు!

మామూలు సబ్బులు పెద్దవారికోసం తయారైనవి. అందుచేత వాటితో పిల్లల చేత చర్మాలకు వలసిన సంరక్షణ లభించకలదు.

11-12 ఏళ్లలోపు వయసుగల పిల్లల చర్మాల సంరక్షణకై ఇప్పుడు వచ్చింది బబుల్స్ ఇటాక సౌమ్యమైన కొత్త సబ్బు. పిల్లలకోసం ప్రత్యేకించి తయారుచేయబడిన సబ్బు.

బబుల్స్ లోని ప్రత్యేకత ఏమిటి?

బబుల్స్, మీరు మీ బిడ్డకోసం ఎలా తయారుచేసి ఉండేవాలో అచ్చంగా అంతే జాగ్రత్తగా తయారుచేయబడినది. అంటి, భేదమైన పోషక కైలాస సమృద్ధి, మృదువైన నిండిన మాతృ స్పర్శలోని సౌమ్యత ఇందులో ఉన్నాయి.

బబుల్స్ మీ బిడ్డ చర్మాన్ని అది ఉండవలసిన రీతిలో, అంటి సహజమైన సమకూనికతో నిలిపి ఉంచుతుంది.

బబుల్స్ యొక్క సమృద్ధమైన సురగలో సంతోషంగా స్నానం చేయాలనీ, అటుకోవాలనీ మీ బిడ్డ మరి మరీ కోరుకాడు.

బబుల్స్ ప్రపంచమంతటా! అది ప్రత్యేకమైన జాడలాగా తయారైనది. మీ బిడ్డ కోసమే తయారైనది.

పిల్లలకోసం ప్రత్యేకమైన సబ్బు
బబుల్స్-12 ఏళ్లలోపు వయసుగల పిల్లలకోసం.

అంతా చాకోలెట్ మయం ప్రతి ఒక్కరి ఇష్టమయం!

nutrine
chocolate

Delicious

more milk
more butter
more chocolate

CLARION/NC/84210/Tel

చాలా దేశంలో అత్యధికంగా అమ్ముబడే మిఠాయిలు

ప్రతి స్కూల్ బ్యాంకు మధురంగా